MEREDITH ROSELLI

Doamna din oglindă

Traducerea și adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Prolog

Los Angeles, 1970.

Un țipăt frenetic străpunse zidul de zgomote creat de muzica de rock din apartamentul 1-G, făcând-o pe tânăra care stătea lângă fereastră să-și ridice capul.

– Ascultați, ordonă ea prietenilor ei care se distrau. Ce a fost asta?

– Ce-a fost asta?

– Asta, spuse ea, seamănă cu cineva care țipă.

– Probabil o sirenă, spuse unul din grup.

– Sunt multe sirene în L.A., interveni altcineva. Nimic impresionant.

– Nu, nu este o sirenă. Țipă cineva, insistă tânăra.

Fluturându-și părul lung și roșu, se îndepărtă de grup și opri aparatul stereo. Se auziră proteste ... cand sunetul clar al unei femei isterice sfâșie aerul ca un cuțit.

Toți din apartament înghețară.

Țipetele femeii continuau.

– Ce naiba este? spuse cineva.

– Cine ...

– Vrea cineva vă rog să cheme o blestemată de ambulanță?

Rugămintea înnebunitoare care venea din afară, îi scoase pe petrecăreți din inerție. O luară la fugă pe ușa apartamentului și năvăliră în curtea interioară de la Bachelor Arms. Lumina se aprinse în toată clădirea – se deschideau uși și ferestre – ceilalți chiriași apăruseră în balcoane să vadă ce se întâmplă, în timp ce femeia continua să țipe.

– Cineva s-o facă să tacă! spuse Ken Amberson, administratorul clădirii, croindu-și drum prin mulțime. Și ceilalți să se dea la o parte. Acum, făceți-o să tacă! ordonă din nou.

– Hai, copilă, controlează-te! o îndemnă o femeie scundă, cu un ușor accent rusesc. Nu ești singura care ești distrusă.

Se mai auziră câteva cuvinte murmurate pe un ton liniștitor – unele în rusă, altele în engleză – și apoi zgomotul unei palme. Țipetele încetară.

– Ar fi trebuit cineva să facă asta de la început, mormăi Amberson înainte de a-și îndrepta atenția spre tanărul care îngenunche cu picioarele goale și fără cămașă peste trupul celuilalt tânăr, plin de sânge pe piept și mâini și având sub cap o baltă de sânge ce se împrăștia pe pietriș.

– Ce naiba s-a întâmplat aici, Blackstone? întrebă Amberson.

Zeke Blackstone nici măcar nu-l privi.

– A chemat cineva o ambulanță? întrebă el încet.

– Eu, răspunse fata care auzise întâi țipetele, împingându-se prin mulțimea care se strânsese în jurul trupului. Au spus să nu-l mișcăm,să nu facem nimic până vin ei ... Oh, Doamne, se albi ea la față. Este Eric.

Amberson îi puse mâna pe umăr și o dădu la o parte.

– Te-am întrebat ce s-a întâmplat, Blackstone, întrebă el iarăși.

– Nu cred că are importanță dacă îl mișcăm, murmură Zeke cu o voce lipsită de emoție, în timp ce pipăia umărul bărbatului căzut. Cred că este mort.

Deși cuvintele fuseseră rostite încet, acestea avură efectul unei unde de șoc în mulțime.

– Mort? întrebă Amberson. Este mort? Cum?

– Nu știu, șopti Zeke, încă privind la trupul prietenului și tovarășului său de cameră. Fusese atât de vioi acum câteva ore. Stătuseră în bucătărie – el și Zeke și Ethan – vorbind despre scenariul pe care Eric și fratele lui tocmai îl vânduseră. Cred că trebuie să fi căzut și să se fi lovit la cap.

– De unde să cadă? răcni Amberson

– Nu știu, spuse iarăși Zeke, ridicând un braț și arătând spre balconașele din fier forjat, către etajele doi și trei. De acolo.

O exclamație de uimire veni din partea cuiva din mulțime și începură să vorbească toți în același timp. Sunetul insistent și tânguitor al unei sirene străpunse aerul nopții, devenind din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia .

Fata cu părul roșu începu atunci să suspine, stând lângă trupul căzut, cu mainile atârnându-i în lături și cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

Ethan Roberts se apropie și, atingând umărul tinerei care plângea, o prinse în brațele lui.

Ea îl înconjură cu brațele, îngropându-și fața la pieptul lui.

– Oh, Eric, murmură ea îndurerată. Bietul Eric. Este numai vina mea. Eu sunt cea care a văzut-o pe femeia din oglindă.

– Șșș, murmură Ethan liniștitor, strângând-o la piept. Șș, acum, iubito, totul este în regulă.

Îi mângâie părul și-și duse buzele la urechea ei.

– Totul o să fie bine, iubito. Ethan o să aibă grijă de tine.

Capitolul 1

Brutăria de la nivelul străzii ar fi putut fi prea bine un bar sordid sau o casă de amanet, oricum, departe de ceea ce sperase Willow Ryan să fie. Scările trosneau. Pereții erau coșcoviți și aveau nevoie să fie zugrăviți. Holul îngust era luminat de un bec fără lustră. Literele aurii de pe geamul ușii începuseră să se cojească la margini. Willow puse mâna cu precauție pe clanță, apoi ezită și se trase înapoi, gândindu-se pentru ultima oară dacă era înțelept ceea ce avea de gând să facă.

În cele din urmă, acțiunile ei puteau sfârși prin a tulbura pe cineva. Și mai rău, ar putea ruina vieți.

Dacă gândea logic, lucrurile erau așa cum erau. Dacă pleca acum și nu făcea nimic, totul rămânea în regulă. Dar pentru prima oară în viața ei, Willow se trezi incapabilă să fie logică și responsabilă.

Trebuia să știe.

Ajunsese la un punct în viața ei când trebuia să știe.

Willow își netezi părul des, îl dădu după urechi, răsuflă adânc și prinse clanța. Apăsând-o cu fermitate, împinse ușa și păși într-un birou care arăta de parcă te-ai fi aflat într-un film cu detectivi ai anilor treizeci.

Exista un birou de lemn vechi, două scaune cu brațele din piele crăpată și o masă joasă pe care erau împrăștiate cărți de telefoane și o scrumieră mare care arăta de parcă nu mai fusese golită de o săptămână. Pe biroul scorojit trona un telefon, o cutie cu unelte de scris și fâșii de șmirghel, un tampon sugativă și o revistă deschisă la horoscopul lunii. În spatele biroului, pe peretele coșcovit atârna un calendar cu o imagine din munții Sierra. Mirosul de fum de țigară stătut și cafea arsă se amesteca în principiu cu mirosul pâinii coapte, din brutăria de dedesubt. Singurul lucru care lipsea era o secretară blondă mestecând gumă, într-un pulover strâmt.

Și șeful ei iritat, bineînțeles.

Willow se uită la ușa pe jumătate deschisă ce ducea probabil într-o altă încăpere. Poate că secretara care lipsea și șeful ei erau acolo, trecând în revistă programul zilei sau discutând deapre un caz sau altceva.

– Alo? strigă, ridicând vocea. Este cineva aici?

Nu se auzi nici un răspuns.

Willow făcu un pas înainte spre ușa întredeschisă.

– Alo? repetă ea tare. Domnule Hart? Sunteți aici?

Singurul răspuns fu un sunet înfundat care nu aducea cu zgomotele obișnuite ale unor oameni care făceau treabă. Willow deschise gura să strige din nou și apoi ezită. Poate că nu treceau în revistă programul zilei. Poate că ...

Se uită la ceasul de aur și murmură ca pentru sine:

– Nu, precis, nu.

Era doar 9:25 dimineața, la urma urmei, și acesta era un loc pentru afaceri, nu o scenă din paginile unui roman detectiv ieftin. În afară de asta, întâlnirea ei era la 9:30. Își aranjase programul de așa natură, încât să fie liberă după-amiaza pentru întâlnirile cu doi dintre cei mai mari clienți ai familiei, din Los Angeles. Timpul însemna bani și ea nu vroia să piardă nici una nici alta.

Hotărâtă, Willow străbătu camera mică de recepție și țipă spre ușa deschisă pe jumătate:

– Domnule Hart.

Sunetul jos și înfundat continuă neabătut și hotărârea lui Willow se clătină puțin. Dacă el și secretara lui făceau sex pe birou? Dacă ar fi dat buzna înăuntru, ar fi fost umilitor pentru toți trei.. Cât de mult ura să facă asta; poate ar trebui să treacă dimineața la timp pierdut și să revină mai târziu. Sau, și mai bine, să găsească un alt detectiv s-o ajute. Preferabil, cineva care să știe că birourile erau pentru muncă.

Se întoarse pe jumătate, gata să plece, când auzi ceva ce putea fi descris ca un fel de sforăit. Nu suna deloc amoros. Se aplecă spre ușă și ascultă cu atenție.

Cineva sforăia. Tare.

Willow deschise larg ușa și păși înăuntru.

Aici era un alt decor de "Șoim maltez" îmbinat nepotrivit cu cel din "Rocky". Un alt birou hodorogit, din lemn, geamăn cu cel din camera alăturată, o altă pereche de scaune jerpelite, un rând de dulapuri metalice lângă un perete și un dulap de lemn langă singura fereastră mare dând spre stradă.

Mai exista un sac de box atârnând într-un colț, o sacoșă de sport deschisă, conținând ciorapi murdari, prosoape jegoase pe dușumea

și o pereche de mănuși de box pe unul dintre scaune. Un computer personal, nou, judecând după ambalajul împrăștiat în jur, ocupa celălalt scaun. Biroul era îngropat în cărți vraiște, hârtii cocoloșite, cutii goale de mâncare chinezească și o cutie de pizza cu două bucăți rămase. Mirosul de cafea provenea de la o cafetieră din vârful unuia dintre dulapurile de metal. Sforăitul venea de la bărbatul întins pe spate pe sofaua de piele ruptă.

Willow trecu pe lângă sacoșa de sport, păși peste o pereche de adidași măsură foarte mare și opri cafetiera electrică. Stând la un capăt al sofalei, privi la ocupantul adormit.

Mai lung decât patul improvizat, dormea cu o mână sub cap și alta pe dușumea. Picioarele lui goale atârnau peste brațul canapelei. Purta niște blugi decolorați, rupți la genunchi, și peste tricoul albastru avea pete de grăsime de pizza. Părul lui blond, albit de soare, îi era răvășit în toate direcțiile și bărbia bronzată arăta de parcă n-ar fi fost rasă de cel puțin două zile. Prin gura deschisă se vedeau dinții de un alb perfect. Sforăia ritmic, fiecare răsuflare făcând să-i vibreze buza inferioară.

Acesta era bărbatul pe care venise să-l vadă? Acesta era Steve Hart, detectivul particular care îi fusese recomandat cu atâta căldură? Detectivul expert care urma s-o ajute să afle ce voia să știe? Willow stătu șovăitoare, neștiind ce să creadă.

Pe de o parte, arăta ca un pierde-vară de pe plaja californiană. Un pierde-vară care trecea prin viață fără să-și facă probleme, cu fizicul lui mortal. Pe de altă parte, el îl găsise pe fratele adolescent al lui Angie Claiborne, care fugise de acasă, la trei luni după ce ceilalți renunțaseră.

Poate că nu era așa cum arăta.

Poate petrecuse cu o noapte în urmă. Poate că lucrase toată noaptea la un caz și nu avusese ocazia să închidă un ochi și în fond, ea era acolo, în biroul lui, deja rezervându-și dimineața acestei întrevederi. Ar fi o prostie să piardă și timpul și ocazia doar din cauza unei prime impresii.

Se aplecă și-l scuturã de umăr.

– Domnule Hart?

Ritmul sforăiturii nu se schimbă.

Încercă din nou, scuturându-l mai tare.

El scoase un fel de grohăit și se îndepărtă de mâna ei.

Recunoscând semnele unui om care doarme adânc, Willow abandonă efortul de a-l mai trezi. Punându-și cu grijă servieta peste computer, se duse la fereastră și trase de jaluzele, lăsând să pătrundă lumina strălucitoare a dimineții.

Omul de pe sofa își acoperi ochii cu brațul și continuă să sforăie.

– Foarte bine, spuse Willow. Mă forțezi să iau măsuri drastice.

Sub cutia de pizza, descoperi o carte groasă, cartonată. O luă, o ridică deasupra capului cu ambele mâini și o trânti pe pardoseală cu toată puterea. Aceasta aterizã cu un zgomot puternic care ricoșă prin cameră ca un răpăit de pușcă.

Bărbatul de pe sofa sări înainte ca ultimul ecou să se fi stins.

– Ce naiba? ... Își ridică mâna în fața ochilor pentru a se feri de lumina puternică și încercă să privească în direcția ei ... Cine-i acolo?

– Regret că te-am speriat așa, domnule Hart, dar aveam programată o întâlnire și eu ...

– Cine dracu ești? bombăni el privind-o pe sub mâna ridicată și nevăzând decât un vag contur de siluetă în lumina de la fereastră. Și ce faci în biroul meu?

– Numele meu este Willow Ryan. Aveam o întâlnire la nouă treizeci și ...

– Oh, da, o întrevedere. Bine.

Își frecă fața cu mâinile ca pentru a alunga efectele somnului și o privi din nou. Dar încă nu reușea să zărească decât ceva ce semăna a femeie. Părea să fie peste înălțimea medie, cu un trup subțire și un păr negru care sclipea într-un nimb de lumină care-i înconjura capul.

– Închide jaluzelele, vrei? Nu văd nimic.

– Ești sigur că te-ai trezit?

– Stau în picioare, nu vezi? se răsti el. Închide blestematele alea de jaluzele.

Încruntându-se ușor pentru a-i arăta că nu aprecia să fie repezită, Willow înclină jaluzelele în așa fel încât lumina să nu-i bată în față.

– Mai bine?

– Îhî, bine ... Oftă din greu și-și frecă din nou fața. Uite ... Wilma, nu?

– Willow, îl corectă ea. Willow Ryan.

– Ei bine, uite, Willow Ryan, eu nu sunt în cea mai bună formă dimineața, așa că suportă-mă, bine? Îmi pare rău că m-am răstit la tine, dar nu mă transform în ființă umană până nu mi-am băut prima ceașcă de cafea.

– Atunci, mi-e teamă că vei continua să fii mai puțin decât uman, arăta ea spre cafetieră cu oarecare simpatie, fiindcă și ea avea nevoie de o cafea înainte de a-și începe dimineața.

El îi urmări privirea.

– La naiba, am ars o altă cafetieră. Este a treia pe acest an.

Își vârî mâna în buzunare în timp ce vorbea și scoase câteva bancnote împăturite.

– Ia asta. Fugi jos la Thuy și adu-mi o cafea mare și niște prăjiturele cu zmeură. Ia ceva și pentru tine, dacă tot te duci. Nu arăți ca și cum câteva grame de calorii în plus pe zi ți-ar face rău.

– Cafea? Vrei să alerg pe scări și să-ți aduc cafea?

– Ce mare scofală! Este vorba doar de o prăpădită de cafea, nu de un atac al principiilor feminine moderne. Fă-o imediat, în timp ce eu o să curăț pe aici, o grăbi el împingându-i banii în mână. Promit că data viitoare o voi face eu.

Willow se îndoia că va mai exista o a doua oară, dar luă banii. I se părea mai puțină pierdere de timp să nu stea acolo certându-se cu el.

– Cum vrei cafeaua?

– Neagră cu două bucăți de zahăr, spuse el, îmblânzindu-se când o văzu că cedează. Și mulțumesc, zâmbi el făcând o gropiță în obraz. Ești o adevărată salvatoare, Willow.

Lui Willow i se tăie răsuflarea. Dormind și sforăind, fusese indiscutabil atrăgător. Abia trezit , cu ochii cârpiți și morocănos, avusese un farmec aspru. Dar cu ochii larg deschiși și cu gropița în obraz, era genul de om care lua tot ce poftea din viață numai după cum arăta.

Angie Claiborne spusese că este arătos. Mai precis, felul în care îi descrisese înfățișarea fusese aceea a unui zeu grec splendid, dar Willow știa că Angie exagerează în privința bărbaților. Se părea că-i datora scuze lui Angie la întoarcerea în Portband. Bărbatul era splendid – ba chiar mai mult.

O femeie obișnuită ar fi fost copleșită de farmecul zâmbetului lui și sclipirea ochilor albaștri, dar Willow era făcută dintr-un material mai dur. Înghiți în sec și-și limpezi vocea.

– Mă întorc cu cafeaua ta în zece minute, spuse ea înțepată, în ciuda căldurii feminine care-i cobora pe șira spinării.

Întoarse spatele zâmbetului cu gropițe și se îndreptă spre ușă, de unde spuse, peste umăr:

– Mă aștept să fii gata să trecem la treabă, spuse ea cu severitate.

– Sigur, dulceață, spuse el cu un salut care-l imita pe Humphrey Bogart. Zece minute.

Erau trei persoane înaintea ei la brutăria lui Thuy așa că era aproape zece fără un sfert când Willow se întoarse cu cafeaua și prăjiturile – dar Steve Hart încă nu era gata să se apuce de treabă. Nici măcar nu era în birou.

Cu un oftat de exasperare, Willow hotărî brusc că pierduse destul timp pentru o zi; cât îi era de greu să se declare învinsă, era timpul să lase totul baltă și să plece. Splendid sau nu, Steve Hart nu era singurul detectiv particular din Los Angeles și, în ciuda a ce făcuse pentru Angie Clairborne și familia ei, probabil nu era chiar cel mai bun. Pentru lucru, cel mai bun detectiv particular din L.A. ar fi avut un birou mult mai drăguț decât acesta – unul unde o persoană ar fi putut pune o cafea și o pungă cu prăjiturele, fără a trebui să dea mai întâi la o parte o tonă de gunoi.

– Lasă-mă pe mine să curăț locul pentru tine.

Willow tresări la auzul vocii lui, șocată să realizeze că intrase în cameră și se afla drept în spatele ei. Atât de aproape încât îi putea mirosi crema de bărbierit cu mentă și săpunul deodorant.

– Hei, fii atentă. Să nu te arzi ... Îi smulse cana cu cafea din mână înainte de a da pe dinafară. Thuy o face suficient de fierbinte să topească oțelul.

Luă o gură, apoi i-o dădu înapoi.

– Locul nu este de obicei atât de neîngrijit, spuse el arătând hârtiile cocoloșite și ambalajele de mâncare de pe birou. Dar am avut câteva zile foarte ocupate și ultima secretară și-a pus coada pe spinare – luă coșul de gunoi de lângă birou și începu să arunce mizeria în timp ce vorbea – lucrurile au ajuns ca dracu aici. Nu sunt prea gospodar, adăugă el făcând o glumă care-i arătă gropița, într-un mod dezarmant.

– Nu, văd că nu ești, mormăi Willow cu o voce gâtuită.

Nu gropița fusese cea care o făcuse să-și piardă cumpătul – nici măcar nu-i privise fața – ci trupul lui. Își scosese tricoul cu pete de pizza cu intenția să-l spele, dar se pare că uitase să-și pună altul în loc. Prosopul pe care-l azvârlise în jurul gâtului nici măcar nu-i acoperea pieptul.

Era lat în umeri și musculos fără a fi deloc mătăhălos. Torsul i se îngusta către un abdomen plat și practic inexistente șolduri. Buclișoarele din părul blond îi acopereau pectoralii ca un praf de aur pe o statuie vie – David al lui Michelangelo îi veni imediat în minte – înainte de a se îngusta într-un arc tentant de păr mătăsos care dispărea în betelia blugilor strâmți.

– Acum este destul de bine, spuse Steve, punând coșul de gunoi la loc pe podea.

– Mmm? mormăi Willow, incapabilă să se gândească la altceva mai inteligent în fața unei astfel de frumuseți masculine.

– Lasă-mă să-ți fac loc, spuse el, luând mănușile de box de pe scaun – și te poți așeza. Acum mă duc să-mi pun o cămașă curată și apoi putem începe. Doar să pun dosarele astea la loc.

– Bine, răspunse slab Willow, urmărindu-l cu privirea când se îndepărtă.

Spatele lui era la fel de atrăgător ca și pieptul cu mușchi lungi care jucau sub pielea aurie la fiecare mișcare. Fascinată, cu gura căscată, Willow îl urmări cum descuie un dulap, și pune dosarele la loc. Când se aplecă pentru a umple raftul de jos, ei i se uscă gura. Avea un fund mai grozav decât Brad Pitt. Mai grozav decât al lui Mel Gibson. Mai grozav decât al oricărui model masculin cu blugi strânși pe trup.

Willow se strădui să-și întoarcă privirea. Era nedemn și neprofesional să se holbeze la el. Nici ei nu i-ar fi plăcut să fie privită în acest mod, deși o voce interioară îi șoptea că probabil i-ar fi plăcut mult, desigur, chiar dacă era corect sau nu.

Se uită în jos spre birou, căutând ceva la care să-și îndrepte atenția în afara trupului splendid al lui Steve Hart. În mijlocul biroului se afla un registru de socoteli deschis, rândurile fiindu-i marcate de pete de murdărie și firimituri de radieră. Willow își netezi fruntea în timp ce supraveghea harababura din registru. Pentru ce naiba folosea un astfel de registru când în zilele noastre existau computere? Precis computerul care stătea pe scaunul din fața biroului nu era primul ?

Apoi ușa de la un fișier se trânti cu zgomot și Willow întoarse automat capul în direcția sunetului. Steven își luase prosopul din jurul gâtului și-l lăsase pe fișier, iar acum își trăgea un tricou curat pe el. Mușchii îi jucau pe spatele întors către ea, în timp ce își aranja tricoul în pantaloni.

Willow își simți trupul cuprins de o căldură neobișnuită.

" Pentru numele lui, Dumnezeu " mormăi ea, îngrozită de reacția ei.

"Doar nu vezi ceea ce nu ai mai văzut". Doar că arată ceva mai bine.

– Ai spus ceva? se întoarse Steve, în timp ce își încheia cu nonșalanță ultimul nasture de metal.

– Se răcește cafeaua, răspunse ea, evitându-i privirea când el se apropie.

– Mulțumesc, spuse el luându-i cana fierbinte din mână și sorbind o înghițitură. Mmm, este o cafea bună, murmură închizând ochii pentru a savura mai bine aroma. Sunt sigur că Thuy pune și vanilie în ea, deși neagă ... Puse cafeaua pe marginea biroului și luă punga cu patiserie pe care Willow o strângea cu o palmă transpirată, o deschise și mirosi apreciativ ... Ah, mirosul tentant de unt și zahăr. Nu există nimic asemănător pe lume. Luă o prăjitură aurie plină cu zmeură și cremă ... Nu ți-ai luat nimic, constată el că era unica prăjitură din pungă.

– Deja am luat micul dejun, mulțumesc.

– Pariez că a fost cu mult timp în urmă. Arăți de parcă te-ai trezi devreme. Odată cu soarele, așa-i?

– Ei bine, da, de obicei, dar ...

– O s-o împărțim, spuse el mărinimos și începu să rupă prăjitura în două.

– Nu, îi spuse Willow întinzând mâna. Este micul dumitale dejun, nu vreau ...

Vocea ei se pierdu în fața unui val de căldură care-i cuprinse brațul și privi vrăjită la degetele ei albe și lungi lângă încheietura mâinii lui bronzate. Părea să nu-și poată ridica mâna și degetele ei, părând a avea o voință proprie, începură să mângâie ușor căldura și textura incredibilă a lui. Și apoi tendoanele încheieturii lui se smuciră când el își încleștă degetele pe prăjitură. Willow privi în sus și-i întâlni privirea.

Nici unul dintre ei nu rosti un cuvânt și rămaseră așa, timp de câteva secunde, ochii albaștri sfredelindu-i pe cei căprui aurii.

Frisoane de căldură trecură printre ei, pline de imagini febrile, fanteziste și cu posibilități delicioase.

Iar apoi Willow oftă și-și smulse mâna.

Și Stive scoase un zgomot gâtuit, adânc din piept și se retrase în grabă în cealaltă parte a biroului.

– Să ne întoarcem la treabă, da?

El lăsă să cadă prăjitura neatinsă la loc în pungă și o puse deoparte. Așezându-se în spatele biroului, luă un vraf de hârtii și începu să caute prin ele ca și când încerca să caute ceva important.

– Presupun că agenția te-a instruit? se interesă el.

– Agenția? se înecă Willow. Ce agenție? încercă ea din nou limpezindu-și vocea.

Angie nu-i spusese că trebuie să treacă pe la o agenție. Îi dăduse doar numărul de telefon și-i spusese să sune.

– Nu ți-am spus că vreau pe cineva care să dactilografiezeze cel puțin optzeci de cuvinte pe minut? Și care poate scrie sub dictare? Doar scrii sub dictare, nu? întrebă el sperând ca ea să nu poată.

Nu vroia o altă secretară care să-l soarbă din ochi. Ultima lui secretară plecase furioasă când în cele din urmă o convinsese că afecțiunea pe care o avea pentru ea ca angajată nu se va transforma niciodată în altceva. Urâse să-i rănească sentimentele fiindcă era o fată dulce și o secretară al naibii de bună. Sau așa crezuse până când descoperise ce harababură făcuse în registrele lui.

– Mă aștept să faci cafea în fiecare dimineață, spuse el ca să evite un alt fiasco asemănător ultimului. Sau să alergi la Thuy dacă este defectă cafetiera. Vreau să-mi duci rufele la spălătorie și să-mi plimbi câinele ... Clatini din cap, remarcă el ușurat. Înseamnă că nu vrei slujba?

– Da, înseamnă că nu vreau slujba, spuse Willow. Înseamnă că ...

– Splendid. Atunci, ai vrea ...

– Nu am venit pentru slujbă, termină Willow.

– Să iei prânzul cu mine astăzi? spuse Steve în același timp.

Se uitară unul la altul, amândoi dându-și seama brusc că nu aveau nici cea mai mică idee despre ce vorbea celălalt. Steve reuși să-și adune gândurile primul.

– Se pare că ne-am înțeles greșit, spuse el începând s-o examineze.

Ea purta un taior elegant gri și o bluză albă de mătase. Cerceii din urechi și lanțul de la gât erau de aur adevărat. Părul ei șaten închis era aranjat într-un stil sofisticat, scoțându-i în evidență ochii mari și căprui și bărbia fină. Servieta de piele pe care o plasase pe computerul lui trebuia să fi costat cel puțin patru sute de dolari. Femeia era precis peste medie din punct de vedere material.

– Evident, nu ai venit de la agenția de angajare.

Willow scutură din cap.

– Nu.

– Și nu vrei slujba de secretară.

– Nu.

– Înțeleg. Deci ...

De data aceasta, privirea lui era directă și atentă:

– Ce dorești, Willow Ryan?

Ea îl privi drept în ochi.

– Vreau să mă ajuți să-mi găsesc tatăl.

Capitolul 2

Nu era o cerere pe care Steve o auzise în fiecare zi, dar nici nu era una pe care nu o auzise înainte. Adolescenții nu erau singurii care fugeau de acasă când se săturau de viață.

– De ce nu te așezi, spuse el amabil arătând scaunul din spatele ei, și spune-mi despre asta.

Willow aprobă din cap și se așeză nervoasă pe marginea scaunului.

– Am numele dumitale de la Angie Claiborne, explică ea. Mi-a spus că i-ai găsit fratele mai mic, Teddy, când nimeni altcineva nu a putut. Că chiar fără nici un indiciu și nimic de care să te agăți, nu te-ai lăsat până nu l-ai adus acasă la familia lui.

Steve dădu din cap, așteptând ca ea să continue, știind că până la urmă va atinge subiectul. Mulți dintre clienți vorbeau și ocoleau motivul real înainte de a ajunge la el.

– Mi-l amintesc pe Teddy, spuse el. Un puști slăbuț cu o claie de păr negru. Înalt pentru vârsta lui. Ochi mari, înfricoșați.

Teddy Claiborne fusese unul dintre cazurile bune. Unul satisfăcător, când fusese în stare să ajungă la băiat înainte ca acesta să se piardă definitiv pe străzi. Nu întotdeauna se întâmpla așa.

– Ce face Teddy?

– Face mult mai bine. S-a întors la școală și este în regulă. Angie spune că toată familia face terapie.

– Sunt bucuros să aud asta, spuse Steve. Era plăcut să afle că se făcea un efort pentru corectarea împrejurărilor care-l făcuseră pe puști să fugă.

Willow își netezi fusta.

– Angie mi-a spus să te salut din partea ei.

– Data viitoare când o vei vedea spune-i că-i întorc salutul, spuse el, așteptând răbdător ca ea să ajungă la subiect.

Ea își mușcă buza, întrebându-se de unde să înceapă.

– De obicei este mai ușor să spui dintr-o dată, o îndemnă Steve.

– Nu am multe informații să-ți dau, îl avertiză ea.

– Începe cu informațiile pe care le ai și să vedem unde ajungem. De când lipsește tatăl dumitale?

– Douăzeci și cinci de ani.

– Douăzeci și cinci ... Îți cauți tatăl biologic, deci? Ești adoptată?

– Îl caut pe tatăl meu biologic dar, nu, nu sunt adoptată. Nu oficial. Am fost crescută de mătușa și de unchiul meu. În principal, oricum. Este complicat să explic, zâmbi ea timid.

– De obicei este, dar încearcă.

– Da, bine ... făcu o pauză netezindu-și fusta, pentru a-și aduna gândurile. Am crescut într-o comunitate.

– O comunitate? Vrei să spui de hippy? Înapoi la natură? Întoarce-te și renunță la tot? Acel soi de comunitate?

Willow încuviință din cap și o șuviță din părul castaniu îi căzu pe obraz. O prinse și o trecu peste ureche cu vârful unui deget cu unghia dată cu ruj.

– Așa ceva, deși era o întoarcere la natură mai mult decât orientată spre droguri, chiar la începuturi. Mătușa mea Sharon și soțul ei Dan, precum și alți cincisprezece au fondat-o pe la jumătatea anilor șaizeci. Era chiar o fermă. Localizată în afară de Bend Oregon, în Munții Cascadei, dar Dan – care era student în anul trei înainte de a renunța la școală – s-a asigurat că era legal încorporată ca un adevărat district. Spre deosebire de majoritatea comunităților din acea vreme, au reușit să supraviețuiască, mai mullt sau mai puțin intacți direct în anii nouăzeci. Ești familiarizat cu esențele fructelor pure Blackberry Meadows?

Steve acceptă schimbarea de subiect fără să clipească.

– Crescute organic, fără pesticide, gemuri și jeleuri fără zahăr? Accesibile în cantități limitate în magazinele de delicatese din oraș? Ele sunt?

– Acelea sunt ale noastre. Ale comunității, vreau să spun.

– Raspberry Rhapoody – Rapsodia de zmeură – este favorita mea, o informă Steve. O pun deasupra înghețatei.

– O să-i spun lui Sharon, zâmbi Willow, gândindu-se la reacția mătușii sale aflând că fructele ei sănătoase se foloseau în combinație cu o porcărie de înghețată. Conform legendei familiei, ea a pregătit prima șarjă experimentală pe o sobă cu lemne. Era atât de bună încât a făcut o cantitate mai mare și a dat-o spre vânzare la doi negustori locali. Nu era ușor să-ți vină banii înapoi, așa că fiecare a făcut tot ce a putut. Acum facem șase arome diferite și vindem în magazinele selecte de-a lungul acestei coaste.

Steve încuviință din cap și așteptă ca ea să continue.

– Așa că, oricum ... Ea își netezi din nou fusta, înspăimântată că va spune că nu o poate ajuta, fiindcă nu avea suficiente informații ... M-am născut la 26 februarie, 1976. Mama mea a plecat din Blackberry Meadows când aveam trei luni, lăsându-mă cu Sharon și Dan. La două luni după ce a plecat, a fost lovită de o mașină în timp ce traversa bulevardul Hollywood, expuse ea faptele calm, ca și când trecuse prea mult timp ca s-o mai rănească. Sharon nu a știut nici măcar că maică-mea este moartă decât la o lună după ce s-a întâmplat.

– Și tatăl tău? întrebă Steve blând.

– Nu știu cine este. Nimeni nu știe.

– Asta scrie pe certificatul tău de naștere? Tată necunoscut?

Ezitarea ei era grăitoare, arătând jena față de subiect.

– Nu am certificat de naștere.

– Fără certificat de naștere? întrebă el prietenos. Cum s-a întâmplat?

– M-am născut acasă, explică ea, într-o casă din bârne, cu Sharon și alte două femei servind ca moașe. Pe atunci, locuitorii din Blackberry Meadows considerau certificatele de naștere drept niște convenții, la fel ca licențele de căsătorie.

– Cum ai fost în stare să te înregistrezi la școală? Sau să obții un card? Sau permis de conducere?

– Sharon folosea biblia familiei ca o dovadă pentru când și unde am fost născută. Înregistra toate nașterile din comunitate în acest fel. La fel și căsătoriile. Nu era conform cu regulile, dar perfect legal. În fond, la școală există teste și examene care-ți stabilesc nivelul de cunoștințe.

– Deduc că n-ai fost la grădiniță, ca toată lumea?

– Nu, spuse ea. Am fost școlarizată acasă până la unsprezece ani. În familie existau trei foști profesori, deci nu a fost atât de neconvențional cum pare, adăugă ea în defensivă. La examene am fost cu două nivele peste cei de vârsta mea și de atunci încolo am urmat școala cu regularitate. Am o diplomă în contabilitate și, imediat ce am absolvit, am preluat afacerile familiei ...

Se opri brusc, dându-și seama că nimic din ceea ce spunea nu urma să-l ajute să-și găsească tatăl. Era momentul să-i dea puținele elemente pe care le avea și să se roage că vor fi suficiente.

– Mama mea i-a scris lui Sharon de două ori în timp ce locuia la Los Angeles, spuse ea, luând servieta de pe computer și începând s-o deschidă. Lucra ca chelneriță în timp ce încerca să câștige un rol în filme. În aprilie 1970, i-a scris că a obținut un rol mic într-un serial de televiziune și că se mută într-un apartament cu o prietenă. Curând după asta, o altă scrisoare spunea că întâlnise un tip nemaipomenit și că scenariștii îi măriseră rolul în serial. Părea că totul intrase pe făgaș și putea să devină cu adevărat o actriță și apoi nimic până în septembrie, când a apărut la Blackberry Meadows, bolnavă, distrusă și însărcinată în patru luni.

– Singură, presupun.

– Da.

– Și nu a spus nici un cuvânt despre acel tip nemaipomenit care se pare că o lăsase însărcinată și apoi o părăsise? spuse el, nefiind în stare să-și ascundă disprețul față de un bărbat care ar face un astfel de lucru. Nici măcar surorii ei?

– Nici un cuvânt.

– Ești sigură că vrei să găsești acest personaj? întrebă Steve, știind deja ce avea să spună ea, căci altfel nu ar fi venit la el. Dacă, printr-o

întâmplare, reușesc să dau de urma lui – și crede-mă, cu informațiile pe care mi le-ai dat există puține șanse – și el, refuză să te vadă sau să te recunoască, cum te vei simți în acest caz? Te-ai gândit la asta?

– Da, m-am gândit. Dar tot vreau să încerc. Trebuie să încerc, își strânse ea mâinile în poală.

– În regulă, spuse Steve, încuviințând, fiindcă recunoștea hotărârea atunci când o vedea. Să văd scrisorile.

Willow deschise servieta, extrase un săculeț și i-l dădu peste birou. Sunt și câteva fotografii acolo și o ilustrată scrisă mamei mele și semnată cu inițiala E spuse ea, observând cum el deschide săculețul și-l varsă pe birou. Trei poze sunt cu maică-mea și cu mine, dar celelalte sunt din vremea de la L.A.

– Nici un plic? întrebă Steve când culese una din scrisori și o despături.

– Nu, Sharon a păstrat doar scrisorile, se scuză Willow pentru neglijența mătușii sale. Nu avea de unde să știe atunci că plicurile ar avea vreo importanță cândva.

Cele două scrisori erau scurte, pline de entuziasmul și emoția tinereții.

– Până la urmă am obținut un rol! citi Steve cu voce tare. Joc o asistentă medicală în serial ... Am întâlnit un tip cu adevărat grozav ... Cristine și cu mine ne mutăm în noul nostru apartament săptămâna viitoare ... Scenariștii mi-au extins rolul și au făcut din asistentă un personaj permanent. Poate acum voi renunța la orele de la restaurant!

Ambele scrisori erau semnate „Cu dragoste, Donna". Steve le puse deoparte și luă ilustrata.

Plicul nu avea ștampilă sau adresă, sugerând că îi fusese înmânată personal. Extrase ilustrata. Era una romantică, având imaginea unui cuplu ce se plimba ținându-se de mână pe o plajă, la asfințit. Cineva scrisese "tu și cu mine" peste pereche, cu săgețile arătând în jos pentru a nu fi nici o îndoială despre ce era vorba. Înăuntru era un vers al lui Rod McKnen despre natura iubirii. "Mi-ai luat mințile noaptea trecută, iubito. Cu dragoste, E."

Steve o puse peste celelalte două scrisori și luă fotografiile. Primele două o arătau pe Willow și maică-sa, evident la doar câteva minute după naștere. Noul născut era roșu și se strâmba a plâns; mama arăta epuizată, expresia ei un amestec înduioșător de triumf și tristețe. Al treilea instantaneu o arăta pe mamă și copil câteva săptămâni mai târziu. Mama părea mai puțin epuizată, dar tristețea nu-i părăsise ochii.

– Celelalte cinci instantanee sunt din Los Angeles înainte ca eu să mă fi născut, spuse Willow, când Steve puse pozele mamei și copilului peste scrisori.

Pentru o clipă, Steve crezu că privea la o femeie complet diferită. Donna Ryan în aceste fotografii era diferită de Donna Ryan din precedentele, ca un boboc de floare față de o floare uscată. Chiar moda trecută a anilor șaptezeci nu-i umbrea frumusețea proaspătă, inocentă. Era o tânără atrăgătoare cu ochi enormi și luminoși, ușor codați și pometi cizelați. O cascadă de păr roșcat îi atârna pe spate, ajungând până aproape de talie. Stătea singură în fața unei porți de fier, cu trupul ei delicat, în profil spre aparatul de fotografiat, cu capul întors spre fotograf. Zâmbea – un zâmbet fericit, seducător, destinat celui care făcea fotografia.

Steve se uită la Willow, studiind-o un moment.

– Ai ochii ei, spuse el și puse fotografia deoparte.

Willow nu spuse nimic, în timp ce el studia alte fotografii. Erau toate instantanee de grup, diferite combinații ale mamei lui Willow cu alte tinere și patru bărbați la fel de tineri. Păreau să fi fost făcute în același loc cu prima, în același timp, ca și cum aparatul trecuse pe la fiecare din grup ca să poată fi fotografiați cu toții.

– Presupun că tu crezi că unul dintre acești tipi ar putea fi tatăl tău, spuse Steve.

Nu era o întrebare, dar Willow răspunse oricum.

– Cred că este posibil. Poate. Trebuie să fi păstrat fotografiile dintr-un motiv anume. Erau singurele lucruri, în afară de ilustrate și câteva haine, pe care le-a adus cu ea când a venit la Blackberry Meadows.

Steve dădu vag din cap și se întoarse să studieze fotografiile. Ceva în legătură cu clădirea din fundal i se părea familiar. Poate că era arhitectura spaniolă care îl făcea să creadă că o mai văzuse înainte, dar nu era sigur. Pereții roz și balcoanele de fier forjat erau comune în multe cartiere din Los Angeles, dar turnul maur înălțându-se de o parte a clădirii era unic. Umblă într-un sertar și studie cu lupa fiecare fotografie în amănunțime.

Cunoștea clădirea, într-adevăr.

Recunoscu de asemenea și două dintre fete.

– Ce? întrebă Willow, incapabilă să mai suporte încordarea. Ce este?

Steve se mai uită o dată, pentru a fi sigur.

– Această clădire ... este cea a apartamentelor Bachelor Arms. Este doar la câteva mile de aici.

– Și? întrebă ea, știind că mai există ceva, după fața lui.

– Unul dintre tipii din fotografie este Zeke Blackstone.

Willow rămase cu gura căscată.

– Zeke Blackstone? îngână ea. Actorul? Ești sigur?

– Uită-te bine la tipul din stânga, îi întinse el fotografia și lupa. Dacă nu este Blackstone, este fratele lui geamăn.

– Dumnezeule! Cred că ai dreptate, spuse ea. Este Zeke Blackstone.

– Acum uită-te la tipul care stă lângă el, cel cu un braț în jurul mamei tale.

Willow privi așa cum i se ordonase. El avea perciuni lungi și o mustață pe oală.

– Și el este actor?

– Era cu ani în urmă. Nu îl cunoști?

Willow scutură din cap.

– Cine este?

– Este Ethan Roberts. Dacă republicanii câștigă la viitoarele alegeri, el va fi senatorul Roberts.

Ochii aurii ai lui Willow se măriră.

– Oh, Dumnezeule, murmură ea. Ethan Roberts. Inițiala E de pe ilustrata mamei ei. După acești ani de întrebări, răspunsul va fi chiar așa ușor? Se uită la Steve.

– Chiar crezi că ar putea fi el? șopti ea.

– S-ar putea, spuse el accentuând al doilea cuvânt. Poate, repetă el, în timp ce ea stătea cu fotografia și cu lupa încleștată în mână, privindu-l cu speranță în ochi. Sau poate nu. Există o singură cale de a descoperi, luă el telefonul.

– Ai de gând să-l suni? Chiar acum? În acest minut? întrebă ea cu o voce ascuțită de teamă și excitare. Crezi că este bine?

– Vrei să afli, nu-i așa?

– Da, dar ... Doar nu poți să-l întrebi dacă ... dacă ... se întrerupse, neștiind cum să-și formuleze fraza. Cum să-l întrebi pe un bărbat dacă există vreo șansă să fie tatăl tău? se minună ea cu voce tare.

– Îl întrebi pur și simplu, spuse Steve, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Chiar acum o să-l sun și o să stabilesc o întâlnire. Da, spuse el în receptor. Aveți cumva numărul de telefon al reședinței lui Ethan Roberts? ... Se lăsă un moment de tăcere în timp ce operatorul căuta ... Dar un număr de la sediul electoral? Ăsta trebuie să fie trecut în carte.

Așteptă un moment, apoi închise și făcu iar un număr de telefon. Willow stătea încordată, cu nervii întinși la maximum, mâinile strânse în poală, ascultând cum Steve aștepta să i se facă legătura cu o persoană autorizată să preia mesajul.

– Nu, regret, nu pot discuta problema cu altcineva în afară de domnul Roberts, spuse el interlocutorului. Da, îmi dau seama că sunteți conducătorul campaniei, dar așa cum am spus celeilalte persoane dinainte, este o chestiune personală. Strict confidențială. Dacă i-ați spune că este vorba de o tânără numită Donna Ryan, silabisi el numele. Fiica ei are câteva întrebări la care speră ca Roberts Burns să-i răspundă. Mă poate contacta la numărul pe care vi-l dau, la orice oră ziua sau noaptea.

– Și acum? întrebă Willow când el încheie convorbirea.

– Acum, așteptăm.

– Cât timp?

– Greu de spus. Poate câteva minute. Câteva ore. Poate câteva zile. Depinde cât de repede îi transmite mesajul conducătorul de campanie și cât de urgent crede că este.

– Câteva zile? se văicări ea. Nu cred că pot suporta suspansul atâta timp.

– Ai stat douăzeci și patru de ani. Câteva zile nu înseamnă mare lucru.

– Știu, dar să fii atât de aproape și ...

Telefonul sună, făcându-i pe amândoi să tresară.

– Crezi că este el? șopti Willow. Deja?

Steve zâmbi, arătând ca un rechin care tocmai a mirosit sânge în apă.

– O singură cale de a descoperi, ridică el receptorul. Steve Hart, zise el.

– Aici este biroul de campanie electorală al domnului Ethan Roberts, ciripi o voce de femeie. Telefonez în legătură cu un mesaj pe care i l-ați lăsat domnului Roberts în privința unei anume Donna Ryan.

– Da, Steve apăsă pe butonul care îi dădea posibilitatea și lui Willow să asculte convorbirea. Continuați.

– Domnul Roberts mi-a cerut să vă informez că va fi la San Francisco până seara târziu. Regretă că nu poate discuta imediat despre domnișoara Ryan, dar vă întreabă dacă v-ar conveni să vă întâlniți acasă la el mâine dimineață la ora nouă, când va fi bucuros să vă dea orice informație poate.

– Mâine dimineață ar fi bine.

– Foarte bine, spuse femeia, și-i comunică adresa. Domnul Roberts vă așteaptă la micul dejun.

– Oh, Dumnezeule, spuse Willow încet și se prinse de marginea biroului cu o față albă ca varul.

– Doar nu ai de gând să leșini?

– Nu ... știu, șopti ea, clătinându-se în scaun.

Steve sări și veni lângă ea.

– Puneți capul între picioare, îi comunică ea, prinzându-i ceafa.

– Dar nu am nimic. Nu leșin niciodată. Doar că ... răsuflă ea adânc, apoi căzu înainte ca un balon care se desumflă și-și apăsă fruntea de stomacul lui. Nu credeam că mă va impresiona așa de tare, mărturisi ea, murmurând cuvintele în țesătura moale a tricoului lui.

Steve înțepeni, trupul încordându-i-se sub influența unor emoții contradictorii. Greutatea corpului deasupra curelei, moliciunea părului alunecându-i printre degete, mirosul parfumului ei, îi atâță instinctul masculin. Ușorul tremur al umerilor și al respirației ei în timp ce încerca să se controleze, îl făcură să devină mai tandru. În cadrul muncii sale, nu era prima oară când întâlnea acest lucru, știind cum să îmbărbăteze o femeie îngrijorată – sau un bărbat sau copil, după caz – știind ce întrebări să pună și unde să caute răspunsuri. Dar dacă i-ar fi spus cineva, cu zece minute în urmă, că va sta în biroul lui cu fața frumoasă a unei femei presată în pântece, încercând să se gândească la o cale de a o liniști, în loc să o întindă pe sofa, ar fi râs și ar fi spus că este nebun.

Și totuși, asta era situația. Îi mângâia părul sperând ca ea să nu observe partea din el care se întărise brusc între blugi.

– Este în ordine acum, scumpo, murmură el liniștitor. Respiră de câteva ori adânc și o să te simți mai bine. Nu are sens să te necăjești până când nu vom afla dacă este el.

Willow scutură din cap.

– Nu, ai dreptate.

Îi puse mâna pe mijloc, îl dădu încet la o parte și-și înălță capul.

– Îmi pare rău, spuse ea privindu-l cu ochi înceţoşaţi şi încercând să zâmbească, nereuşind însă. Mă comport ca o nebună.

– Bănuiesc că ai tot dreptul să te comporţi aşa, murmură el, masându-i ceafa. Nu în fiecare zi descoperi că ai putea fi rudă cu viitorul senator de California. Faptul că este republican nu scade cu nimic şocul, zâmbi Steve, arătându-şi gropiţa din obraz.

Ea zâmbi de-a binelea, amuzamentul înlocuind confuzia din ochii ei aurii. Steve îşi ridică mâna liberă pentru a-i da la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse peste faţă. Nu se ştie cum, se trezi că-i cuprinde obrazul şi-şi întinde degetul pentru a-i mângâia uşor buza inferioară.

Ea oftă o dată, scoţând un sunet slab şi deveni nemişcată în mâinile lui, ca un mic animal fragil în faţa unui pericol mai mare decât el.

El îi mângâie iarăşi buza şi curba obrazului, apoi linia delicată a bărbiei, fascinat de textura pielii de sub deget. Era moale peste tot. Buze moi. Păr moale şi negru ca mantoul de vizon al mamei lui, strălucitor ca panglicile pe care sora lui mai mică le purta în păr când era fetiţă.

Avu o viziune a ei goală, întinsă pe haina de vizon, pielea ei moale strălucind ca o perlă pe blană. Şi-o imagină legată cu panglici de mătase în jurul gleznelor şi încheieturilor mâinii, în jurul braţelor, taliei şi sânilor, legată toată cu o fundă drăguţă sub obraz. Şi apoi, se văzu dezlegând-o centimetru cu centimetru, dezgolind fiecare bucăţică de piele mătăsoasă, ca un cadou cuvenit lui.

Şi putea face asta, gândi el. Putea s-o aibă aici, chiar acum. Era vulnerabilă şi fără apărare, uitându-se la el ca să-i rezolve problema. Ar putea fi atât de uşor . Cu puţină insistenţă, ar putea s-o lungească goală sub el, pe canapeaua de lângă perete. Un sărut, două

și ar fi a lui. Își întări mâna pe ceafa ei, ridicând-o din scaun. Willow se ridică la atingerea lui, ca o marionetă în mâinile păpușarului.

El îi atinse buzele o dată ... de două ori ... de trei ori, cu gingășie, făcând ca buzele ei să se desfacă în anticiparea a mai mult. Îi mângâie buzele cu ale lui într-un adevărat sărut. Ea scoase un mic sunet de dorință din fundul pieptului, un sunet abia auzit.

Fu suficient ca Steve să se descotorosească de aceste snzații care-l copleșeau. Dumnezeule Doamne! Oare ce crezuse? Ce făcea?

Nu se implicase senzual cu clientele. Era o regulă de neclintit.

Ea venise la el având nevoie de ajutor. Încrezătoare. Vulnerabilă. Și apoi, avea garda jos, când se întorsese spre el într-un moment de necesitate, căutând simpla îmbărbătare omenească, el visase cu ochii deschiși s-o posede pe mobila din birou. Existau nume pentru bărbații care profitau de vulnerabilitatea femeilor – dar el nu va face parte niciodată dintre aceia.

Deliberat, Steve își relaxă mâinile, eliberându-i capul și păși înapoi.

– Te simți mai bine acum, scumpo? întrebă el imitându-l încă o dată pe Humphrey Bogart, încercând s-o liniștească.

– Ah ... da, spuse ea, năucită.

Sărutul lui blând fusese exact ceea ce avea nevoie pentru a-i înlătura senzația de rău din stomac.

– Ei bine, nu putem vorbi cu Roberts până mâine dimineață, așa că te duc la Bachelor Arms, vrei? Îți va da ocazia să te uiți la locul unde probabil ai fost concepută.

Capitolul 3

Willow își dădu capul pe spate, rezemându-se de spătarul de piele al Mustangului decapotabil albastru și lăsă soarele Los Angelesului să-i bată în față. Ea sugerase să-și conducă mașina ei la Bachelor Arms, fiindcă era parcată foarte aproape, dar Steve, după ce privise mașina închiriată, trecu pe lângă aceasta fără nici o vorbă. Trebuiră să meargă până la parcarea păzită, unde el își ținea mașina. Acum, stând în automobilul decapotabil cu soarele căzându-i peste pleoapele închise și vântul suflându-i în păr, Willow hotărî că bășica ce i se făcuse la talpă merita o astfel de mașină.

Era una din acele zile californiene perfecte. Genul de zi care-i face pe milioane de oameni să decidă că Los Angeles era unicul loc în care doreau să trăiască în ciuda cutremurelor, ratei criminalității și a taxelor mari.

Willow se întinse puțin, rezemându-și umerii mai bine de tapițeria moale din piele și oftă mulțumită, în timp ce mergeau pe autostrada de coastă ce se îndrepta spre nord, cu câmpia înverzită de o parte și

valurile înspumate ce se spărgeau pe plaja Pacificului, pe de altă parte.

Și apoi, se auzi un scrâșnet de frâne și cineva înjură. Willow se întrerupse din reverie și oftă. Se îndreptă în scaun, și-și netezi fusta peste genunchi.

– Tocmai m-am gândit că n-am discutat onorariul, spuse ea ridicând vocea pentru a fi auzită peste muzica radioului, dată cam tare.

Steve se întinse și dădu radioul mai încet.

– Poftim?

– Onorariul tău, spuse Willow, îngrozită că uitase până acum.

Fusese distrată, sigur, dar nu îi era în fire să neglijeze chestiunile financiare ale oricărei afaceri.

Steve o studie cu coada ochiului când făcu la stânga spre Santa Monica.

– Șaptezeci și cinci de dolari pe oră cu șase sute de dolari nereturnabili înainte, spuse el anunțând cel mai scump tarif – majoritatea cazurilor le lua pentru mai puțin de atât, unele chiar pe gratis, dar femeia cu costum de șapte sute de dolari și bijuterii de aur își putea permite – plus cheltuielile.

Willow era pregătită să plătească oricât pentru a-și găsi tatăl, bineînțeles, dar ...

– Șaptezeci și cinci de dolari pe oră? spuse ea sceptic. Nu este puțin cam mult, chiar după standardele L.A.

– Mai există și reduceri. Doar pentru tine scumpa mea, spuse el cu imitația lui de Bogart și privind-o cu coada ochiului. Dacă ți se pare prea mult, putem negocia.

Un ușor val de căldură o cuprinse – la fel ca atunci când îi văzuse prima oară gropița din obraz ... și când o sărutase un văr îndepărtat. Era un sentiment periculos, dat fiind împrejurările.

– Și la ce te referi exact? întrebă ea privindu-l printre gene.

– Nu la ceea ce crezi, o ironiză el.

El nu s-ar coborî atât de jos încât să-i sugereze să-și negocieze favorurile pentru serviciile lui ca investigator. Dar un bărbat putea visa, nu-i așa?

Și el visase, bineînțeles, în timp ce-și strângea degetele pe volan și-i arunca priviri cu coada ochiului. Ea stătuse acolo cu fața spre soare, cu sânii împungându-i bluza de mătase și cu fusta ridicându-se deasupra genunchilor ori de câte ori se mișca pe scaun. Doamne, cât și-ar fi dorit să nu fie o clientă!

– Ceea ce am în minte, spuse el, era un simplu schimb de servicii profesionale.

– Adică un schimb barter? întrebă ea după ce se gândi o clipă, ca și cum conceptul i-ar fi fost necunoscut.

În primii ani ai comunității, înainte ca ea să preia conducerea de la Blackberry Meadows și să-i facă pe toți bogați cât nu visau, barterul fusese primul mijloc al supraviețuirii economice. Willow se pricepea mai bine la asta decât oricine.

– Bănuiesc că vom putea face ceva, se foi ea în scaun, încrucișându-și și picioarele și dându-și o șuviță de păr după ureche. Ce ai în minte?

Oare o făcea intenționat? se minună el. Folosindu-și nurii pentru a-l distrage? Îi aruncă o altă privire cu coada ochiului. Nu, în capul ei nu exista altceva în afară de negociere.

Senzualitatea era o parte naturală a ei, o calitate înnăscută pe care nici chiar o femeie desăvârșită profesional nu o putea ascunde.

– Toate diplomele pe care le ai te-au învățat ceva despre computere? întrebă el.

– Cel pe care îl ai în birou, are un procesor 3865X, cu 4 megabiți de memorie și un copiator cu laser, spuse ea arătându-și cunoștințele. Cu aceeași bani, puteai să-ți iei unul cu o capacitate mai mare a memoriei și o imprimantă mai performantă, cu calități grafice deosebite.

– Nu vreau calități grafice mai bune, mormăi el îndreptându-și atenția înapoi spre trafic. Vreau doar să-mi computerizez sistemul de contabilitate.

– Ei bine ... spuse ea, știind acum ce vroia el. Judecând după registrul pe care l-am văzut pe biroul tău, aș spune că n-ai măcar nici un sistem manual decent. Probabil mi-ar lua ... două sau trei zile doar ca să mă lămuresc în toată harababura și să zicem, o altă zi să instalez un nou sistem. Deci, cam în patru zile aș face asta. La Blackberry Meadows, fac aproape patru mii de dolari în timpul acesta. Bineînțeles, adăugă ea aducându-l la disperare, dacă trebuie să te învăț mai întâi să folosești computerul, ar trebui să mai adăugăm o săptămână.

– Patru mii de de dolari pe săptămână fără impozit sau cu?

– Fără, admise ea. Dar nu cred că este relevant. Cei șaptezeci și cinci de dolari ai tăi pe oră este o cifră și ea fără impozit.

Cucoana era isteață. Isteață și sexy. Niciodată n-ar fi realizat că o discuție de afaceri ar putea fi atât de stimulatoare.

– Facem târgul? întrebă ea.

– Mă mai gândesc.

– Ți-aș lua gratis pe două zile de învățare, ca un gest de bunăvoință.

– S-a făcut, spuse el luând o curbă.

Ambii zâmbiră, fiecare dintre ei satisfăcut că făcuseră cea mai bună înțelegere.

Bachelor Arms era situat pe bulevardul Wilshire între o cofetărie italiană și un bar numit Flynn's. Era o clădire cu un aer antic, cu pereții zugrăviți în roz, balcoane din fier forjat, ferestre cu arcade grațioase și un turnuleț nostim ridicându-se dintr-un colț al acoperișului cu olane roșii! Construită inițial prin anii douăzeci, suferise unele modificări în decursul anilor, camerele mari și spațioase cu tavane înalte, fuseseră împărțite în apartamente mai mici. Dar totuși, cu toate schimbările pe care le îndurase, nu-și pierduse niciodată eleganța și strălucirea de la început.

Willow se uită, privirea împărțindu-i-se între clădire și fotografiile pe care le ținea în mână. Bananierul din față era mai înalt acum decât în fotografie și existau câteva straturi de flori care nu fuseseră plantate în 197o, dar era clar de înțeles cât de ușor o recunoscuse Steve. Nu prea se schimbase în ultimii douăzeci și cinci de ani.

– Ai de gând să stai toată ziua și să te uiți la clădire? întrebă Steve care ieșise din mașină. Sau o să ieși afară și o să vii cu mine?

Willow se uită mirată la el.

– Oh, scuză-mă.

Își strecură fotografiile în buzunarul jachetei și-și scoase picioarele afară din mașină.

Steve își permise o altă privire înainte de a se uita în altă parte. Nu putea fi învinuit că-și imagina gleznele ei legate cu panglici de mătase. Era genul de fantezie care se imprima în mintea unui bărbat.

– De ce nu o pui în portbagaj? întrebă el când ea se aplecă să-și ia servieta. Nu o să ai nevoie de ea și nu are nici un sens s-o cari.

Willow i-o întinse fără o vorbă, așteptând ca el să se ducă în spatele mașinii. Steve puse servieta acolo și apoi, spre amuzamentul ei secret, șterse cu mâneca hainei lui sport, urmele de degete pe care le făcuse pe vopseaua sclipitoare a mașinii.

– Este un model clasic, spuse el când o prinse zâmbind. Și aceste modele merită să fie răsfățate.

– Mă mir că o parchezi în stradă, dacă simți așa.

– Este un cartier sigur, spuse el, luându-i cotul pentru a o însoți pe poteca din cărămizi ce ducea spre treptele din față ale clădirii. Și are o alarmă de scoală și morții dacă cineva respiră mai tare lângă ea, zâmbi arătându-și gropița.

Ușa din față de la Bachelor Arms avea o încuietoare cu cifru, menită să țină la distanță pe oricine în afară de chiriași. Exista o plăcuță de o parte a ușii cu o coloană de butoane, fiecare inscripționat cu un nume și un număr de apartament. Deasupra sclipea o placă de alamă cu numele gravat al clădirii. Sub ea cineva scrijelise cuvintele "Crede legenda".

– Ce înseamnă asta? îl întrebă Willow pe Steve când acesta apăsă pe butonul marcat "Administrator". Ce legendă?

– Habar n-am. Probabil o glumă copilărească.

– Se referă la legenda doamnei din oglindă, spuse o voce înceată din spatele lor.

Vocea avea un ușor accent rusesc.

Steve și Willow se întoarseră amândoi. O femeie subțirică, de statură medie, stătea în josul scărilor. Era îmbrăcată într-un costum roz de jogging și bascheți. Pe cap purta o șapcă de baseball, cu o

coadă de păr alb, care-i ieșea prin gaura de la spate și-i atârna pe umăr. Părea să aibă în jur de optzeci de ani.

– Scuzați-ne, spuse Willow, gândindu-se că probabil vroia să intre în clădire. Vă blocăm drumul?

– Oh, cerule, nu. De obicei, eu intru prin poarta din grădină de cealaltă parte a clădirii după plimbarea de dimineață, indică ea cu o mână fragilă direcția. În acest fel, nu trebuie să-mi duc cheia cu mine. Dar v-am văzut aici apăsând pe soneria administratorului și m-am gândit că ar trebui să vă spun că probabil nu s-a întors încă. Părăsea clădirea – cred că se ducea la magazinul de articole de menaj – când mi-am început plimbarea în această dimineață. Vreți să închiriați un apartament? zâmbi doamna.

Steve scutură din cap.

– Avem doar câteva întrebări să-i punem despre niște chiriași care au locuit aici, dacă va putea răspunde. Depinde de cât timp este administrator aici.

– Oh, domnul Amberson este la Bachelor Arms de ... de aproape douăzeci și șapte de ani, cred.

Steve și Willow schimbară o privire semnificativă. Douăzeci și șapte de ani! Acest Amberson ar putea fi în stare să le spună ceva despre maică-sa.

– Da, sunt sigură de asta, spuse frumoasa bătrână doamnă. El a început să lucreze aici în 1968. Îmi amintesc foarte bine, fiindcă a fost anul în care mi s-a zugrăvit apartamentul în nuanțe de mov. Ce greșeală nefericită a fost, mărturisi ea cu un râs care n-ar fi sunat nelalocul lui dacă ar fi venit de la o fetiță. A trebuit ca domnul Amberson să-mi zugrăvească din nou tot apartamentul.

– Și dumneavoastră sunteți aici din 1968? întrebă Willow, sperând într-o altă sursă de informații despre mama pe care nu o cunoscuse niciodată.

– Da, draga mea copilă. Locuiesc la Bachelor Arms din 1947.

Anunțul ei fu întâmpinat cu o tăcere înmărmurită.

– În acest fel, totul este prea simplu ca să fie adevărat, spuse Steve.

– Poate că doamna din oglindă are ceva legătură cu asta, sugeră femeia micuță.

– Doamna din oglindă? întrebă Willow.

Femeia își înclină capul spre placa de alamă de pe perete.

– Crede legenda, cită ea.

– Ce legendă? întrebă Steve neîncrezător și simți un ghiont din partea lui Willow care îl privea dezabrobator. Despre ce este această legendă? întrebă el, de data aceasta formulând sub forma unei rugăminți.

– Este o poveste lungă, replică femeia. Vă rog, veniți în apartamentul meu, îi invită ea, și vom bea un ceai, în timp ce vă voi spune despre asta. Sunt Natasha Kuryan, întinse ea o mână cu un gest elegant.

– Steve Hart, luă el mâna oferită în palma lui mare. Și ea este Willow Ryan. Suntem încântați amândoi să vă cunoaștem, doamnă Kuryan.

Și apoi, fără să se gândească, îi ridică mâna și i-o duse la buze.

Ochii verzi ai Natashei Kuryan străluciră.

– Tinerii îmi spun Madame, spuse ea regește. Voi îmi puteți spune la fel.

– Deși există multe zvonuri, adevărata identitate a doamnei din oglindă nu este cunoscută, spuse Madame Kuryan în timp ce punea ceai negru în trei păhărețe așezate în suporturi de argint filigranat. Se spune că a trăit aici în 1920, când Bachelor Arms era încă o rezidență splendidă, dar cum a murit biata doamnă rămâne un mister.

Adăugă apă fierbinte în fiecare pahar dintr-un samovar și-și servi musafirii.

Steve acceptă, un pic stânjenit. Arăta incomod stând pe canapeaua de catifea roșie a doamnei Kuryan, înconjurat de măsuțe acoperite cu dantele și pline de tot felul de porțelanuri. Willow îl privea printre gene zâmbind când îl văzu că ia paharul ca să bea, fiindcă degetele lui prea mari nu-i puteau prinde tortița.

– Conform legendei, împrejurările morții ei au fost tragice, spuse Natasha, nedându-și seama sau ignorând jocul de priviri dintre cei doi. Se spune că bântuie oglinda din apartamentul 1 – G, arătându-se sporadic. Și asta doar atunci când viața cuiva este pe cale să se schimbe într-un mod semnificativ. Aparițiile ei prezic realizarea visurilor celor mai mari sau amenințarea celor mai mari temeri. O tânără actriță numită Jane Masters a fost prima ei victimă. A fost găsită moartă în piscina din spatele casei ... Natasha îi aruncă o privire lui Steve peste paharul cu ceai. Văd după expresia dumitale că nu mă crezi.

– Nu vreau să vă ofensez, Madame Kuryan, dar nu mi se pare credibil.

– Și dacă îți spun că și eu am văzut-o pe doamnă? Era chiar în noaptea în care eu și Errol Flynne am devenit amanți.

– Și a fost realizarea unui vis sau a unei mari temeri? întrebă el inexpresiv.

Natasha lăsă să-i scape un tril de râs încântat.

– O doamnă nu spune, îl certă ea.

– Aceste fete cred că nu au locuit aici mult timp, spuse Natasha când se uită la pozele pe care Willow i le dăduse, după ce își sorbise ceaiul și luase din fursecurile cu migdale. O lună, dădu ea din umeri. Poate două, dar aceasta, da, arătă cu degetul spre fața zâmbitoare a Donnei Ryan. Mi-o amintesc foarte bine. O mare frumusețe. Osatură superbă. Am machiat actrițe mulți ani la Studiourile Hanadu, explică ea mândră, așa că știu ce importantă este osatura pentru adevărata frumusețe. Toți tinerii din clădire alergau după ea din ziua în care s-a mutat cu cealaltă fată la Bachelor Arms. Ai un pic de asemănare cu ea la ochi, zise Natasha studiind fața lui Willow.

– A fost mama mea.

Natasha Kuryan dădu din cap, ca și cum și-ar fi explicat asemănarea.

– Vă amintiți dacă se întâlnea cu cineva în particular când locuia aici? întrebă Willow. Cineva din această fotografie?

– Cine poate ști? dădu din umeri Natasha. Existau toate acele comentarii ridicole despre dragostea liberă și eliberare sexuală. Am văzut-o cu toți acești tineri uneori, dar să spun că era iubita specială a unuia dintre ei ...? N-am nici o idee.

– Dar tinerii din poze? o îndemnă Steve. Vă amintiți ceva despre ei?

– Cum să nu, sigur, spuse Natasha. Îmi amintesc foarte bine despre ei. Chiar foarte bine. Acesta cu mustață este Ethan, oftă ea strângându-și buzele. Nu era favoritul meu.

– Da? o încurajă Steve.

– Prea arogant și plin de sine.

Un defect al multor tineri, mi-e teamă. Dar poate că a scăpat de asta, îi zâmbi ea lui Steve.

– Și ceilalți?

– Aceștia doi de aici erau frați, îi indică ea în timp ce vorbea. Acesta este Jack. El era cel mai mic. Și acesta ... Strălucirea din ochii ei se micșoră pentru o clipă. Acesta este Eric.

Steve și Willow se uitară unul la altul. Eric? Alt bărbat cu inițiala E care se adăuga misterului din jurul mamei ei?

– Acum este mort, spuse Natasha cu tristețe. Poliția a zis că a fost o sinucidere, dar eu nu am fost niciodată convinsă de asta. Întotdeauna am preferat să cred că a fost un accident nefericit. Deși ... se spunea că o văzuse pe doamna din oglindă, așa că probabil poliția a avut dreptate.

– Sinucidere? repetă Willow, stăpânindu-se să-și ascundă dezamăgirea din voce. Când?

– Cred că nu mult după ce a fost făcută această fotografie. S-a întâmplat în vara lui 197o. În iunie. Sau poate era iulie. Memoria mea nu mai este așa de bună cum a fost odată, scutură ea din cap. Ar trebui să-l întrebați pe domnul Amberson dacă este important să aflați despre asta. Sau poate l-ați putea contacta pe tânărul Jack Shannon. Sunt sigură că domnul Amberson v-ar putea da noua adresă.

– Mă îndoiesc că vreo adresă pe care ar avea-o ar mai fi valabilă după atâta timp, spuse Steve.

– Dar sunt abia câteva luni de când tânărul Jack și noua lui mireasă s-au mutat din apartamentul 1 – G. Sunt aproape sigură că domnul Amberson știe unde s-au dus.

– Câteva luni?

Înseamnă că el a locuit aici în ultimii douăzeci și cinci de ani?

– Oh, nu. Nu, doar câteva luni. A plecat după ce a murit fratele lui. Se zvonea că a intrat în armată pentru un timp și apoi a hoinărit în jurul lumii, ca să uite. Doamna din oglindă a fost cea care l-a atras înapoi. El știa că este nevoie să fie aici pentru a-și realiza visul. Așa a făcut și Ezekiel, spuse ea înconjurând cu degetele fața tânără a lui Zeke Blackstone. Și el și-a ratat visul și avea nevoie să se întoarcă la Bachelor Arms pentru a-l regăsi.

– Acum, să mă lămuresc, spuse Steve. Spuneți că amândoi acești tineri s-au întors aici până la urmă. Ați spus Ezekiel?

Natasha încuviință din cap.

– Este numele lui real. A recunoscut într-o după-amiază când îi era dor de maică-sa, imediat după ce venise aici de la New York pentru a fi star de cinema. Ea îi spunea Ezekiel și lui îi era dor de ea, cred. Este un nume fermecător pentru un tânăr fermecător. Cam demodat, dar mai melodios decât Zeke, nu credeți? zâmbi ea.

Capitolul 4

– Trei dintre ei, spuse Willow. Trei cu inițiala E. Și toți au cunoscut-o pe mama la momentul acela. Toți se întâlneau cu ea. Ceea ce înseamnă că oricare dintre ei mi-ar putea fi tată. Ce facem acum? se uită ea la Steve.

– Vorbim cu administratorul, spuse Steve, și vedem dacă poate adăuga ceva la cele spuse de Madame Kuryan.

El o luă din nou de braț, conducând-o politicos peste suprafața pietruită a curții. Natasha Kuryan le spusese că dacă Ken Amberson s-a întors de la magazin, l-ar putea găsi în apartamentul 1 – G, unde curgea un robinet de la baie.

– Este peste curte și prin ușa din cealaltă parte, le spuse ea când ieșiră din apartamentul ei. 1 – G este a treia ușă pe stânga după ce intrați în hol.

Găsiră destul de ușor apartamentul. Ușa era întredeschisă și se auzeau lovituri de ciocan. Intrară într-un holișor și apoi într-o cameră goală, aerisită. Pereții erau zugrăviți în crem deschis. Două ferestre cu

arcade, flancate de obloane deschise, lăsau să pătrundă lumina soarelui. O oglindă lată, cam de 1,2o metri și lungă de 1,5o metri atârna pe un perete.

Avea o ramă ornată cu trandafiri și panglici împletite din metal, în stil victorian. Ar fi trebuit să pară nelalocul ei în acest loc, dar nu era așa.

– Crezi că este oglinda? șopti Willow.

– Trebuie să fie. Este singura.

Willow ezită un moment, apoi merse și se așeză în fața oglinzii. Nu se reflectă decât imaginea ei, apoi a lui Steve care veni în spatele ei. El era înalt și blond, atât de sexy, iar ea subțire și brunetă, o femeie sofisticată în haine scumpe.

Ea nu se gândise niciodată la sine ca la o persoană feminină sau fragilă – nu mai mult decât majoritatea femeilor – dar arăta și una și alta stând lângă el. Nu era din cauza înălțimii lui, care era peste medie – cu tocuri, vârful capului ei ajungea până la nasul lui Steve. Și nu era nici fizicul lui, deși era deosebit de musculos. Masculinitatea lui îl făcea să arate atât de solid și mai mare ca viața.

Era atât de masculin încât o făcea și pe ea să se simtă feminină la rândul ei. Nu era sigură că îi plăcea acest sentiment – nu se potrivea cu imaginea sieși de femeie modernă a lumii. Willow Ryan nu se sprijinea de nimeni și Steve Hart avea umerii croiți pentru a se sprijini pe ei. Capul i se înclinase către el din minutul în care pusese problema ei în mâinile sale capabile.

– Vezi ceva acolo? întrebă el, șoptindu-i vorbele în ureche.

– Nu, murmură ea și se îndepărtă de oglindă și de el. S-a oprit bocănitul, constată ea. Crezi c-ar fi mai bine să-l lăsăm pe domnul Amberson să afle că suntem aici ca să-i putem pune întrebări?

Dar domnul Amberson ieși din baie înainte ca ei să-și fi anunțat prezența. Era un bărbat mic, cu privire aspră, chel și cu o expresie belicoasăă în ochii verzi pal. Purta o salopetă uzată și ducea o țeavă în mână. Willow nu-l plăcu deloc.

– Cine sunteți? întrebă el. Ce faceți aici? Acest apartament nu este de închiriat acum.

Willow făcu un pas înapoi, apropiindu-se mai mult de Steve, lăsându-l pe acesta să discute problema cu administratorul de la Bachelor Arms.

– Nu suntem aici pentru a închiria un apartament, spuse Steve. Vrem doar să vă punem câteva întrebări.

– Reporteri?

– Nu, noi ...

– Au fost o grămadă de reporteri pe aici de când s-a zvonit că Blackstone a închiriat locul. Niște obraznici – o adevărată pacoste. Bine că a plecat, spuse el arătând spre camera goală cu bucata de țeavă pe care o ținea în mână. A plecat luna trecută, chiar după nunta puștiului său. Așa că dacă sunteți de la unul dintre acele ziare, puteți să vă duceți la dracu' chiar acum. Nu am nimic de spus.

– Nu suntem reporteri, domnule Amberson, îl asigură Steve, scoțând din buzunar o legitimație. Sunt detectiv particular. Domnișoara Ryan este clienta mea.

Amberson studie legitimația un moment.

– Ce cercetați?

– Zeke Blackstone pentru început, spuse Steve.

– Știam că sunteți reporteri, zise Amberson supărat, aruncând legitimația pe podea. Afară, până nu chem poliția!

– Și Ethan Roberts, spuse Steve.

Amberson se întoarse și-i privi.

– Ce?

– Și Eric și Jack Shannon, adăugă Steve, știind că-i trezise curiozitatea după privirea din ochi. Și posibila legătură cu o tânără pe nume Donna Ryan.

– De unde ați luat numele?

Steve se uită la Willow, indicând în tăcere pozele pe care ea le avea în buzunar. Înțelegând, aceasta scoase cele opt fotografii și le dădu lui Steve. Acesta o selectă pe cea pe care o dorea și i-o întinse lui Amberson.

Bărbatul rămase tăcut un lung moment, studiind fotografia.

– Vreți să aflați despre sinucidere, nu?

– Vrem să știm despre acea vară, spuse Steve. Orice vă amintiți.

– De ce?

– Motivul este confidențial.

– Atunci, așa este și memoria mea.

Steve își deschise portofelul.

– Douăzeci de dolari v-ar ajuta memoria?

Amberson nici nu se uită la bani.

– Patruzeci?

Willow puse mâna pe brațul lui Steve.

– Pe domnul Amberson nu-l interesează banii tăi.

Ea nu știa de unde își dăduse seama de asta, dar o știa. Privirea avidă din ochii verzi nu era pentru banii din portofelul lui Steve ci pentru secretele din viețile altor oameni. Amberson nu ar lua bani pentru ceea ce știa, ci ar negocia informație pentru informație.

– Donna Ryan era mama mea, îi spuse Willow. Noi credem că unul dintre bărbații din fotografia aceasta este tatăl meu.

– Mda, mi-o amintesc, spuse Amberson. S-a mutat aici cu prietena ei în mai 197o. Ethan Roberts – cel care candidează acum ca senator – a fost cel care i-a spus despre apartamentul liber. Lucra cu ea la un soi de serial TV ... o chestie dulceagă. Bănuiesc că a crezut că o să aibă mai multă șansă cu ea dacă era prin apropiere.

– Și a avut? întrebă Steve.

– Naiba știe! dădu Amberson din umeri. Era o nebunie în acele zile. Petreceri tot timpul. Tinerii treceau dintr-un pat într-altul fără să le pese. Nu trebuia să-și facă griji atunci pentru SIDA. Știu că a ieșit cu Roberts de vreo două ori. Dar am văzut-o ieșind și cu alți tipi, inclusiv cu Eric Shannon. Mă întrebați dacă s-a culcat cu vreunul dintre ei, dar trebuie să fiu cinstit și să vă spun că nu știu. Nu lăsa pe nici unul dintre tipi să se apropie prea tare de ea, așa cum făceau alte fete. Cel puțin nu în public, ca cineva să observe.

Împinse ușa dinspre curte și ieși afară. Steve își luă mâna de pe umărul lui Willow, oprind cu palma ușa înainte de a se închide în fața ei.

– Chiar aici a dat Blackstone peste corp în acea noapte, spuse Amberson arătând spre un loc din curte unde se afla acum un ghiveci cu hibiscus. Poliția a spus că puștiul Shannon murise de două ore când Blackstone l-a descoperit. Doi tineri se plimbau prin jur în timp ce el zăcea așa, crezând că se îmbătase sau se drogase. Doi puști erau întinși pe șezlong chiar acolo și nici măcar nu l-au observat. Zăcea întins pe spate cu țeasta spartă și șira spinării sfărâmată în trei locuri, dar n-ai fi putut spune asta doar uitându-te la el. Și era întuneric. Cu umbre ... și nimeni nu a remarcat sângele.

Părea să-i facă o plăcere macabră să fie povestitorul unei întâmplări atât de triste. Ca un mic și urât vrăjitor, gândi Willow.

– Copoii și-au imaginat că a sărit de la etajul trei. De la balconul de acolo, arătă el direcția. Chiar acolo locuiau maică-ta și prietena ei, spuse urmărind reacția lui Willow.

– A sărit din apartamentul mamei mele? întrebă ea simțind mâinile lui Steve strângându-se în jurul umerilor ei și dându-i tărie atunci când avea mai multă nevoie. Ea era acolo când s-a întâmplat? se calmă ea. L-a văzut căzând?

Amberson scutură din cap.

– Copoii și-au închipuit că ea era jos la petrecere, în 1 – G, când s-a întâmplat. Ea a fost singura care a auzit țipătul, totuși. Și a chemat și ambulanța.

– S-a țipat? se miră Willow. Credeam că ați spus că nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat.

– Fata de pe șezlong cu iubitul ei au început să urle când și-au dat seama că se află în fața unui cadavru. Nu păruse să o deranjeze deloc când crezuse că era doar beat.

– Ce făcea în apartamentul Donnei, dacă ea nu era acolo? întrebă Steve, îndreptând conversația înapoi la ceea ce i se părea relevant. Cum intrase acolo?

– Tot ce trebuise să facă era să deschidă ușa și să intre. După cum am spus, era liber și ușor în acele zile. Nimeni nu se deranja să încuie. Copoii și-au imaginat că a ales probabil apartamentul ei fiindcă nu era nimeni acolo să-l oprească să se omoare.

Willow rămase tăcută un moment, rumegând la asta, încercând să-și adune gândurile, încercând să presupună ce ar simți dacă Eric Shannon s-ar dovedi că este tatăl ei – și îl pierduse înainte de a-l găsi.

– Știe cineva de ce s-a omorât? întrebă ea.

– Au existat unele vorbe despre el și fratele lui care avuseseră o mare ceartă în acea noapte dar, la naiba, cine știe? Bănuiesc c-ar putea să fie adevărat. Amândoi se certau întotdeauna și Jack Shannon a dispărut imediat după anchetă, care este un semn că avea o conștiință vinovată, dacă mă întrebi pe mine. S-a dus în Vietnam și a devenit mercenar. A umblat prin toată lumea, vânzându-și serviciile la cel mai mare preț. Bineînțeles – dădu din umeri Amberson. S-ar putea să nu fi fost nici o ceartă. Poate că Eric Shannon era atât de îmbuibat încât a crezut că poate zbura. Oricum, nu are prea mare importanță de ce. A trebuit să se întâmple.

– A trebuit să se întâmple? spuse Steve.

– El a văzut doamna din oglindă.

– Din nou legenda, spuse Steve. Este un rahat și știi asta.

– Legenda este adevărată, se încăpățână Amberson. În 1930, o actriță numită Jeannie Masters s-a înecat în piscina care obișnuia să fie chiar aici unde stăm. Puteți vedea conturul, arătă el. S-a întâmplat în timpul unei petreceri nebune, exact ca și pușiul Shannon și nimeni nu a văzut nimic. Nimeni nu știe dacă a fost un accident, sinucidere sau crimă.

– Oh, nu mai spune asta, îl opri Steve exasperat. Acea poveste nu este nimic altceva decât un amestec de superstiții visate de cineva cu mai multă imaginație decât bun-simț – probabil într-un efort de a atrage chiriași în acest loc.

– Este adevărul gol– goluț, insistă Amberson. Ea apare în oglinda de al 1 – G, într-o rochie albă și lungă și zâmbește trist și atunci știi că urmează să se întâmple ceva.

– Ne spui că ai văzut-o pe această misterioasă stafie, femeie.

– Nu spun că am văzut-o sau nu am văzut-o niciodată.

Spun doar că știu ce se întâmplă oamenilor care o văd.

– Mda, îl zeflemisi Steve. Și singurii care au văzut-o sunt un grup select de cadavre și o bătrânică drăguță cu amintiri romantice.

– Madame nu a fost singura care a văzut-o și a ajuns să vorbească despre ea, spuse Amberson supărat. Ethan Roberts a văzut-o în aceeași zi în care a dat lovitura cu serialul siropos. Și soția lui Jack Shannon a văzut-o, prima dată când a fost în apartament.

***

– Este totul stabilit pentru astă seară, spuse Steven vârându-și telefonul celular în buzunarul hainei sport. Ne întâlnim cu Jack Shannon și soția lui chiar acolo ... arătă o clădire cu fațada din cărămidă de lângă Bachelor Arms ... la Flynn's. La ora șase, sau imediat ce permite traficul.

– Bine, încuviință Willow. Sună bine.

Dar ceva în vocea ei nu suna bine deloc. Steve care tocmai voia să pornească mașina, se întoarse spre ea.

– Nu te simți bine, scumpo? întrebă el încet și întinse mâna să-i dea o șuviță de păr după ureche. Pari puțin șocată.

Willow se înclină la atingerea lui, doar o secundă, când degetele lui îi atinseră fața și apoi își înălță capul în altă parte, repede, înainte de a da curs impulsului de a-și freca obrazul de palma caldă.

– Mă simt bine, îl asigură ea.

Steve își lăsă mâna să cadă spre curba gâtului ei.

– Este o mare potrivire să pleci de la ideea că habar n-ai cine este tatăl tău și să descoperi că există șansa să fie oricare din trei bărbați, totul într-o singură dimineață, spuse el masând-o ușor. Nimeni nu te-ar învinovăți că te simți un pic copleșită.

– Mă simt bine, îl privi ea cu asprime. Nu sunt una dintre acele flori delicate care se ofilesc la cel mai mic lucru ... Cel puțin nu fusese până în această dimineață. Nu-i nevoie să-ți faci griji că voi începe să mă smiorcăi. Promit că nu o voi face.

Colțurile gurii frumos cizelate a lui Steve se ridicară amuzate.

– Nu-i nevoie să te jenezi, scumpo, îl imită iar pe Bogart. Poți să te smiorcăi la mine ori de câte ori ai nevoie. Este inclus în tariful meu orar.

– Acel tarif orar include și serviciul de armăsar? se răți ea.

Nu știa ce o făcuse să spună asta, chiar nu știa, exceptând faptul că dacă el nu se oprea să-i atingă gâtul așa, nu urma să treacă mult și-i va sări în poală.

El își îndepărtă mâna de gâtul ei.

– Dacă te îngrijorează ce s-a întâmplat în biroul meu, azi-dimineață, nu-ți face probleme. A fost o lipsă jalnică de control din partea mea, recunoscu el, și-ți cer sincer scuze.

– Scuze pentru ce? întrebă, mirându-se de ce naiba trebuia să se scuze.

El o sărutase, asta fusese totul, oferindu-i consolare când avusese nevoie.

– Pentru că am profitat de tine când erai într-o stare emoțională vulnerabilă.

– Ai profitat de mine? se irită ea, insultată.

Nimeni nu profita de Willow Ryan. Nu permitea asta.

– Atâta timp cât ești clienta mea, nu trebuie să te îngrijorezi asupra intențiilor mele, stabili el clar.

Dacă urma s-o ajute, trebuia să aibă încredere în el și să nu se teamă că va sări pe ea în orice clipă.

– Eu nu fac sex cu clientele mele.

Lui Willow nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Și ce te face să crezi că ai avea cea mai mică șansă să faci sex cu mine? întrebă ea acid.

– Gândirea nu este implicată, scumpa mea. Nici a mea, nici a ta. Dacă aș fi vrut, te-aș fi putut avea în această dimineață, goală și gemând de plăcere pe canapeaua din biroul meu. Și amândoi știm asta.

Willow îl privea cu gura căscată, rămasă mută în fața unei astfel de aroganțe masculine.

– Și ia aminte, scumpo ... Când totul se va termina și vom descoperi cine este tăticul tău, chiar asta am de gând să fac.

Capitolul 5

Willow făcu în acea după-amiază ceea ce nu mai făcuse niciodată. Anulă două întâlniri de afaceri și în locul lor se duse la cumpărături.

Steve o luă de la hotel la cinci și treizeci ca să întâlnească familia Shannon la Flynn's la ora șase și erau o grămadă de lucruri de făcut înainte de a fi gata pentru el.

Încă nu-i venea să creadă obrăznicia colosală a tipului. Aroganța vădită a atitudinii lui.

Este adevărat că răspunsese sărutului său cu o anumită căldură. Mare scofală. Fusese necăjită, vulnerabilă; el avusese dreptate în privința asta. Dar asta nu însemna că dorea să intre în pat cu el. Să se lungească pe acea sofa uzată din biroul lui "goală și gemând de plăcere" așa cum accentuase el.

O imagine a acestor lucruri întâmplându-se îi trecu prin minte – toți acei mușchi încordați și tremurând sub degetele ei mângâietoare, mâinile acelea mari pe coapsele ei, trupul lui auriu, gol tot și ațâțat zbuciumându-se deasupra ei. Căldura îi invadă trupul.

Ei bine, poate n-ar deranja-o atât de tare ... în împrejurări normale ... dacă i-ar cere-o frumos.

Dar să spună răspicat că putea s-o aibă oricând dorea ... că intenționa s-o aibă imediat ce vor termina treaba, indiferent de ceea ce gândea ea ...

– O să mai vedem, mormăi ea, trâtind ușa de la camera hotelului și îndreptându-se spre magazine. Când voi isprăvi cu tine, Steve Hart, vei fi în genunchi rugându-mă să te scot din nefericirea ta.

Era îmbrăcată toată în negru când veni s-o ia de la hotel în acea seară. Tocuri negre, ciorapi negri, un costum negru de seară, mulat pe trup, cu un guler înalt, rotund și jachetă strâmtă care-i scotea în evidență silueta subțirică.

Și avea ce să scoată în evidență, gândi Steve apreciativ, contemplând-o prin parbrizul Mustangului în timp ce-și îndreptă mașina pe aleea din fața hotelului. Taiorul ei de afaceri nu arătase nici jumătate din toate acestea, ceea ce presupuse el era și scopul unui costum pentru afaceri.

Se întrebă de ce era afară, flecărind cu portarul, în loc să-l aștepte înăuntru. Îi ofensa simțul de cavalerism. Ar fi lăsat mașina în grija servitorului în timp ce ar intra și ar lua-o. Așa cum stăteau lucrurile, ea nu-i dădu nici măcar ocazia să-i deschidă portiera.

Se duse singură și o trase cu putere, strecurându-se în locul din față și-și flutură vesel mâna spre portar când plecară.

– Deci, ce-ai găsit la prietenul tău de la poliție? întrebă ea încrucișându-și picioarele când se rezemă de spătarul de piele.

Fusta neagră alunecă la jumătatea coapselor în timpul mișcării, oferind vederii o pereche de picioare spectaculoase.

Steve se uită la fața ei, întrebându-se dacă își expunea coapsele acoperite cu mătase drept răspuns la faptul că el fusese, așa cum spusese atât de delicat când trântise ușa de la mașină, "un măgar arogant".

Presupuse că ar putea fi neintenționat. Fusta pe care o purta acum era atât de strâmtă încât nu se putea decât ridica atunci când își încrucișa picioarele. Hotărî să nu tragă o concluzie.

– Marty a confirmat ce ne-a spus Amberson. Eric Shannon a sărit sau a căzut de le etajul trei din apartamentul Donnei Ryan și Christinei London, colega ei de cameră. Nimeni nu l-a văzut făcând-o. Nimeni nu știe de ce a făcut-o. Cel mai apropiat motiv la care oricine s-ar fi gândit era cearta pe care o avusese cu fratele lui, dar chiar și polițiștii îl găseau cam slăbuț. Nici nu fusese prea îmbuibat așa cum presupusese Amberson. Autopsia a arătat că nivelul alcoolului din sânge era echivalentul a două beri și existau unele urme de folosire a marijuanei. Dar nimic mai mult. Deci nu pare deloc posibil ca el să fi zburat într-un fel de frenezie indusă de droguri. S-a întâmplat în 28 iunie 197o, aproape cu opt luni înainte de nașterea ta.

Îi aruncă o privire ca să observe cum a luat această ultimă informație.

– Asta face posibil ca el să fie acela?

– Face posibil, spuse Stone. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Deci încă avem trei posibilități atunci, oftă ea și-și încrucișă picioarele la loc, fusta ridicându-se pe coapse cu câțiva milimetri mai sus. Ai descoperit ceva la cei care erau în serial cu maică-mea?

– Nimic important. Știi că a fost o producție lungă, spuse el întrebându-se când o să-și tragă fusta în jos, fiindcă toată dimineața la

biroul lui nu făcuse decât să-și netezească fusta. Nu mai există aceiași oameni care lucrează la un serial după douăzeci și cinci de ani. Dar am fost în stare s-o conving pe secretara de la studio să cotrobăie printre vechile înregistrări pentru mine.

Aș putea paria că ai convins-o, gândi Willow ducându-și mâna la gât.

– Am reușit să confirm datele la care Donna Ryan și Ethan Roberts au lucrat acolo. Coincideau, dar noi știam deja asta. Doi dintre actorii mai bătrâni și-au reamintit că au lucrat cu ea. Unul a spus că el crezuse că are talent și întotdeauna se întrebase de ce părăsise spectacolul, mai ales când scenariștii făceau planuri să-i mărească rolul. O machioră a recunoscut fotografia ei dintr-o dată și din același motiv ca Madame Kuryan, spuse el privind-o cu coada ochiului. Structura osoasă superbă ... Ce faci?

– N-ar fi trebuit să îmbrac un costum atât de gros, explică ea degetele strecurându-i-se în jachetă pentru a-și deschide nasturii, mai ales nu unul cu guler atât de înalt, strâmt.

Steve se trezi că ochii i se lipsesc de unghiile ei roșii. Oare aveau această culoare azi de dimineață? N-ar fi observat dacă ar fi fost așa?

– Fii atent la mașina din fața ta, îl avertiză Willow. Stopul devine roșu.

El își îndreptă privirea spre drum, la timp pentru a nu intra în mașina din fața lui. Cu Mustang-ul oprit, se întoarse spre Willow pentru a-și continua raportul și aproape își înghiți limba.

Se aplecase înainte pe scaunul ei, încercând să scoată jacheta cea strântă. Sânii albi aproape îi ieșiseră din corsajul rochiței negre pe care o purta pe dedesubt.

– Mă poți ajuta cu asta, te rog? îl întrebă ea, întinzându-i mâna stângă, ca el să-i poată trage manșeta.

Amuțit, privirea i se opri la umflăturile palpitante ale sânilor când făcu ce i se ceruse.

– Mulțumesc, zâmbi ea politicos. Nu mă așteptam să fie încă așa de cald în octombrie, spuse când își scoase și restul jachetei. Este singura îmbrăcăminte de seară pe care am adus-o cu mine și nu am avut de ales.

Era o minciună gogonată. Acea toaletă și-o cumpărase chiar în această după-amiază de la magazinul de lux, după ce își făcuse părul și unghiile la un salon renumit de înfrumusețare.

– S-a făcut verde, îl atenționă ea, ascunzându-și un zâmbet de satisfacție când își împăturea jacheta cu grijă.

Știind că el o observă cu coada ochiului, Willow se răsuci un pic mai mult decât necesar și-și puse haina pe spatele scaunului. Apoi își ridică mâinile și-și trecu degetele prin părul de la spate pentru a-l înfoia. Mișcarea îi ridică sânii și mai sus, amenințând o expunere indecentă dacă nu avea grijă.

Mâinile lui Steve începură să transpire pe volan.

– Ce naiba faci? bombăni el printre dinții încleștați.

Willow își lăsă mâinile în jos.

– Ce fac? întrebă ea cu nevinovăție, întorcându-și capul pentru a-l privi în față.

– Nu mai face pe nevinovata, o avertiză el. Știu când o femeie este pusă pe rele.

Ea își dădu o șuviță de păr după ureche cu o unghie lungă și roșie.

– Nu știu despre ce vorbești.

El trebui să-i admire calmul – mulți bărbați s-ar fi pleoștit dacă i-ar fi admonestat așa. Ea doar dădu din umeri.

– Nu este Flynn's? arătă ea când trecură pe lângă local.

Steve înjură și făcu o întoarcere neregulamentară iar ea se prinse de bordul mașinii.

– N-a fost prea plăcut, spuse ea străfulgerându-l cu o privire bosumflată. Mi-aș fi putut rupe unghia.

– Zi mersi că nu ți-ai rupt gâtul, o preveni el când intră cu mașina într-o parcare de lângă Flynn's.

Opri mașina și stătu un minut cu mâinile pe volan, luptându-se să-și controleze libidoul violent. De ce folosesc femeile întotdeauna sexul când vor să se descurce cu un bărbat? Nu știu în ce soi de necaz se vârî? El era tare ca o stâncă și doar cu două secunde în urmă, îi venise s-o tragă pe scaunul din spate și să-i scoată rochia. Dar faptul că era clienta lui îi stăvili acest impuls.

Își descleștă mâinile de pe volan și se întoarse să o privească, pregătit cu calm să-i toarne un potop de critici în micile ei urechi, să-i spună exact ce gândea despre jocul ridicol pe care-l juca.

– Ai vreo idee cât de aproape ai fost?

– Hmm? murmură ea absentă, scotocind nepăsătoare în gentuța de seară de unde scoase un tub de ruj și întorcând oglinda retrovizoare spre ea. Te deranjează? spuse ea, fără a-i aștepta consimțământul.

– Willow, spuse el cu o voce amenințătoare, dar venindu-i să râdă.

Îi era greu să-și păstreze duritatea masculină în fața unei asemenea indiferențe.

– Da, dă-i drumul, te ascult, spuse ea în timp ce începea să-și aplice un strat de ruj proaspăt și făcând din asta un adevărat spectacol

prin felul în care își desfăcea buzele într-un mod sexy ... Habar n-am cât de aproape am fost de ...? îl îndemnă, insistând să-și termine ideea.

Steve nu se putu abține. Râse.

– Încerci să mă înnebunești complet ?

– Da, îi zâmbi ea obraznic, închizând tubul de ruj. Cum o fac?

– Am fost cât pe ce, recunoscu el. Am fost cât pe ce când ți-ai încrucișat picioarele. Și o știi, micuță vrăjitoare fără inimă.

– Bun, își puse rujul în poșetă și o închise. Meritai asta.

Steve își scutură capul, exasperat. Numai o femeie putea pedepsi astfel un bărbat. Întregul sex feminin era nebun și bărbații erau nebuni că-și puneau mintea cu toate prostiile lor și alergau după ele cu limba scoasă.

– Stai acolo unde ești până înconjur mașina și deschid portiera. Pavajul parcării este plin de gropi. Ți-ai putea rupe gâtul!

– Înainte de a mi-l rupe tu?

– Ești o adevărată gură bogată, spuse el când deschise ușa mașinii. Nu știu cum de nu am remarcat înainte.

– Probabil fiindcă te uitai la pieptul meu.

El o privi cu ochi îngustați când îi întinse mâna.

– Mai devreme sau mai târziu, o avertiză el, această gură o să te vâre într-o grămadă de necazuri.

Ea-și încreți buzele strălucitoare într-o mișcare exagerată de sărut.

– Vorbe, vorbe, îl zeflemisi ea și punându-și mâna într-a lui își scoase afară din mașină picioarele, dându-i ocazia să privească din nou.

Și el o făcu, lăsând să-și plimbe privirea de la tivul rochiei la tocurile imposibil de înalte din picioarele ei. Mușchii din stomac i se

încordară de parcă ar fi primit o lovitură în burtă. De unde naiba, știuse ea?

Blestemații de pantofi erau parcă ieșiți din fanteziile lui – berete negre de catifea și panglici de saten negru care-i înconjurau gleznele subțiri. Steve răsuflă adânc și hotărî că atunci când va face prima oară dragoste cu ea, Willow va purta acei pantofi – și nimic altceva.

– Îmi iei jacheta? spuse ea când trecu pe lângă Steve care stătea gândindu-se ce-i va face când va ajunge în patul ei. Uneori, aerul condiționat este cam răcoros.

Ea păși spre Flynn's înaintea lui, șoldurile unduindu-i-se leneș. Decolteul în V de la spatele rochiei ajungând până la talie îl făcu să mormăie și Willow știu că marcase încă un punct.

– O să-mi plătești pentru asta, o avertiză el frustrat.

Willow râse și continuă să meargă.

– N-ai decât să încerci, îl ironiză ea.

Flynn's era un bar drăguț, decorat în alb și negru, în același timp elegant și plăcut. Pereții erau împodobiți cu postere din filmele vechi ale lui Errol Flynn și fotografii publicitare ale marilor staruri din epoca de aur a Hollywoodului.

Chelnerițe îmbrăcate în jachete negre și cravate roșii se mișcau abile prin această mulțime zgomotoasă și veselă, împărțind băuturi, mâncare și ocazional, glume.

Willow realiză imediat că era prea îmbrăcată ... sau dezbrăcată ... depinde cum priveai lucrurile, pentru o seară de vineri. Doi tipi de la o masă apropiată se opriră din vorbit când îi observară nurii, o chelneriță o privi cu coada ochiului, iar un domn elegant de la o altă masă își ridică paharul spre ea, apreciativ.

Willow avu un moment de jenă din cauza atenției pe care o atrăgea, întrebându-se dacă nu exista o cale de a se retrage grațios, când auzi o bombăneală în ureche.

– Hei, pune naibii asta pe tine! spuse Steve punându-i jacheta pe spate.

Bărbatul cu paharul se uită în altă parte și ceilalți doi își continuară conversația, brusc. Willow își întoarse capul, uitându-se peste umăr să vadă ce făcuse Steve ca bărbații să devină neinteresați.

El stătea în spate cu mâinile pe umerii ei, ca un lup care își păzește prada, amenințându-i pe cei din jur să-i sfâșie dacă îndrăzneau să se atingă de ce-i al lui. Privirea din ochii lui îi transmise un sentiment delicios de teamă și excitare.

Ea nu avusese în gând să-i atâțe gelozia; nici măcar nu luase în considerare acest lucru atunci când își începuse micul joc. Ar fi trebuit, realiză ea acum. Steve Hart era bărbat din cap până în picioare. Bărbații erau posesivi prin natură și ea uită cum era îmbrăcată pentru ocazie și începu să se întrebe cum ar putea exploata acest lucru fără a merge prea departe și fără a se vârî pe sine sau pe altcineva în bucluc.

– Nu ți-ar plăcea ca unul dintre acești Romeo să fie rănit fiindcă tu vrei să mă faci praf, îi șopti el la ureche, apoi o întoarse cu fața la el. Vrei să-ți slăbesc lațul, bine. Dar este între tine și mine, dulceață. S-o lăsăm așa.

Se aplecă și-i aplică o sărutare apăsată pe gura uimită și, cu mâinile pe umerii ei o îndreptă spre bar.

– Care dintre voi este Eddie? îi întrebă el pe cei doi barmani care lucrau în spatele tejghelei lustruite.

– Eu sunt, spuse cel care turna bere într-un pahar.

Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Trebuie să mă întâlnesc aici cu un bărbat pe nume Jack Shannon. Mi-l poți arăta?

– Sigur, răspunse Eddie cu ușurință, neluându-și ochii de la despărțitura rochiei lui Willow. Stă chiar acolo, în separeul acela, cu nevastă-sa, Faith.

– Mulțumesc. Steve prinse umerii lui Willow și lăsă două bancnote pe tejghea. Ne aduce cineva, vă rog, două pahare cu băutură? Eu iau o bere, ca aceea pe care o torni. Willow?

– Techila cea mai tare, spuse Willow ca să-l enerveze și zâmbindu-i barmanului de parcă era cel mai frumos din lume. Continui să-mi aduci până ce dansez pe masă.

Steve își lunecă mâna de pe umeri pe ceafa ei și o strânse ușor.

– Adu-i o margarita spuse el barmanului.

– Rece. Fără sare, adăugă Willow când el o îndepărtă de bar cu mâna pe ceafa ei.

– Acum poți să-mi dai drumul, îl apostrofă ea când își croiau drum prin mulțime.

– Ai de gând să te comporți frumos?

– Definește comportare, ripostă ea.

– Willow – o avertiză el și o strânse și mai tare de ceafă.

– Bine, bine. Nu-i nevoie să fii violent, se strâmbă ea de parcă ar fi durut-o, deși nu o durea deloc.

El îi lăsă ceafa.

– Dar doar pentru că nu vreau să provoc un scandal în bar, adăugă ea aruncându-i o privire veninoasă pentru a-i arăta că nu era deloc intimidată.

– Doamne, ce tupeu ai! spuse el admirativ.

Willow își coborî capul ca să n-o vadă zâmbind și scotoci prin poșeta de seară.

– Uite, îi întinse ea o batistă, șterge-ți gura. Ești murdar tot de ruj.

Jack Shannon era cu mai bine de douăzeci de ani mai mare ca soția lui. Faith era aproape de vârsta lui Willow, cu păr castaniu deschis care-i cădea pe umeri, ochi căprui și o față proaspătă ca a unui înger. Era o situație care ar fi făcut-o pe Willow să se gândească la bărbații de vârstă mijlocie care se agață cu disperare de tinerețe, numai că nu exista nimic disperat sau bătrânicios la Jack Shannon. Putea foarte ușor să fi fost mercenarul de care Amberson îl acuzase a fi. Lung și suplu ca o panteră flămândă, arăta de parcă ar fi fost gata să sară în acțiune explozivă la cel mai mic pericol. Lui Willow nu-i fu greu să și-l închipuie asudând într-o junglă sudamericană sau furișându-se printr-un deșert, cu o mitralieră atârnată pe umăr și o tabără inamică explodând în întunericul din spatele lui ... cu excepția când se uita la drăguța și tânăra lui soție când orice urmă de duritate și suspiciune dispărea din ochii lui.

– Da, mi-o amintesc, spuse el uitându-se la fotografiile pe care Steve le împrăștiase pe masă. Aceste poze au fost făcute în ziua în care ea și colega ei de cameră s-au mutat. Cred că era aprilie. Toți patru le-am ajutat să-și care lucrurile la etajul trei și apoi am stat în curte și am băut câteva beri.

– Se întâlnea cu fratele dumitale? întrebă Steve.

– Poate, dădu din umeri Jack. Aveam impresia că între ea și Ethan era ceva. Mi-l amintesc cum spunea cât de frumoasă era când jucau în serial. Au ieșit de vreo două ori împreună și el s-a asigurat ca toată lumea să afle acest lucru ... Scutură din cap. Nu știu, dar cred că se întâlnea cu Eric, deși nu știu cât de serios era. Noi doi nu prea eram

în termeni buni în acea vară, uneori abia ne vorbeam, așa că nu ne-am făcut confidențe ca de la frate la frate. Dacă am fi fost în alte relații, poate aș fi știut.

Faith Shannon își puse mâna peste pumnul încleștat al soțului său. El își desfăcu imediat palma și-și împleti degetele cu ale ei.

– Ne-am certat în acea seară, continuă Jack. A fost un motiv stupid și s-a terminat cu un scandal. Niciodată nu l-am mai văzut viu pe fratele meu.

– Îmi pare rău, spuse Willow, mișcată de suferința din adâncul ochilor lui negri. Nu v-aș pune aceste întrebări dacă nu ar fi important.

– Mda ... a trecut multă apă pe sub pod de atunci, spuse el alungându-și îngrijorarea. Ce a fost a fost.

– Dar Zeke Blackstone? întrebă Steve.

– Vrei să spui dacă se întâlnea cu ea? Nu, nu cred. Era încurcat pe atunci cu Ariel Cameron. Jucau împreună într-un film. Mda, zâmbi Jack. La două luni după nunta fiicei lor au șters-o la Las Vegas ca o pereche de puști.

– Știi de ce au divorțat prima oară? întrebă Steve.

Jack ridică o sprânceană.

– Ar trebui să-l întrebi pe Zeke despre asta.

– Așa am de gând, îl informă Steve. Te întâlneai cu Donna Ryan?

– Nu era de teapa mea, spuse Jack. O actriță splendidă, cu mai bine de trei, patru ani mai mare ca mine. Nu mi-ar fi trecut prin cap.

– Deci nu te-ai întâlnit cu ea? insistă Steve, vrând un răspuns clar.

– Nu, spuse Jack. Nu m-am întâlnit cu ea.

Steve încuviință din cap, satisfăcut cu asta.

– Dar cartea poștală? întrebă el. Recunoști scrisul?

Jack scutură din cap.

– Mi-aș dori să vă fiu mai de folos, dar sunt douăzeci și cinci de ani de când n-am mai văzut ceva scris de fratele meu.

– Dar despre cutia cu lucruri pe care domnul Amberson o are la subsol? spuse Faith Shannon cu accentul ei georgian. Cea pe care ți-a dat-o administratorul când te-ai mutat înapoi la Bachelor Arms? Nu erau niște note, poze și lucruri în ea, împreună cu scenariul?

– Ba da, cred că erau, încuviință Jack din cap. Uitasem de cutie. Cred că am lăsat-o în depozitare împreună cu alte lucruri când ne-am mutat de la Bachelor Arms.

– Ne-am putea uita prin ea? întrebă Willow entuziastă.

– Mai întâi, trebuie s-o găsesc. Puteți să vă uitați prin ea fără probleme dacă voi credeți că v-ar putea fi de ajutor.

– Orice poate fi de ajutor, spuse Steve.

Jack își vârî degetele în buzunarul cămășii lui kaki și scoase o carte de vizită.

– Sunt trecute numerele de acasă și de la serviciul la Times, i-o dădu el peste masă. Sună-mă și vom stabili.

– Los Angeles Times? Ești reporter, nu ... se întrerupse Willow nemaiștiind ce să spună.

Jack pufăi.

– V-a spus Amberson basmul cu mine fiind un soi de mercenar?

– A menționat asta, recunoscu Willow.

– Jack nu a fost niciodată mercenar, sări Faith să stabilească lucrurile înainte s-o poată face soțul ei. Era corespondent străin pentru ziar. Acum se ocupă de ce se petrece în oraș, adăugă cu mândrie.

– Amberson este un tip cu imaginație bogată, spuse Jack și duse mâna soției la buze pentru a o săruta. V-a spus povestea despre legenda de la Bachelor Arms?

– În amănunțime, se înfioră Willow. Pare să-i facă plăcere să relateze cât mai lugubru.

– Da, așa face, o asigură Jack. Cred că-i pare rău că n-a văzut-o pe doamna niciodată, așa că spune povești oribile în loc de lucrurile bune care s-au întâmplat oamenilor.

– Spui că ai văzut-o ? întrebă Steve, sceptic.

– Nu este ceva care să recunosc în public dar, da, rosti Jack și un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet timid. Am văzut-o. Am văzut-o amândoi, o privi el drăgăstos pe soția lui.

Steve își scutură capul a neîncredere.

– Și ești reporter la Times, îl ironiză el.

– "Sunt multe lucruri în cer și pe pământ, Horațio, decât visezi în filozofia ta", cită Jack dând din umeri. Nu pot explica ce am văzut, sau de ce, sau cum, dar știu că am văzut-o.

Steve se uită la unul și la celălalt, observându-le expresia convinsă.

– Nu glumiți, nu? Amândoi credeți că ați văzut o stafie.

– Am văzut ceva, sări Faith în apărarea soțului ei, și ne-a schimbat viața. Personal, nu-mi pasă dacă a fost o stafie, un spirit ceresc sau o iluzie optică și nu-mi pasă nici ce crede altcineva, spuse ea acid, înfruntându-l cu privirea.

– Bănuiesc că sunt pus la locul meu, spuse Steve zâmbind. Nu vreau să pun la îndoială buna voastră credință, se scuză el.

– Dar bunul nostru simț, nu? glumi Faith, dându-i de înțeles că fusese iertat.

Jack se întinse și strânse fotografiile, apoi făcu o pauză pentru a le mai studia o dată.

– Mi-ar plăcea să spun că văd o asemănare mare, dar ... scutură din cap. Părul tău are aceeași culoare ca al lui Eric.

– Aceeași culoare este și al tău, interveni soția lui.

– Aceeași culoare ca a altor zece oameni din bar, spuse veșnic pragmaticul Steve.

Jack îi înmână pozele lui Willow.

– Dacă ai vrea, aș dori să faci un examen de sânge.

– Test de sânge? spuse Willow, mirată. Vrei să spui, ADN? Să dovedești că nu ești tatăl meu?

– Să dovedesc dacă aș putea să fiu unchiul tău.

Willow se uită la Steve.

– Este posibil asta? întrebă ea cu speranța strălucindu-i în ochi. Acele teste destul de sofisticate să dovedească acest gen de rudenie?

– Bănuiesc că este posibil, răspunse Steve ezitând, nevrând să-i trezească speranțe până nu era sigur. Va trebui să dau câteva telefoane pentru a afla. Deja am făcut unele cercetări asupra acestui lucru, le spuse Steve. Din cauza procesului lui O.G.Simpson, adăugă, când văzu privirea neîncrezătoare a lui Jack. Cu tehnologia de astăzi, testul ADN dovedește cu un procent de nouăzeci la sută dacă nu suntem rude. Pe de altă parte, ne poate spune cu probabilitatea de optzeci la sută dacă suntem. Aș accepta testele dacă ai vrea tu, o privi el în ochi pe Willow.

Capitolul 6

Willow era tăcută când părăsiră Flynn's, rumegând spusele lui Jack Shannon despre posibila identitate a tatălui ei. Nu erau mai aproape de un răspuns decât înainte, dar zâmbi când se așeză în mașină, mișcată de oferta lui Jack Shannon de a face testul de sânge. Părea că vrea să afle adevărul despre paternitatea ei, aproape tot atât de tare ca ea.

– Te gândești la mai multe căi să mă scoți din minți? întrebă Steve când se așeză la volan zâmbind.

Lui Willowe nici nu-i trecea prin cap acest lucru. Uitase totul despre bătălia sexelor din momentul în care se așezaseră la masă cu Jack și Faith, dar îi trebui doar o privire provocatoare ca să-și amintească să-l aducă pe Steve în genunchi.

Se întoarse către el cu picioarele încrucișate, capul dat pe spate pe scaunul mașinii, cu un zâmbet seducător rotunjindu-i buzele și se dedică planului cu un entuziasm reînnoit.

– N-ai vrea să mă săruți de noapte bună? se miorlăi ea în timp ce stătea în fața ușii camerei de la hotelul ei, ceva mai târziu.

– Nu cred că e o idee bună, se împotrivi el cu regret.

Willow își ridică mâna și începu să plimbe marginea poșetuței ei de seară pe pieptul lui, coborând spre talie.

– Ți-e frică să nu fii în stare să te controlezi? îl provocă ea.

– Mi-e teamă că nu voi fi în stare să te controlez pe tine, accentuă el cu un rânjet și-i prinse încheietura mâinii, înainte ca poșeta să coboare la curea.

Jucaseră acest joc toată noaptea, în timpul cinei pe care o luaseră la un mic restaurant mexican unde o dusese după ce plecaseră de la Flynn's, pe drumul înapoi la hotel și când urcaseră cu ascensorul la etajul ei. Ea glumise și-l provocase, punându-și farmecele la bătaie, făcând pe cocheta scandalizată. Și el se bucurase de fiecare minut, provocând-o la rândul lui pentru a o vedea cât de departe va merge în această bătălie a voințelor. Spre încântarea lui, devenise din ce în ce mai provocatoare pe măsură ce seara progresa, aruncându-i ocheade lungi, expunându-și cât mai mult pielea și atingându-l ca din greșeală.

Dar, la naiba, începea să-și piardă răbdarea!

Există o limită până la care bărbatul putea sta într-o stare de continuă excitare și el atinsese această limită. Era timpul să pună punct înainte ca amândoi să regrete.

– Ce-ai spune dacă am declara încetarea focului? sugeră el, punându-i mâinile pe umeri pentru a o îndepărta de el.

Dar Willow nu avea de gând să abandoneze atacul, atâta timp cât el se ținea tare. Mai ales nu când încă avea acel zâmbet nesuferit de bărbat amuzat.

Ea rezistă presiunii mâinilor lui și se apropie de în el, lipindu-și sânii de pieptul lui.

– Precis nu te tentez? murmură ea, uitându-se la el printre gene.

Steve se uită în jos, la carnea feminină lipită de el. Încadrați de jacheta deschisă, globii sidefii ai pieptului ei amenințau să iasă din decolteul rochiei, într-o invitație vădită. Un mușchi începu să i se zbată în falcă. Rânjetul amuzat dispăru.

– Ai putea tenta și un sfânt fără a te strădui prea tare, mormăi el.

Willow zâmbi și-și dădu capul pe spate, oferindu-i o vedere și mai bună.

– Dar nu pe tine, spuse ea, bosumflându-se

– Dar nu pe mine, spuse el țeapăn, întrebându-se cum de crezuse că acest joc al ei era câtuși de puțin amuzant. Se excitase brusc atât de tare, încât îl durea.

– Eu nu mă implic sexual cu clientele mele, spuse printre dinții strânși. Este o regulă pe care o am.

Willow își ridică obrazul în așa fel încât buzele i se apropiaseră periculos de mult de ale lui. Știa că se joacă cu focul, după cum se vedea în scăpărarea ochilor lui albaștri și se simțea în felul în care mâinile lui se strânseră pe umerii ei, dar o anume mândrie feminină – sau poate dorința – o împinse să-i testeze limitele și pe ale ei proprii.

Își linse buzele.

– Este o regulă de fier? murmură ea.

Cu gura uscată brusc, Steve dădu din cap.

Ea își înălță obrazul încă un pic și începu să-și plimbe mâna liberă peste reverul hainei lui sport, pe ceafă.

– Chiar dacă ai fi invitat s-o calci? șopti ea, degetele plimbându-i-se prin părul lui.

– Este o invitație reală, Willow? murmură el răgușit. Sau este încă parte a jocului tău?

– Ce-ai spune dacă ar fi adevărată?

– Mai târziu când totul se va termina, voi spune da atât de repede încât te va apuca amețeala, îi promise el.

– Nu. Nu mai târziu. Acum, spuse ea ridicându-se și apăsându-și buzele peste ale lui.

Îl simțea țeapăn, reținându-se de la sărutul ei. O secundă ... două ... cinci și controlul lui dispăru. O cuprinse cu brațele strângând-o la piept de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Învinsese.

Dar, dintr-o dată, nu mai era un joc deloc. Se simți cuprinsă de foc. Beție. Atracție irezistibilă. Își zvârli poșeta și-și încolăci ambele brațe în jurul gâtului lui. Gura i se deschise când limba lui i se strecură printre buze. Trupul i se moleși, topindu-se într-al lui fără nici un fel de rezervă, reacționând instinctiv la agresivitatea masculină cu supunere feminină.

Ea gemu, răspunzând cererii tăcute strângându-l în brațe.

Proptind-o de ușa camerei și ținând-o cu șoldurile acolo, își ridică mâinile la sâni.

Ea își arcui spatele, împingându-i în mâinile lui.

Îi trase decolteul în jos și-i scoase sânii cuprinzându-i în palme.

Ea își ținu respirația, sfârcurile întărindu-i-se într-un răspuns imediat.

Și apoi, cu grijă, luându-i un sfârc între degete, își coborî capul și-l luă pe celălalt între buze.

Se strângeau în brațe unul pe altul, acolo, în holul luminat al hotelului, tremurând incontrolabil, frecându-și trupurile și respirând greu, sângele pulsându-le cu putere în vene ... și apoi se auzi soneria liftului, ca o împușcătură în tăcerea holului.

Se desprinseră unul de altul cu ochii măriți și pupilele dilatate, privindu-se un lung moment. Willow oftă și se întoarse spre ușă, ridicându-și în grabă corsajul când ascensorul se deschise și ieșiră trei bărbați îmbrăcați în costume de serviciu.

Steve înjură sălbatic și se aplecă pentru a-i lua poșeta și strânge lucrurile care-i căzuseră – un tub de ruj, o cutie de pudră, un card, și cheia camerei. Apoi, cu cheia de plastic rectangulară, deschise ușa de la camera ei. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să se uite la celălalt, nici unul nu scoase o vorbă când cei trei bărbați din lift trecură pe lângă ei și o luară de-a lungul holului.

Willow își întoarse capul, uitându-se la el cum stătea acolo ca o statuie, cu poșeta și cu cheia de la camera ei în mână. Respira la fel de greu ca și ea și ochii îi erau avizi cum știa că erau și ai ei. Orice joc era acum uitat – era o femeie prinsă în ghearele unei pasiuni puternice.

– Nu mă întreba, se rugă el răgușit, citind întrebarea din ochii ei, înainte de a putea fi rostită.

Dar trebuia.

– Intri? șopti ea.

El scutură din cap și, încleștându-și fălcile, îi întinse cheia și poșeta.

– Nu pot.

Willow refuză să-și arate jignirea și dezamăgirea.

– Bine, spuse ea pășind peste prag și zâmbindu-i viclean.

S-ar putea să te intereseze să afli că nu port nimic pe dedesubt, minți și-i închise ușa în nas.

Steve gemu și abia se abținu să nu se dea cu capul de pereți.

Willow zvârli poșeta în ușa închisă, apoi se trânti pe pat și izbucni în plâns.

***

Soneria persistentă a telefonului pătrunse în cele din urmă vălul gros de vise care o învăluia, smulgând-o pe Willow din brațele unui somn adânc și neliniștit. Mormăi un protest în pernă, pipăi cu o mână după receptorul pe care îl scăpă și în final îl duse la ureche.

– Ce? bombăni ea în microfon, ametită și dezorientată după o noapte petrecută în cele mai exotice visuri pe care le avusese vreodată.

– Este aproape opt fără zece, îi țipă în urechi subiectul viselor sale. Trebuia să ne întâlnim în hol la opt fix.

Willow simți cum trupul i se înroșește la sunetul vocii lui, fiecare detaliu scandalos al acelei fantezii nocturne trecându-i prin minte cu claritate. Două trupuri înlănțuite intim și strălucind de sudoare. Două perechi de mâini, atingând și atâțând. Două perechi de buze ... O plată pe măsură a modului scandalos în care se comportase noaptea trecută.

Willow gemu și-și trase perna peste față, de parcă el ar fi putut-o vedea prin telefon.

– Ești încă în pat? întrebă el bănuitor.

Ea se ridică în șezut, dădu cearșafurile la o parte și-și pusese picioarele pe podea.

– Nu, spuse ea și se ridică în picioare pentru a da credibilitate cuvintelor. Sunt sculată. Eram, ah ... tocmai mă îndreptam spre duș când am auzit telefonul.

– Încă nu ai făcut duș? La naiba, Willow, păru el supărat. Trebuie să fim la Ethan Roberts la ora nouă. Credeam că vrei să clarifici problema cât mai repede posibil, oftă el. Cât durează?

– Cincisprezece minute. Cel mult douăzeci, spuse Willow și închise fără a-i mai asculta replica.

Steve stătea jos la recepție cu telefonul hotelului strâns în mână și se întreba ce purtase când răspunsese la apelul lui. O rochie de mătase, la fel de moale și netedă ca pielea ei? Un prosop de hotel? Nimic?

Demonul dorinței neîmplinite pe care credea că-l învinsese azi-dimineață prin loviturile în sacul de box, revenea în forță. Nu dorise niciodată o femeie așa cum o dorea pe Willow Ryan și jocul tachinării pe care îl jucaseră era doar o parte din asta. Nevoia din el începuse să crească chiar de prima dată când îl privise cu acei ochi mari și aurii, înainte ca el să-și impună să nu înnebunească.

De aceea, trebuia să fie atât de al dracului de atent. Știa că are o slăbiciune pentru tinerele în necaz și se pare că și ele aveau pentru el. De aceea își făcuse o regulă să nu se implice sexual cu ele. Evident, nu-i explicase asta așa cum trebuie, ieri. Regula lui era mai ales pentru protecția clientelor sale decât pentru el; impulsurile lui amoroase față de clientele care îl angajau, erau de obicei mai blânde și ușor de rezistat.

Dar noaptea trecută ... noaptea trecută trecuse prin chinurile iadului, în special când ea îi spusese să plece și să o lase singură în cameră și acest sentiment chinuitor nu-l părăsise încă.

Singura consolare era că știa că și ea simțea la fel. Văzuse dorința arzătoare din spatele furiei din ochii ei, auzise jignirea din vorbele ei înainte de a-i trânti ușa în nas. Auzise zgomotul înfundat când poșeta ei se izbise de ușă.

Știind că era la fel de furioasă ca el, nebună din cauza dorinței neîmplinite, îl făcu să-i fie mai ușor să-și strângă rămășițele de autocontrol, și să plece în loc să bată în ușă și să ceară să fie lăsat înăuntru pentru a termina ceea ce începuseră.

Într-un mod ciudat, știind că ea îl dorește cu o intensitate egală cu a lui, îl făcea să-i fie mai ușor să aștepte până când va fi momentul potrivit.

Dacă aceste sentimente persistau după încheierea cazului și, într-un fel știa, pentru că astfel de sentimente care-l răscoleau cu atâta violență nu dispar, atunci se va lăsa pradă lor. Și ei. Dar nu până atunci.

"Sper din tot sufletul ca Ethan Roberts să se dovedească a fi tatăl ei și să încheiem cazul astăzi" mormăi el când puse receptorul în furcă.

În clipa în care nu va mai fi clienta lui, se va trezi pe spate în patul lui.

Willow se aranjă în mai puțin de douăzeci de minute. Se spălă în grabă, se fardă repede fără meticulozitatea ei obișnuită. Se îmbrăcă un pic mai cu grijă, alegând o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu decolteu modest, și pantofi bej cu tocuri mici. Cu cerceii ei obișnuiți de aur și lanțul la gât, arăta rece și profesională. Pe scurt, era ea însăși și nu vampa din noaptea trecută.

Își dorea să șteargă tot episodul jenant din mintea ei ... și a lui. Niciodată în viața ei nu mai provocase deliberat un bărbat. "Nu port nimic pe dedesubt." Ce naiba crezuse de spusese una ca asta?

Și, Dumnezeule, dacă el s-ar fi pretat la jocul ei și ar fi spus da când îi ceruse – îl rugase – să vină în camera ei noaptea trecută?

S-ar fi trezit dimineață în pat cu un bărbat pe care abia îl cunoștea.

Un fel de Tarzan arogant cu mâini de docher și gropițe de băiețel ... un bărbat cu mâini osoase care o atinseseră cu gingășie ... Un bărbat care vorbea ca un vagabond și acționa ca un cavaler în armură ... un bărbat care era bărbat în întregime și o făcea să se simtă femeie la rândul ei.

Ar fi fost splendid .

Și stupid.

Și nu avea de gând să-și piardă timpul gândindu-se la asta.

De acum încolo, între ei nu va fi vorba decât despre afaceri, își promise sieși când se grăbi spre lift. Îl angajase să-i găsească tatăl și era totul pentru care îl angajase. Faptul că o făcea să se furnice până în călcâie nu avea nimic de a face.

Steve stătea cu brațele încrucișate, sprijinit cu umărul de o coloană de marmură din hol, urmărind cum ies și intră în cele șase ascensoare, oaspeții hotelului. Nu se mișcă atunci când ieși Willow peste exact șaptesprezece minute, alegând să aibă ocazia s-o observe pe ea ... și dispoziția ei.

Vampa provocatoare din seara trecută dispăruse. Arăta rece și proaspătă în această dimineață, gata pentru afaceri, cu o jachetă care-i ascundea silueta și o rochie lungă și amplă cu un șir de năsturași în față care-l făceau să-l mănânce degetele să-i descheie.

Dacă era încă furioasă pe noaptea trecută, nu o arăta.

În loc de asta arăta nervoasă, cu buza inferioară strânsă între dinți și o ușoară cută pe frunte când îl căută cu privirea printre palmierii din ghivece și statuile care decorau holul de la parter al hotelului. El se întrebă dacă nervozitatea ei se datora jenei pentru noaptea trecută sau faptului că bărbatul cu care se întâlneau s-ar putea să fie tatăl ei. Orice posibilitate părea plauzibilă, dar i-ar fi fost mai ușor să știe cu exactitate, pentru a o liniști. El se mișcă ușor din poziția lui, când privirea ei trecu pe lângă el a treia oară, sperând că vor obține o lămurire din expresia de pe fața ei când îl va vedea.

Fața ei se lumină ca a unui copil în fața pomului de Crăciun și Steve se simți răscolit. Simți ca un pumn în piept, care îl făcu să se lupte pentru a se ține pe picioare.

Și apoi, ea se înroși și se uită în jos, și el avu câteva secunde pentru a-și recăpăta echilibrul, înainte de a trebui să se desprindă de stâlp și să-și vină în fire.

Parcurseră distanța dintre ei și se întâlniră la jumătatea drumului, oprindu-se la doi pași în holul opulent, ezitanți și nesiguri ca doi adolescenți. Era o experiență unică și neobișnuită pentru fiecare dintre ei. Willow, care își făcuse un scop de a se comporta cu grație și echilibru în orice situație. Steve, căruia nu-i lipsiseră niciodată replicile, chiar dacă adesea erau dure.

– Despre noaptea trecută ... spuseră amândoi în același timp și apoi se opriră zâmbind stângaci, fiecare așteptând ca celălalt să vorbească.

– Mai întâi doamnele, insistă Steve, hotărând brusc că-i va putea explica motivele regulei lui, altădată.

Willow înghiți în sec și privi într-un punct peste umărul lui.

– Vreau doar să mă scuz pentru, ăăă ... pentru felul în care m-am comportat noaptea trecută, spuse ea, spunându-și că era drept să facă acest lucru.

Faptul că el se comportase ca un tip arogant nu fusese un motiv.

– M-am comportat îngrozitor și ne-am pus în situații proaste pe amândoi. Îmi pare rău.

– Mie nu, murmură Steve, întrebându-se dacă senzația din piept se va îmbunătăți sau se va înrăutăți dacă se apleacă și o sărută.

Willow îl privi în față.

– Ce nu?

– Nu-mi pare rău, spuse el, realizând că senzația din piept îl făcea să se simtă mai bine dacă o privea. De-abia aștept să mai am astfel de ocazii în viitor, spuse el încet, dându-i o șuviță de păr peste ureche.

Zâmbi, simțindu-se ridicol de fericit dintr-o dată, deși n-avea habar de ce. Cel puțin nu de când era de optsprezece ani și tocmai descoperise cozile minunate prin care fetele erau deosebite de băieți.

Willow îl privea cu gura căscată.

– Hai, spuse el, luându-i brațul și conducând-o afară din hotel. Roberts ne așteaptă pentru micul dejun.

Capitolul 7

Casa lui Ethan Roberts era situată în zona de nord a bulevardului Wilshine, cunoscută ca partea de vest a Los Angelesului. Spre deosebire de locuințele opulente din Beverly Hills, unde bogăția era afișată ostentativ, stăpânii acestei case aleseseră să-și ascundă bunăstarea în spatele unor șiruri de copaci și pereți acoperiți cu iederă. Domeniul Roberts era mai adăpostit decât majoritatea, cu o poartă monitorizată de o cameră video și o alee lungă și șerpuită care ascundea efectiv rezidența de vederea trecătorilor.

Casa în sine era mare dar surprinzător de modestă, arătând de parcă se afla acolo de zeci de ani. Peisajul consta din copaci maturi acoperiți cu verdeață și straturi de flori care dovedeau o îngrijire de profesionist. Un patio din cărămidă se afla într-o parte a casei, aranjat cu ghivece mari de flori și mobilă din lemn cu perniță decorative. În spate era un teren de baschet. Drept în fața casei se ridica un steag înfipt în pământul din mijlocul aleii circulare. Steagul american flutura în ușoara briză ce sufla dinspre ocean.

În garajul deschis se aflau un Lincoln Continental, un Ford albastru aproape ieșit și o bicicletă roșie de fetiță era întinsă pe jos lângă steag.

– Dumnezeu să binecuvânteze America, spuse Steve sec, uitându-se pieziș la Willow, după ce parcă mașina.

Ea îl privi când el ieși și înconjură mașina pentru a-i deschide portiera.

– Nu ești de acord cu patriotismul? întrebă ea când el îi întinse mâna.

– Nu atâta timp cât nu este cinstit. Acesta nu mi se pare cinstit.

Uitându-se în jur, Willow trebui să-i dea dreptate, totul în jur fiind prea perfect. Un pic prea "suntem o familie medie americană, în ciuda adresei exclusiviste", ca să sune adevărat. Se simțea ca și cum ar fi pășit într-o campanie electorală destinată să arate virtuțile lui Ethan Roberts ca un gen de candidat patriot, cu valori familiale și viață curată.

Ar fi fost mult mai convingător dacă ar fi existat semne de viață în acest decor pastoral. O fetiță călărind bicicleta, doi puști jucând baschet pe terenul gol, cineva lenevind în patio cu o carte, o pisică mișcându-se, gândi Willow când păși peste animalul adormit.

– Poate că mămica și copiii sunt ieșiți, sugeră ea. Hoinăreli de sâmbătă. Meci de fotbal. Cumpărături de pantofi, chestii din astea.

– Atunci, de ce este Fordul albastru parcat pe alee? Este genul de mașină pe care soția o folosește prin oraș.

Ușa din față se deschise și o fetiță cu pantaloni galbeni și tenișii roz ieși și începu să coboare scările în fugă, năvălind asupra lor. Steve îi puse mâinile pe umeri ca s-o oprească să nu cadă.

– Scuză-mă, spuse ea, încercând să țină un cocher spaniol care lătra în spatele ei, către pisica ce dormea pe potecă.

Steve și Willow se întoarseră să urmărească scena știind că nu puteau salva cățelușul de la soarta crâncenă. Pisica se zburli la el, apoi se auziră niște schelălăieli când acesta se trezi cu nasul zgâriat. Fetița se aplecă și-l luă în brațe când cățelușul veni la ea cu coada între picioare.

– Mary Catherine, pune câinele jos înainte de a-ți lăsa urme de labe pe haine, îi ordonă o femeie care apăru în ușa deschisă.

Purta o fustă de tenis cu o bluză verzuie și pantofi albi de tenis. Pielea ei era ușor bronzată, iar părul blond îi era legat într-o coadă de cal. Ducea o sacoșă sport într-o mână, iar în cealaltă o rachetă.

– N-am timp s-o pun pe Alma să te schimbe înainte de plecare.

Copilul se întoarse cu câinele în brațe, gata să riposteze. Deja avea labe pe hăinuțe.

– Dar, mamă, Butterscotch are nevoie ...

– Butterscotch are nevoie să învețe să se apere singur, spuse o altă voce.

Un bărbat înalt, chipeș, îmbrăcat într-o cămașă polo și pantaloni de pânză, se ivi în prag, în spatele mamei copilului.

Willow încercă să nu se uite prea evident. Mustața pe oală și perciunii, relicve ale tinereții, dispăruseră. Acum era ras și părul lui castaniu avea câteva fire argintii la tâmple. În jurul ochilor și a gurii existau linii fine ale vârstei, care nu fuseseră în poze. Avea o anume eleganță ce nu fusese aparentă în fotografiile pe care Willow le căra în poșetă. Dar, indiscutabil, era același bărbat care o ținea pe maică-sa de umeri. Willow se întrebă de ce nu-l recunoscuse înainte de a i-l indica Steve.

Își dădu seama că era din cauză că îl căutase pe băiatul care fusese tatăl ei, nu pe bărbatul care devenise.

Era Ethan Roberts în carne și oase. Bărbatul care putea sau nu, își reaminti ea, să fie tatăl ei.

– Pune câinele jos, te rog, spuse el fetiței. Și vino aici și scuză-te la musafirii noștri că era cât pe ce să-i dobori.

Mary Catherine ascultă imediat.

– Da, tăticule.

Puse cățelul jos, lăsându-l în voia sorții și-și șterse fără vreun efect urmele de labe de pe haine.

– Ce spui? întrebă tatăl ei când ajunse la treptele unde stăteau Willow și Steve.

– Vă cer scuze că am năvălit asupra dumneavoastră și era cât pe ce să vă dobor, spuse copilul. Nu ar fi trebuit să fug, dar Butterscotch nu are voie în curtea din față.

Îl urmărea pe taică-său cu coada ochiului și când acesta încuviință din cap, fața copilului se lumină, apoi se întoarse și se îndreptă spre Ford.

– Du-te, o îndemnă el, apoi scutură din cap spre oaspeți. Fiica mea Mary Catherine, zise el drept prezentare. Și soția mea ... înconjură cu brațul umerii femeii care cobora scările ... Joanna.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Joanna Roberts, politicoasă, înclinând din cap spre fiecare, în loc să întindă mâna. Nu-mi place să nu vă întâmpin, dar sunt în mare grabă. Trebuie s-o las pe Mary Catherine la grădiniță înainte de a merge la club, explică ea. Ne întoarcem la ora trei, se adresă ea soțului și-l sărută din zbor. Asigură-te că Alma pune câinele în cușcă, da?

Când ea se îndreptă spre mașină, Steve se întrebă dacă cineva observase că nu fuseseră prezentați pe nume. Era o omisiune deliberată sau doar o neglijență? Și faptul că soția lui Ethan Roberts pleca tocmai când veneau ei, era o simplă coincidență sau rezultatul ochiului vigilent al camerei video care monitoriza poarta din față?

Un bărbat care era pregătit să răspundă la câteva întrebări lipsite de importanță despre o femeie cu care se întâlnea în urmă cu douăzeci și cinci de ani, nu ar fi avut nimic de ascuns față de familia lui; un bărbat care era pe cale să se confrunte cu fiica lui pe care o abandonase înainte de naștere, nu ar fi dorit ca soția lui să fie martoră la confruntare.

– Presupun că sunteți domnișoara Ryan, spuse Ethan amabil, întorcându-se să se uite la Willow când soția și fiica lui plecară cu mașina.

– Da, încuviință ea din cap. Sunt Willow Ryan. Și acesta este ... cum prezintă cineva un detectiv particular? ... asociatul meu, Steve Hart, spuse ea.

Cei doi bărbați își dădură mâinile. Destul de cu prudență, gândi Willow, de parcă se testau unul pe altul.

– Să intrăm, da?

Ethon se dădu la o parte, făcându-le semn să intre în casă cu o mișcare grațioasă a brațului.

Interiorul casei era ca și exteriorul, moderat luxos și meticulos aranjat cu un farmec american care făcea ca totul să pară prea studiat ca să fie real. Mobila era în majoritate din epoca timpurie americană, cu câteva antichități englezești ici și colo. Oglinda înaltă din vestibul avea un vultur gravat pe ramă. Un tablou mare de familie, pictat în ulei, atârna deasupra căminului în camera de zi, spațioasă.

În el, Joanna Roberts stătea într-un fotoliu tapițat cu brocart auriu, ținând în poală o versiune mai mică a lui Mary Catherine. Un băiat care părea de unsprezece sau doisprezece ani stătea cocoțat pe brațul fotoliului. Un alt băiat, în jur de cincisprezece ani, stătea în picioare lângă el. Ethan Roberts se afla în spatele lor, cu o mână pe spătarul fotoliului soției și cu una pe umărul băiatului în picioare, mândru patriarh al familiei americane perfecte.

– A fost pictat cu câțiva ani în urmă, spuse Ethan remarcând că Willow privea tabloul, când băieții erau acasă de la Academie, în timpul vacanței de Crăciun. Acela este Edward, arătă el către băiatul așezat pe brațul fotoliului și fiul meu cel mai mare, Peter. Și bineînțeles, Mary Catherine, o recunoști. Avea atunci trei ani.

– Aveți o familie frumoasă, spuse Willow întrebându-se dacă nu cumva ar fi și familia ei.

O surioară drăgălașă ... frați ... Simți mâna lui Steve așezându-i-se pe spate și respiră adânc, alungând valul de emoție ce o cuprinsese la gândul unei adevărate familii. Era prea devreme să se gândească la ei ca la o familie.

– Trebuie să fiți mândru de ei, spuse ea, calmată de căldura mâinii de pe spatele ei.

– Da, sunt, încuviință Ethan. Foarte mândru ... Își întoarse capul spre dreapta ... Alma! strigă el nerăbdător.

O femeie hispanică, de vârstă mijlocie, în uniformă de menajeră răspunse la apel.

– Câinele lui Mary Catherine este iar în curtea din față, vorbi el servitoarei de parcă ar fi fost vina ei. Vezi să-l bagi la loc în cușca lui. Și pune bicicleta înapoi în garaj, unde îi este locul.

Servitoarea dădu din cap.

– Aștept micul dejun pe verandă ... privi la Rolexul de aur de la încheietura mâinii ... în cinsprezece minute.

Servitoarea încuviință din nou din cap și ieși să prindă câinele și să pună bicicleta copilului la loc.

Ethan Roberts se întoarse cu un zâmbet fermecător spre oaspeții lui:

– Pe aici, spuse el, conducându-i prin camera de zi spre ușile care dădeau spre o verandă cu o vedere minunată spre oceanul Pacific din depărtare.

Prin înțelegere mutuală, toți trei menținură conversația la nivelul de banalități cât timp Alma le servi micul dejun.

– Lasă cafetiera pe masă, îi spuse Ethan când ea le umplu pentru a doua oară ceștile de cafea. Te voi striga dacă vom avea nevoie de ceva.

Fără un cuvânt, servitoarea puse cafetiera pe măsuța joasă din sticlă.

– Muchas gracias, senora, spuse Steve mulțumindu-i pentru micul dejun. El desayuno estuvo delicioso.

Servitoarea se uită în sus, surprinsă că i se adresează cineva politicos și încă în propria sa limbă și apoi zâmbi cu timiditate.

– De nada, senor, murmură ea încet și închise ușa după ea, lăsându-i pe cei trei singuri pe verandă.

– Vorbești spaniola, spuse Willow cu admirație.

– Îmi vine la îndemână în meseria mea, dădu Steve din umeri.

– Și care este exact meseria dumitale? se interesă Ethan Roberts.

– Sunt detectiv particular, îl informă Steve, urmărind cum primește informația celălalt bărbat.

– Înțeleg, spuse Ethan, coborându-și privirea când duse ceașca la gură și luând o înghițitură. Mesajul pe care l-am primit prin

conducătorul meu de campanie, se adresă el lui Willow, spunea că ai câteva întrebări la care crezi că aș putea răspunde, legate de mama dumitale.

– Da, eu ... Willow nu știa cum să pună întrebarea, acum când avea ocazia. Nu era un lucru ușor de întrebat ... Mă întrebam ... respiră ea adânc. Bănuiesc că ar trebui să încep prin a spune că mama mea a murit când eu aveam cinci luni, privindu-l atentă să vadă cum reacționează.

– Îmi pare rău să aud asta, murmură Ethan cu simpatie. Habar n-aveam. Când Donna a dispărut în acei trei ani, am presupus că s-a lăsat de meserie.

– Da, ei bine ... știu foarte puțin despre maică-mea și nimic despre bărbatul care a fost, sau este, tatăl meu. Am încercat să reconstitui viața ei în Los Angeles înainte de a mă fi născut. Știu că ați lucrat împreună în televiziune și ați locuit în aceeași clădire ...

– Și te întrebi dacă îți pot spune ceva despre ea?

– Da. Mă întreb dacă mi-ați putea spune ceva despre ea. Orice vă amintiți.

– Mi-o amintesc destul de bine, spuse el. Era o femeie splendidă. Îi semeni în mare parte, îi zâmbi lui Willow.

Willow zâmbi și ea, dar fără să comenteze. Semăna doar foarte puțin cu mama ei, la ochi, doar atât. Faptul că Ethan Roberts nu era sincer o făcea să se simtă prost, ca și cum ar fi flatat-o cu un anume scop.

– Cât de bine ați cunoscut-o pe Donna Ryan? întrebă Steve direct, știind din intuiție că Roberts, ca un politician ce era, nu va fi primul care să abordeze un subiect neplăcut. Vă întâlneați cu ea? îl îndemnă Steve vrând să vadă cum va răspunde celălalt bărbat la o întrebare la care ei știau deja răspunsul.

– Să am întâlniri cu ea? spuse el, ca și cum avea dubii a ceea ce însemna asta. Bănuiesc că ați putea spune că mă întâlneam cu ea, dădu din umeri.

– Bănuiți?

Steve nici măcar nu încercă să-și ascundă sarcasmul din voce.

Willow îl fulgeră cu privirea peste masă, mustrându-l pentru lipsa de tact, dar el o ignoră.

– Vă întâlneați cu ea sau nu? întrebă el.

– Studioul a aranjat pentru noi să ieșim de două sau de trei ori. Publicitate, spuse Ethan și făcu o pauză să mai soarbă cafea. Studiourile făceau astfel de lucruri și actorii se pretau. Mai ales tinerii actori care erau la început. Mama dumitale ... zâmbi spre Willow, era, după cum am spus, o femeie splendidă. Conducătorii studioului au crezut că ar fi bine pentru carierele noastre și pentru serial ca să pară că avem o relație personală. Chestie de afacere!

– Conform spuselor administratorului de la Bachelor Arms, ați fost cel care i-a spus despre apartamentul gol din clădire, spuse Steve. Și asta înseamnă tot afacere?

– Știam că este în căutarea unui apartament. Unul era disponibil în clădirea mea. Limpede precum cristalul.

– Jack Shannon își amintește puțin diferit, spuse Steve urmărindu-l cum reacționează la nume.

– Jack Shannon? zâmbi el ascunzându-și scânteia de surprindere din ochi. Este un nume pe care nu l-am auzit o vreme, deși l-am văzut mai târziu în rândurile lui Times. Ce mai face bătrânul Jack?

Steve ignoră întrebarea.

– Bătrânul Jack a spus că obișnuiați să vă grozăviți că ieșiți cu Donna Ryan. Că vă asigurați să afle toți din clădire.

Zâmbetul din Ethon pieri.

– Este posibil să fi făcut asta, spuse el, întâlnind ochii lui Steve cu o privire rece. Eram tânăr, neînsurat la acea vreme. Cred că am avut ceva ... se uită la Willow ca și cum s-ar fi scuzat de ce era pe cale să spună ... gânduri parșive în acea direcție. Dar erau total nereciproce, vă asigur.

– Atunci nu v-ați culcat cu ea?

– Să mă culc cu ea? se arătă Ethan Roberts scandalizat, insultat și nevinovat în același timp. Nu. Precis, nu. Nu știu de ce sugerați un astfel de lucru, mai ales în prezența fiicei sale.

– Pentru că ne-am gândit că poate, fi și fiica dumneavoastră.

– Fiica mea? o privi Ethan Roberts de parcă Willow și-ar fi pierdut mințile ... Ochii i se înăspriră ... Dacă este un soi de schemă de șantaj, o puteți lăsa baltă. Ieșiți afară din casa mea înainte de a chema poliția, strigă el ridicându-se de pe scaun. Acum.

Steve își puse mâna pe brațul tinerei, împiedicând-o să se ridice de pe scaun.

– Ia-o mai ușor, Roberts, spuse el intenționat nepăsător, fiindcă recunoștea o cacealma și chestia cu poliția chiar asta era. Clienta mea nu umblă după bani sau publicitate. Dacă era așa, deja ar fi urlat ziarele. Tot ceea ce vrea este să știe dacă există vreo posibilitate să fii tatăl ei. Vreo poosibilitate și nimic mai mult.

– V-am spus. Nici o posibilitate. De nici un fel.

– Bine, încuviință Steve. Nu ești tatăl ei. Știi cumva cine ar putea fi?

– De unde să știu așa ceva?

– Ați lucrat împreună la acelaș serial de televiziune. Ați locuit în aceeași clădire. Ați avut aceiași prieteni. Este de presupus că ai putea ști cu cine era încurcată atunci. Arată-i fotografiile, îi spuse el tinerei.

Willow se execută și-i întinse lui Ethan cele cinci fotografii cu maică-sa și prietenii ei de la Bachelor Arms.

– Și ilustrata, spuse Steve.

Willow îi dădu și ilustrata.

– Nici dumneata, nici Zeke Blackstone nu v-ați schimbat prea mult în douăzeci și cinci de ani, spuse Steve observând fața lui Ethan Roberts când acesta se așează la loc. Și Bachelor Arms a fost ușor de identificat, mai ales că trec pe lângă ea de două ori pe săptămână. Odată ce ne-am dat seama de asta, a fost ușor să găsim numele celorlalți doi tineri din fotografii. Administratorul de la B.A. ne-a spus că era sigur că atât dumneata cât și Eric Shannon vă întâlneați cu Donna, dar nu știa cât de serios era în fiecare dintre cazuri. Înțeleg că nu i-ai trimis asta? spuse , când Ethan puse ilustrata pe masă.

– Nu, scutură Ethan din cap. Nu i-am trimis-o. Poate Eric a făcut-o, sugeră el uitându-se din nou la cartea poștală.

– Poate, dădu Steve din umeri. Dar el fiind mort, ar fi greu de dovedit asta, spuse el atât de aspru încât ochii lui Willow se măriră.

Steve o admonestă din cap, făcând-o să tacă.

– Administratorul ne-a dat o grămadă de informații, continuă el așteptând o reacție, dar nu există nici una. Toate amănuntele sângeroase despre noaptea sinuciderii împreună cu detalii aiuristice despre o doamnă din oglindă.

– Uitasem de oglindă, murmură Ethan, încă uitându-se la fotografii.

– Amberson a pretins că ai văzut-o și dumneata.

– Amberson este cam țăcănit, spuse el cu o urmă de iritare în voce.

– Nici o îndoială, încuviință Steve, mirat de vehemența din vocea acestuia. Jack Shannon spunea același lucru despre el. Și el și

nevastă-sa au văzut ceva în oglindă, adăugă Steve, încercând să afle dacă reacția lui Roberts fusese drept răspuns la povestea ridicolă a lui Amberson despre oglindă.

– Faith Shannon a spus că le-a schimbat viețile, adăugă Willow, sesizând imediat intenția lui Steve și vrând să toarne gaz pe foc.

Dar Ethan Roberts rămase implacabil.

– Întotdeauna m-am gândit că Jack a devenit puțin nebun după ce fratele lui a murit, spuse el, masca lui de politician ascunzând orice fel de emoție în afara unui ușor amuzament. Îmi pare rău, îi întinse el fotografiile și ilustrata lui Willow. Îmi pare rău că nu vă pot spune nimic în plus față de ceea ce știți.

Steve dădu din umeri ca și când se aștepta la acest răspuns și se ridică în picioare.

– Știam că este o problemă dificilă, spuse el. Tot de la ce pornim este o mână de fotografii și o carte poștală cu inițiala E. Douăzeci și cinci de ani înseamnă o mare întârziere. I-am spus asta lui Willow când m-a angajat.

– Nu-mi pierd încă speranța, spuse Willow, luându-și un timp mai îndelung pentru a strânge pozele și a le puse în poșetă. Mai este încă și cutia cu lucruri pe care domnul Amberson a luat-o din apartamentul 1 – G. S-ar putea să fie o scrisoare, o fotografie sau poate chiar un jurnal acolo. Jack a spus că fratele lui era scriitor, îți amintești, îi zâmbi ea lui Steve ca o păsărică lipsită de creier, ceea ce el știa că nu este așa. Și nu am vorbit cu Zeke Blackstone încă. S-ar putea să știe ceva care să ne ajute. Mulțumim pentru timpul acodat, spuse ea punându-și geanta pe umăr. Îmi pare rău dacă v-am deranjat.

– Deloc, răspunse el amabil. Îmi pare doar rău că nu v-am putut fi de ajutor.

Îi conduse iarăși în camera de zi și sună un clopoțel.

– Vă va conduce afară Alma, spuse el când apăru servitoarea la apelul lui. Am câteva telefoane de dat.

O urmară pe servitoarea tăcută și în holul de la intrare, Steve se întoarse și începu să vorbească în spaniolă cu aceasta.

– Gracias senor.

Steve vârî mâna în buzunar și scoase o carte de vizită însoțită de douăzeci de dolari și-i întinse femeii.

Ea îi strecură în buzunarul uniformei, vorbind repede în tot acest timp, în aceeași limbă spaniolă de neînțeles.

– Despre ce era vorba? întrebă Willow când se îndreptară către mașină. Ce i-ai spus?

– Am întrebat-o de cât timp este la această familie.

– Și?

– Aproape opt ani.

El închise portiera ei și înconjură mașina pentru a se așeza la locul lui, făcând-o să aștepte pentru restul explicațiilor.

– Ce altceva? întrebă ea, întorcându-se cu fața către el. Știu că a spus mai mult decât atât.

– Ești sigură că vrei să afli? Nu-l arată pe posibilul tău tată într-o lumină prea bună.

Ea îl privi printre gene.

– Ți-am mai spus că nu sunt o mimoză fragilă, îi reaminti. Vreau adevărul. De aceea te-am angajat.

– Se pare că micuța familie a lui Roberts nu este așa de perfectă cum pare din afară.

Willow pufni dezgustată, arătându-i că știe și nu avea nevoie să i se spună.

– Ți-ai dat seama și tu? rânji Steve.

– Nu trebuie să fii mare filozof ca să realizezi acest lucru. Chiar și un prost și-ar da seama de asta, scutură ea din cap. Nimic nu este atât de perfect cum pare.

Rânjetul lui Steve se lăți.

– La naiba, îmi place stilul tău, iubito. De ce nu-ți părăsești slujba contabilă să te asociezi cu mine? Am face o echipă al naibii de bună.

– Mulțumesc, spuse ea încântată de laudă, dar îmi place treaba contabilă. Și tu divaghezi. Răspunde-mi la întrebare. Ce ți-a mai spus Alma?

– Păi ... puse mașina în mișcare și o luă spre poartă ... se pare că Alma Rodriguez a fost angajată la câteva luni după ce Roberts și noua lui soție au primit custodia celor doi băieți. Joanna era însărcinată cu micuța Mary Catherine și se pare că băieții însemnau prea mult pentru ea să-i aibă în grijă. În '88, Roberts alerga după un loc în Camera Reprezentanților, îi zise Steve. Lenora Rodriguez spune că băieții se comportau de parcă își urau tatăl și lui se pare că nu-i păsa. După ce s-au terminat alegerile, i-a trimis la o academie militară pe coasta de Est. Îi aduce doar ocazional, când trebuie să-și expună unitatea familiei.

– Toată treaba este o mare minciună. Casa. Familia fericită. Totul, remarcă ea, rămânând tăcută o clipă. Ceea ce înseamnă probabil că mințea și în legătură cu mama mea. Și cu mine.

– Ar trebui să ne oprim aici, spuse Steve. Să oprim cercetările și s-o lăsăm baltă.

– Nu, scutură Willow din cap. Mi-am pus întrebări despre asta prea mulți ani, spunându-mi că dacă aș ști, nu ar fi vreo diferență pentru viața mea, dar vreau să știu, totuși. Am nevoie să știu. Poate că aflând o să mă simt mai bine sau mai rău. Dar rău sau bine, trebuie să știu. Vreau să continui să cercetezi până descoperi adevărul.

Capitolul 8

– Deci, spuse Willow când intrară în traficul de pe bulevardul San Vincente, care este următorul nostru pas?

Steve o privi cu coada ochiului.

– Următorul nostru pas?

– Ai spus că am putea fi parteneri.

– Vorbeam în glumă.

– Ce? sări ea în sus. Vrei să spui că doar mă provocai?

– Nu începe, o avertiză el.

Willow simți că se înroșește.

– Îmi pare rău, spuse ea repede. Nu m-am gândit.

– Uite, nu am vrut să spun ... Oh, drace, nu fi nebună. Doar te tachinam.

– Nu sunt nebună. Sunt jenată.

– Jenată? Și de ce naiba?

– Am mers pe acest drum noaptea trecută, îți amintești? M-am prostit în fața ta o dată și nu intenționez s-o fac din nou.

– Mare păcat, o privi el glumeț cu coada ochiului. De-abia așteptam o performanță repetată.

– Nu va mai fi nici o performanță repetată, bombăni Willow.

– Ba da, o asigură el. Poți conta pe asta.

Era atâta siguranță în vocea lui, atâta aroganță masculină, încât Willow își întoarse capul să-l privească, orice jenă dispărându-i.

– Te crezi irezistibil, nu-i așa?

– Pentru tine, sunt.

Willow deschise gura să potesteze, dar nu-i ieși nici un cuvânt. Nu existau cuvinte care să nege adevărul.

– Dacă asta te consolează, îi spuse el, tot la ceea ce am fost în stare să mă gândesc în ultimele douăzeci și șase de ore și ... se uită la ceasul de la bordul mașinii ... optsprezece minute este să ajung între picioarele tale.

Willow scânci ca o fecioară victoriană și-și strânse instinctiv genunchii. Steve râse încet.

– Asta nu-ți folosește la nimic, spuse el întinzând mâna și plimbându-și un deget peste fusta trasă, de la genunchi la încheietura picioarelor.

Vezi? întrebă când o văzu gâfâind și respirând greu.

Îi dădu peste mână, întârziind cu o clipă momentul în care ar fi trebuit s-o facă.

El își întoarse mâna spre volan strângându-l cu putere pentru a se stăpâni să-i bage mâna sub fustă și să repete mângâierea.

Willow își ațintì ochii în poală și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ea i-ar fi făcut ceea ce îi făcuse el.

Merseră în tăcere câteva mile lungi, fiecare dintre ei gândindu-se la ceva să spună fără a avea conotație erotică, dar amândoi se simțeau

mizerabil fiindcă singurele cuvinte ce le veneau în minte erau legate de senzațiile puternice care îi răscoleau.

– N-am de gând să-mi cer scuze pentru asta, spuse Steve uitându-se drept în fața lui, prin parbriz, fiindcă nu-mi pare rău. Cu excepția temporizării. Temporizarea produce suferință. Cât despre restul ... dădu din umeri, sunt bărbat, tu ești femeie, și asta este situația. Va trebui să trecem la treabă.

– La treabă, cum? se întrebă Willow cu voce tare.

El se uită la ea.

– Erai serioasă în privința ofertei de a-mi instala un sistem contabil?

– Sigur, încuviință Willow. Sunt întotdeauna serioasă cu banii.

– Atunci, ce părere ai să te las la biroul meu, ca să începi?

– În timp ce tu ce o să faci?

– Chestii de rutină, spuse el. Am câteva noi întrebări pentru amicul meu de la poliție. Apoi vreau să vorbesc cu doi oameni care sunt implicați pe scena politică a acestui oraș. Poate o să mă opresc la Times și o să citesc din presa vremii, dacă este timp.

– Te-aș putea ajuta cu asta.

Steve scutură din cap.

– Mă voi mișca mai repede fără tine, crede-mă. Și nu din cauză că nu vei fi acolo să mă înnebunești, ci fiindcă știu ce să caut. Tu nu știi.

Deși ar fi dorit, Willow nu putea să-l contrazică.

– Bine. Du-mă înapoi la biroul tău. O să fac ordine în harababura pe care o numești sistem contabil.

***

Steve își curățise biroul față de ieri-dimineață și computerul împreună cu variatele lui componente stătea pe masa de lucru, despachetat, alături de un registru verde de contabilitate și o mapă plină de facturi, chitanțe și diverse alte hârtii.

Când Willow își dădu jos jacheta, atârnând-o pe spatele scaunului din fața biroului, observă o fotografie mare, înrămată, chiar lângă telefon. Intrigată, Willow înconjură biroul și luă fotografia pentru a o studia mai îndeaproape.

Fotografia fusese luată de pe un iaht, cu un cer albastru în fundal. Un bărbat și o femeie mai în vârstă, probabil părinții lui Steve, stăteau unul lângă altul cu mâinile pe cârma de lemn. Steve stătea în spatele maică-si, cu obrazul lipit de al ei. O tânără, de vreo douăzeci și cinci de ani și cu un zâmbet ca al lui Steve, ceea ce o făcu pe Willow să presupună că era sora lui, stătea într-o poziție similară lângă tatăl lor. Mâna bărbatului mai în vârstă era ridicată ținând părul zburlit de vânt al fiicei lui, așa că gura îi era mascată, dar după sclipirea din ochi se presupunea că zâmbește. Brațele puternice ale lui Steve îi înconjurau pe toți și se vedea că atitudinea tuturor nu era deloc studiată. Naturalețea și afecțiunea atât de evidentă dintre ei, o întristă pe Willow, o clipă.

Imaginea ei despre Steve Hart nu includea o familie iubitoare. Într-un fel își făcuse impresia că este un singuratic. Poate din cauza aerului său de independență, sau a îngâmfării pe care o emana. Poate că faptul că era detectiv particular îi dăduse ideea. Evident, se înșela. Puse jos fotografia, acordându-i încă o privire, și se duse să lucreze la computer.

Îi luă mai puțin de treizeci de minute să conecteze toate componentele și să le facă să funcționeze. Îi luară alte cincisprezece

minute să încarce softul de contabilitate. Cât va dura să pună în ordine sistemul lui personal de contabilitate era o altă treabă. Se ridică și se întinse, spunându-și că într-un minut sau două va fi foarte ocupată, așa că își acordă o pauză și începu să facă turul încăperii.

Dădu câțiva pumni în sacul de box atârnat într-un colț și constată că acesta era foarte tare și abia se mișca.

– Nu este de mirare că are umerii de atlet, murmură ea cu admirație.

Inspectă cafetiera și mica provizie – un pachet de cafea filtru, o cutie de lapte praf și pliculețe de zahăr – toate aranjate într-o cutie de plastic deasupra unuia dintre dulapuri.

Și apoi. după ce-și spuse că nu o va face, începu să cotrobăie prin sertarele biroului și dulapului. În fond, el îi dăduse acces liber la datele lui financiare.

Dar Steve Hart era un bărbat grijuliu. Singurele sertare neîncuiate de la dulapuri aveau prosoape împăturite și haine curate – șorturi, tricouri, șosete albe. Petrecu câteva minute fierbinți imaginându-și-l îmbrăcându-se. Nu era nimic incriminator în nici un sertar al biroului. Nu fotografii de vechi prietene. Nu scrisori de la cliente respinse. Găsi tocuri și pixuri, clame de prins hârtiile, capsatoare, plicuri cu antetul lui, agende, totul aranjat în ordine. Ceea ce o convingea că harababura pe care o găsise ieri fusese ceva temporar, probabil fiindcă încercase să-și aranjeze sistemul de contabilitate. Contrar remarcei lui că nu este gospodar, tipul era foarte ordonat.

Tocmai era pe cale să se întoarcă la treabă când descoperi în sertarul de jos al biroului ascunzătoarea de prezervative.

Simți cum o cuprinde un val de căldură – mai întâi fața, apoi sânii care o înțepau, înconjurându-i pântecul și localizându-se între picioare.

Închise sertarul și-și apăsă amândouă mâinile pe față, ca și cum ar fi vrut să-și alunge emoțiile care o copleșiseră, apoi deschise din nou sertarul ca un copil atras de o cameră interzisă.

Existau trei cutii cu câte treizeci și șase de prezervative fiecare, de culori și texturi asortate, mărimea maximă. O cutie era desfăcută și goală pe jumătate.

În comunitatea unde crescuse, mătușa Sharon avusese grijă ca fiecare copil să capete toate informațiile de care ar avea nevoie vreodată în privința responsabilității sexuale și variatele metode de control ale nașterilor.

Cu grijă, cu vârful degetelor, extrase din cutie un prezervativ învelit în staniol. Era suplu între degetele ei, indicând că nu stăteau în sertar de multă vreme.

Nu numai că Steve Hart era ordonat, grijuliu și un fiu și frate iubitor, dar mai era, judecând după dovada din mâna ei, un băiat foarte ocupat când venea vorba de doamne.

Willow se întrebă dacă acest fapt făcea să se simtă mai bine sau mai rău față de atracția copleșitoare pe care o simțea pentru el. Pe de o parte, nu-i plăcea ideea să fie una din mulțime, pe de altă parte se spuneau multe lucruri despre un bărbat care știa ce să facă în pat. Și nu avea nici o îndoială – absolut de loc – că Steve Hart știa exact ce face. În pat sau în afara lui.

Întrebarea era, ea știa?

Atracția nesănătoasă pe care o simțea era ceva cu totul în afara experienței ei. Oh, avusese amanți: doi, mai exact. Dar sentimentele pe care le treziseră în ea – chiar în momentele pe care le interpretase greșit drept pasiune – erau apă de ploaie în comparație cu ce simțea doar când Steve se uita la ea poznaș.

Habar n-avea unde duceau toate acestea – cu excepția patului, se pare – dar voia să le urmeze până la capăt. Tentația era irezistibilă și de neînțeles.

Cu un oftat, Willow puse prezervativul la loc în cutie și închise sertarul, hotărâtă să pună ordine în registru. Cufundându-se în intrări și ieșiri, profituri și pierderi știa că era cea mai bună cale de a-și scoate din minte tot ce o frământa.

Willow reuși după cinci ore să pună în ordine jumătate din hârtiile cercetate, iar pe restul le puse într-un dosar cu o notiță: "Nu atingeți!", după care se îndreptă spre cafeneaua din apropiere pentru o prăjitură și o cafea.

***

La cinci și treizeci, Steve cercetase mai mult decât dorea să știe despre viața și caracterul lui Ethan Roberts. După relatările celor care erau în situația să știe, era un om cu inima rece, calculat, care se folosea de oricine pentru a obține ceea ce dorea. Inclusiv proprii săi copii.

Lui Steve nu-i fu greu să creadă că ar fi putut lăsa-o însărcinată pe mama lui Willow, ca apoi s-o abandoneze împreună cu copilul nenăscut, lăsându-i în voia sorții. Nu ar fi fost ultima dată când ar fi procedat așa și probabil nici prima.

Din păcate, nu exista o cale de a dovedi acest lucru, în afară de testul de sânge și Steve nu-și făcea iluzii asupra posibilității ca Ethan Roberts să fie de acord în mod voluntar cu ceva de genul acesta.

Willow putea să informeze ziarele, bineînțeles, sau să-l amenințe – presupunând că dorea s-o ia pe această cale pentru a-l forța pe Roberts să-și recunoască paternitatea, dar Steve se îndoia că va merge.

Politica, puterea și electoratul fiind așa cum erau, Roberts putea probabil să evite orice scandal pe care acuzațiile ei i le-ar pune în cale, în drumul lui către Senat, printr-o simplă negare. La naiba, Washington era plin de bărbați care reușiseră să se facă aleși în ciuda moralei îndoielnice a vieții lor private.

Și poate dacă Willow avea noroc, Ethan Roberts nu era tatăl ei.

Caz în care, probabil tot nu ar obține de la el un test de sânge, fiindcă, încuviințând să facă asta, ar fi părut ca o posibilitate ca el să fie tatăl.

Nu, indiferent ce ar face sau ar zice Willow, tactica vicleană a lui Ethan Roberts va fi negarea continuă și în acest fel, nimeni nu va ști cu siguranță. S-ar putea să existe suspiciuni sau bârfe, dar nimeni nu va ști cu siguranță.

Inclusiv Willow.

Steve trebuia să se gândească la ceea ce ar însemna asta pentru ea. După ce-și luase curajul după douăzeci și patru de ani să înceapă căutarea tatălui ei, să se lovească de un zid, ar fi o groaznică lovitură. Nu, nu zdrobitoare, hotărî el răzgândindu-se. Chiar după două zile de cunoștință, știa că Willow Ryan era puternică și isteață ca să se lase doborâtă de un astfel de lucru. Dar ar putea fi o lovitură. Ar răni-o.

Și ura s-o rănească.

Își îndoi mâinile pe volan gândindu-se cu plăcere cum i-ar smulge adevărul lui Roberts. Își imagină cum îi dă un pumn în nasul lui aristocratic, alți doi în stomac, o pedeapsă prea mică pentru toate

durerile pe care acesta le provocase femeilor vulnerabile și copiilor pe care trebuise să-i sacrifice carierei sale.

Bineînțeles, gândi el cu un rânjet, Willow probabil nu va gândi că era o idee bună. Femeile preferă o rezolvare nonviolentă a problemelor lor.

Dar, la naiba, poate că el căuta scandalul cu lumânarea. Poate că vor descoperi ceva în cutia cu amintiri a lui Jack Shannon care va dovedi că Eric Shannon era tatăl ei. Poate Zeke – Ezekiel – își aminti de el – poate că Ezekiel Blackstone putea fi tatăl. Poate că agentul pe care îl pusese pe urma colegei de cameră a Donnei, Cristine London, va descoperi ceva. În acest stadiu, orice era posibil.

Aceasta era tactica pe care o va adopta față de Willow, hotărî el în timp că-și parcă mașina la două uși de biroul lui. Va avea în vedere numai aspectele pozitive ale cazului și le va ignora pe cele negative.

Și să sperăm cu ardoare că găsim niște răspunsuri înainte ca o parte foarte importantă și venerabilă a anatomiei lui să explodeze sub forța constantă și nesatisfăcută a excitării. Întotdeauna gândise că anticiparea era una din multiplele plăceri ale sexului, dar de când o întâlnise pe Willow se răzgândise.

Anticiparea îl omora.

Chiar și acum, când cobora din mașina lui, gândul de a o vedea din nou îl făcea să rânjească idiot și inima să-i bată prea tare. Această reacție nemaiîntâlnită pe care o avea, va trebui să fie analizată, își promise el.

Și apoi o zări ieșind din cafenea și traversând strada spre biroul lui și simți aceeași senzație în piept pe care o avusese de dimineață și-și dădu seama că nu mai trebuia să se gândească.

Nu era poftă carnală. Era dragoste.

El, Steve Hart, detectivul particular dur, bărbatul care se culcase cu o mulțime de femei fără a-și fi găsit dragostea pentru toată viața, se îndrăgostise până peste urechi la prima vedere. De o clientă. Și nu era doar o svâcnire în pantaloni!

– Willow, ridică el mâna pentru a-i atrage atenția peste stradă.

La sunetul vocii lui, fața ei se lumină, la fel ca în acea dimineață în holul hotelului, când el fusese cât pe ce să-și piardă cumpătul. Ridică și ea brațul, fluturându-l și începu să traverseze spre el.

– Nu pot crede ce harababură este în registrele tale, strigă ea înainte de a ajunge la jumătatea străzii. Ar trebui să-ți fie rușine de tine.

Steve își ridică mâinile cu palmele în sus și zâmbi.

Ea râse tare și scutură din cap, observându-l în timp ce se apropia, fără a mai fi atentă la trafic.

Era la jumătatea distanței față de locul unde stătea Steve când acesta văzu ceva cu coada ochilui: o mașină albastră rula prea repede, cu un șofer cu o pălărie cu boruri. El se grăbi spre ea strigându-i să se dea la o parte.

Willow se opri nedumerită, văzu mașina și încercă disperată să-și schimbe direcția și să se ferească.

Steve o prinse de mijloc, târând-o înapoi spre linia de mijloc. Simți cum ceva îi atingea călcâiul aproape zmucindu-l și amândoi ajunseră la pământ și se rostogoliră. Se auzi un scrâșnet de cauciucuri și claxoane. Cineva țipă. Ei se opriră brusc din rostogolire în roțile unei mașini parcate de cealaltă parte a străzii, el cu trupul curbat peste al ei și ținând-o strâns în brațe, încercând s-o protejeze.

Îi trebui o secundă să-și dea seama că nu era serios rănit și apoi încă una să realizeze că ea ar putea fi.

Își desfăcu încet brațele și-i privi fața.

– Willow? murmură el înnebunit. Willow, iubito, ești bine?

Ea se mișcă lângă el, împingându-i pieptul pentru a putea respira.

– În afară de o spaimă grozavă, așa cred.

– Te-ai lovit pe undeva? întrebă el, ridicându-se în genunchi. Sângerezi?

– Dumnezeule mare! spuse cineva înainte ca Willow să poată răspunde. Sunteți bine oameni buni? Aveți nevoie de o ambulanță?

– Da. Chemați o ambulanță spuse Steve. Ea este rănită.

– Nu, se împotrivi Willow, forțându-se să se ridice în capul oaselor din mâinile lui care o țineau. Nu am nimic. Nu am nevoie de o ambulanță.

Steve o ajută să se sprijine de roata mașinii.

– Ești sigură că nu ai nimic?

– Mă înțeapă coatele ca naiba, dar în rest totul pare să fie la locul lui ... Își ridică mâna și-i pipăi fața ... Dar tu? Ești bine?

– Nu am nimic, spuse el ignorând zvâcnetul din călcâi. Poți să stai în picioare?

Ea încuviință din cap și, ajutându-se unul pe altul, se ridicară.

– E-n regulă? întrebă Steve. Totul funcționează cum trebuie?

– Eu sunt bine, răspunse ea. Dar tu?

– Voi trăi.

Inima lui nu va mai fi niciodată aceeași, dar precis va trăi. Ținându-și mâna pe brațul ei pentru a o sprijini în caz că i-ar veni să leșine, se întoarse spre mica mulțime de oameni care se strânsese în jurul lor.

– Care dintre voi este șoferul acelei mașini blestemate? întrebă el furios, gata de scandal, pentru loviturile provocate lui Willow.

– Nu a oprit, spuse un puști de față. A continuat doar să meargă.

– I-a luat cineva numărul?

– Nu i-am luat numărul, omule. Dar era o Honda Accord bleumarin și sigur venea repede ca un glonț scăpat din pușcă. Părea că șoferul încerca s-o lovească pe doamna ta.

– Ești sigur de asta? întrebă Steve, uitându-se prin mulțime. A avut și altcineva aceeași impresie?

– Bănuiesc că așa ar fi putut să fie, spuse o bătrânică ce stătea pe trotuar. Părea că se năpustește asupra voastră în loc să vă evite cum ar fi fost normal.

– Șoferul era bărbat? întrebă Steve.

Femeia ezită.

– Da, răspunse ea. Așa cred.

– Nu, era o femeie, spuse puștiul. Avea părul blond și o pălărie cu boruri mari și-și îndrepta mașina spre voi, adăugă.

– Ce fel de pălărie? întrebă Steve.

Femeia se îndepărtă și la fel făcură și ceilalți cu excepția puștiului. Nu era nimic de văzut. Nu tu sânge, nu tu mațe, nimeni care să geamă sau să moară.

– Doar o pălărie. Cam ca a mea, arătă el spre cozorocul șepcii de baseball pe care o purta. Una din acelea cu cozoroc peste tot pe care o poartă femeile.

– Vrei să spui boruri? întrebă Steve, o pălărie cu boruri în aer.

– Îhî, spuse puștiul. Era trasă peste ochi.

– Ai văzut ce culoare avea?

El dădu din umeri.

– Neagră, răspunse. Poate neagră sau maro.

Steve încuviință și-și băgă mâna în buzunar de unde scoase zece dolari pe care îi dădu băiatului.

– Mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Mulțumește-ți că ai scăpat, spuse puștiul plecând.

Steve se întoarse spre Willow.

– Crezi că poți traversa strada, scumpo? Sau preferi să te car eu?

Willow zâmbi și-și vârî mâna în îndoitura cotului lui.

– Voi merge, spuse ea și-și sprijini capul de umărul lui. Tu mă conduci.

Capitolul 9

Willow remarcă șoseta plină de sânge de la piciorul drept al lui Steve în timp ce urcau scara îngustă spre biroul lui. Insistă ca el să stea pe sofa și să aștepte până când se duce la baie să ia o cârpă udă să-l curețe, dar el nici nu vru să audă. Sfârșiră prin a merge împreună în baie. Era o baie de modă veche, cu o chiuvetă pe un piedestal, un dulăpior de medicamente acoperit cu prosoape folosite și o ceramică urâtă verde, care acoperea pereții până la jumătate. Folosind unul dintre prosoapele curate luate din fișetul din birou, se apucară să-și curețe rănile unul altuia.

El îi frecă ușor julitura de la coate, curățind murdăria, în timp ce ea strânse din dinți ca să nu geamă.

– Va fi în regulă, scumpo, îi murmură el, continuând cu vorbe de îmbărbătare de parcă ar fi fost un copil ce trebuia liniștit. Aproape am terminat. Încă puțin, șopti el, oprindu-se la fiecare minut ca să se asigure că nu suferea prea mult.

Și apoi fu rândul ei să-l îngrijească.

– Cred c-ar trebui să ți se pună niște copci aici, spuse Willow, în genunchi în spatele lui, în timp ce-i pipăia rana din picior.

– Mai sângerează?

– Nu ... Pipăi din nou, atentă să nu înlăture crusta care se formase deja. Dar arată îngrozitor. O să se vindece neuniform dacă nu i se pun copci.

– Atâta timp cât nu sângerează este bine, zise el întorcându-se spre ea. Aș dori să te ridici în picioare. Îți vei distruge rochia. Pe jos nu este așa de curat cum ar trebui să fie, se încruntă la ea.

Ea zâmbi.

– Rochia mea este deja distrusă. În disputa dintre mătase și asfalt, asfaltul câștigă întotdeauna. Garantat.

El observă pentru prima oară că drăguța ei rochie era ruptă într-o parte. Fără să ceară permisiunea, dădu țesătura la o parte pentru a-i examina piciorul. Ciorapii pantalon erau destrămați pe coapse de parcă ar fi fost hârșâiți cu răzătoarea. Pielea de dedesubt era roșie. Înainte ca ea să afle ce se întâmpla, el avea amândouă mâinile sub rochia ei.

– Ce faci? se alarmă ea, prinzându-i mâinile prin mătasea alunecoasă.

– Te descotorosesc de acești ciorapi. Vreau să văd cât de rău este piciorul.

– Bine, spuse ea, știind că nu-l putea împiedica. Dar pot s-o fac și eu.

Prin felul în care acționa el, va sfârși prin a-și pierde și chiloții odată cu ciorapii. Și dacă se întâmpla acest lucru, suspecta că prima oară se va petrece într-o baie ponosită lângă un perete acoperit cu ceramică oribilă. Până în acest moment, nu se gândise la asta ... și ce

importanță avea dacă nu era decorul pe care și-l imagina când va face prima oară dragoste cu Steve?

– Mai întâi trebuie să-mi scot pantofii, spuse ea, ridicându-și piciorul pe marginea closetului. Aproape că-și pierdu echilibrul când se aplecă să-și desfacă bareta.

Steve se repezi s-o țină, înainte ca ea să cadă.

– Ce se întâmplă? întrebă el cu teamă în voce. Simți că îți vine să leșini?

– Am ametit puțin când m-am aplecat. Acum nu mai am nimic.

– Nu este deloc în regulă, la naiba. Aici ... îi puse mâinile pe marginea chiuvetei ... ține-te de asta cât îți scot pantofii.

Se așeză jos într-un genunchi, îi desfăcu baretele de la fiecare pantof și apoi îi scoase.

– Acum, hai să scoatem ciorapii, spuse el uitându-se la picioarele ei din poziția în care stătea.

Willow se gândi la promisiunea pe care și-o făcuse de a-l avea în genunchi, dar nu era exact ceea ce avea în cap.

– Întoarce-te, îi ordonă ea.

– Nu striga așa de tare, se zborși el. De parcă n-aș mai fi văzut o femeie dându-și jos ciorapii pantalon.

– Nu ai văzut-o pe această femeie, zise ea încăpățânată și cu o urmă de severitate în voce. Și dacă nu cooperezi, s-ar putea ca niciodată să nu mă vezi dându-mi-i jos, îl amenință ea, nerealizând promisiunea implicită din cuvintele sale. Întoarce-te, făcu ea o mișcare circulară cu degetul.

Cu un zâmbet ezitant, Steve se ridică în picioare și se întoarse.

Willow își ridică fusta rochiei, își strecură degetele pe sub elasticul din talia ciorapilor ei distruși și-i trase peste coapse.

Respirația îi șuieră puțin când nailonul alunecă peste pielea fină a coapsei stângi.

– Nu încă, îi spuse lui Steve care voia să se întoarcă. O să-ți spun eu când.

Își dădu jos ciorapii încet peste zona vătămată și apoi îi aruncă în coșul de gunoi.

Știa că nu era chip să-l oprească așa că-l lăsă să-i curețe zona vătămată cu prosopul lui.

– Este doar o julitură, o liniști el, apăsând țesătura udă peste coapsă pentru a ușura durerea. Nu așa de rău ca juliturile de la coate. Vor trece peste o zi sau două.

– Bun, murmură ea, lăsându-și jos fusta și îndepărtându-se de el. Cred că am terminat aici, nu?

Se aplecă să-și ia pantofii, uitând de amețeala care o apuca atunci când își cobora capul.

Următorul lucru pe care îl știu era că stătea întinsă pe sofaua din biroul lui Steve, cu mâinile lui mângâindu-i părul, cu ochii și fruntea acoperite cu un prosop ud din care i se scurgeau picături de apă în urechi și în jos pe gât. Își ridică mâna să îndepărteze prosopul.

– Stai liniștită, îi ordonă Steve, punându-i mâna în piept pentru a o opri să se ridice.

– Mă înec, se plânse ea. Lasă-mă să mă ridic.

– Bine. Ia-o ușor ... Îi luă prosopul ud de la cap și-l trânti la podea. Mai stai lungită un minut, spuse el, continuând să-i mângâie părul ... Ți-e mai bine?

– Puțin.

– Nu ai nici un cucui, dar cred că ar trebui să mergem la spital să te vadă un doctor, pentru orice eventualitate.

– Fără spital, insistă Willow. Voi fi bine. Categoric. Am căzut și mai rău în timp ce călăream, îl asigură ea. Lasă-mă să mă ridic.

El îi puse mâna la ceafă, punându-i cu grijă capul pe umărul lui.

– Încet, murmură el, când o ridică în sus. Este bine? întrebă cu privirea pe fața ei pentru a observa cel mai mic semn că ar putea leșina iarăși.

– Este în regulă, încuviință ea, dând din cap cu grijă pentru a testa cum se simte.

– Să nu-mi mai faci asta niciodată, îi ordonă cu tărie.

Ochii ei se măriră la vehemența din tonul lui.

– N-am făcut-o intenționat, accentuă ea.

– Dar să nu o mai repeți. M-ai speriat de moarte.

– Îmi pare rău, murmură ea. Voi încerca să nu mai leșin în fața ta.

– Ai grijă să n-o mai faci, spuse el și se duse să-i aducă pantoful. Să nu te clintești din loc până mă întorc.

Willow făcu așa cum i se ordonase doar pentru că – își spuse – era acel mai prudent lucru. În timp ce el lipsea, își mișcă încet capul dintr-o parte în alta și înainte și înapoi. Exista o ușoară amețeală dar atâta timp cât nu se mișca prea repede, aceasta dispărea. Probabil că mai târziu va avea o durere de cap, dar va supraviețui.

Era pe cale să se ridice în picioare, să se verifice mai în amănunțime, când Steve se întoarse cu pantofii ei. Cuminte, stătu unde era, permițându-i cu docilitate să îngenuncheze încă o dată în fața ei și să-i încheie baretele la pantofi.

– Crezi că poți sta în picioare? întrebă el după ce termină.

– Cred că mă pot descurca, răspunse ea sec.

O ajută să se ridice în picioare de parcă ar fi fost o invalidă, ținând-o până când deveni evident că putea să se țină și singură.

Lăsând-o singură pe sofa o clipă, îi strânse jacheta și poșeta și apoi veni înapoi.

– Lasă-mă să te duc la un spital, spuse el, înconjurându-i umerii cu brațele și conducând-o spre ușă.

Willow se opri brusc.

– Fără spital. Dacă merg acolo, mă vor ține peste noapte pentru observație. Nu fac asta.

– La naiba, Willow, ai leșinat.

– Nu am leșinat, spuse ea indignată. Am avut o ușoară amețeală și tu te-ai speriat.

– Ai putea avea o contuzie.

– Nu am nici o contuzie, îl asigură ea. Crede-mă. Am mai avut contuzii și înainte și știu cum este, oftă ea cu exasperare ... Era plăcut să fie răsfățată. Foarte plăcut. Dar era prea destul – îi spusese înainte că nu era o floare fragilă ... Uite, Steve, îți apreciez grija. O apreciez cu adevărat. Tot ceea ce am nevoie este un duș fierbinte, serviciu în cameră și o bună noapte de somn.

El o studie o clipă.

– Bine, încuviință el și porni din nou spre ușă. Te duc acasă la mine. Ai acolo la dispoziție tot ce ai nevoie.

– Acasă la tine ? ... Simți un frison de-a lungul șirei spinării. De ce acasă la tine? Ce este în neregulă cu camera mea de hotel?

– Vei fi singură în camera ta. Dacă leșini la duș? o provocă el. Dacă te înșeli și ai o contuzie? Dacă persoana care a încercat să te doboare se hotărăște să încerce altceva? Ai nevoie de cineva care să te controleze la fiecare oră din noapte. Ori eu, ori medicii de la spital, spuse el cu încăpățânare. Alege.

Willow luă o decizie rapidă.

– Bine, mergem acasă la tine.

Acasă la Steve se dovedi a fi departe de ceea ce se aștepta Willow. În loc de un apartament mic într-una din clădirile din apropierea biroului lui, o duse la o casă izolată de la poalele dealurilor din Santa Monica. Pe dinafară nu era cine știe ce – simplă, pereți din cărămidă, acoperiș și obloane roșii. Peisajul fusese lăsat în grija mamei natură, iarbă moale și tufișuri amestecate cu plante cultivate în jurul casei, marginea zonei grădinii marcată cu bucăți de stâncă.

Asta îi reamintea lui Willow puțin de locul unde crescuse. Nu exact vegetația – la Blackberry Meadows existau mai mulți brazi și pini – dar sentimentul rural și un pic sălbatic. Casa ei din Portland era în inima orașului, convenabilă pentru orice și-i plăcea mult, dar uneori îi era dor de singurătatea plină de pace a unui loc ca acesta.

Când ieși din mașină, Willow auzi lătratul unui coiot în depărtare.

– Dar ești aproape de oraș, îl privi ea mirată.

– Știu. Nu este extraordinar? zâmbi el arătându-și gropițele. Am și căprioare aici, ratoni și bufnițe. În vârful acelui arbore, îi arătă un eucalipt, locuiește o pereche de șoimi care vânează în fiecare dimineață. Hai înăuntru, o îndemnă el, îndreptându-se spre ușa din față, și să ne instalăm.

Interiorul casei era o surpriză și mai mare decât fusese exteriorul. La prima vedere părea să fie un spațiu mare cu un tavan înalt, boltit, dușumea de lemn, acri de fereastră care lăsau să pătrundă lumina rozalie a apusului de soare și un șemineu imens la capăt. Dar o privire mai atentă arăta că era împărțit în spații de bucătărie, sufragerie și cameră de zi prin porțiuni de parapet placat cu ceramică și un aranjament isteț de mobilă și covoare.

– Ai făcut tu toate astea? se miră ea, întrebându-se dacă nu existase cumva în trecut și o nevastă sau o iubită ce locuise acolo.

– Am lucrat cu arhitectul de planuri și am ales mobila, spuse el luându-i jacheta și poșeta. Dar m-a ajutat sora mea Laurie cu vesela, prosoapele și toate chestiile decorative, arătă spre vasele cu parfumuri de eucalipt.

Coșurile de nuiele care țineau reviste și surcele de foc, cuvertura împletită de pe spatele unei sofale, candelabrele de metal de pe masa de lemn pentru cină.

– Este chiar frumos. Sunt impresionată.

– Este confortabil, încuviință el, urmărind-o cum se mișcă prin cameră și întrebându-se cum s-ar simți împărțind-o cu el pentru tot restul vieții lor.

Ar fi vrut s-o întrebe chiar acum. Vroia să-i spună că poate schimba orice dorește. Vroia să-i spună că ar vinde totul dacă nu-i place. Vroia ... Dar era prea devreme. Aveau alte lucruri de rezolvat mai întâi.

– Vrei să mănânci la început, ori să faci un duș ? o întrebă el în loc de asta.

– Duș, răspunse ea. Am mâncat o baclava și am băut o ceașcă de cafea la cafeneaua grecească

înainte ...

– Înainte ca un șofer idiot să dea aproape peste tine, termină el, nevrând ca ea să gândească prea mult la ceea ce se întâmplase.

Era mai bine pentru Willow să nu se confrunte cu faptul că ceea ce se întâmplase nu fusese probabil un accident.

– Să-ți arăt unde este dușul.

O luă de mână și-și împleti degetele cu ale ei când o conduse spre una din ușile cu arcadă.

Merseră printr-un hol scurt, apoi intrară într-un dormitor mare și în nuanțe de crem și albastru. Acolo se afla un pat mare sub o lucarnă, uși mari de sticlă ce dădeau spre o mică terasă acoperită și un cămin din cărămidă într-un colț.

– Poți folosi baia mea, o îndreptă spre ușa întredeschisă spre cameră. Este singura echipată în întregime.

– Nu vreau să te incomodez. Dă-mi un săpun și un prosop și arată-mi baia pentru musafiri.

– Nu mă încurci. Tot ce am de făcut este să caut niște blugi și sunt gata.

Incapabil să repete, îi ridică mâna înlănțuită și-i depuse o sărutare la încheietură, înainte de a-și desface degetele.

Willow simți un atac brusc de amețeală copleșind-o, care nu avea nimic de-a face cu lovitura pe care o primise la cap. Se sprijini cu umărul de tocul ușii, observându-l cum caută într-un dulap.

– Îți pot oferi niște pantaloni și un tricou să îți pui după duș, sau este un halat atârnat de ușa de la baie, dacă preferi.

– Pantaloni și tricou ar fi bine.

– Ia-ți tot ce ai nevoie la baie. Vezi că sunt periuțe de dinți noi pe raftul de sus din dulăpior și în dulapul de medicamente există aspirină. Ia două tablete ca să previi durerea de cap care s-ar putea să te apuce după lovitură, chiar dacă acum nu te doare.

Oh, mă doare, gândi Willow privindu-l. Dar nu avea legătură cu bușitura primită.

– O să te simți bine singură?

– Ce? clipi ea. Da, bine. Mă voi simți bine.

– Voi fi lângă ușă. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

"Strigă dacă ai nevoie de mine".

Și ce ar face dacă ar avea ? se întrebă Willow. Să intre în baie ca un cavaler în armură și ... s-o spele pe spate? Se înfioră un pic la acest gând și aproape scăpă săpunul din mână, întrebându-se dacă îndrăznea să-l testeze atât de departe, întrebându-se dacă ... Nu, iar gândea nebunește; ce era cu acest bărbat de o făcea să vrea să-și asculte hormonii în loc de cap? Era prea curând pentru acest gen de intimitate.

Aceleași argumente care se aplicau noaptea trecută după refuzul lui și care o făcuseră să-și vină în fire, erau valabile și acum. Fiindcă indiferent de chimismul și afinitatea dintre ei, abia îl cunoștea. Chiar dacă accepta inevitabilul unei relații intime cu el – fiindcă el avea dreptate, urma să se întâmple – două zile de cunoștință nu erau destul pentru o femeie deșteaptă ca să riște să-și împartă secretele trupului său cu un bărbat. Să nu mai menționăm cele ale inimii și sufletului ...

***

Steve stătea lângă ușa de la baie cu pumnii încleștați, ascultând mișcările femeii pe care o dorea cu fiecare fibră a ființei sale, făcând duș în baia lui. Stătea sub dușul lui. Și folosea săpunul lui. Strecurând în hainele lui rotunjimile goale ale trupului ei.

Închise ochii imaginându-și cum ar fi dacă i s-ar alătura la duș, amintindu-și sânii ei. Felul în care șoldurile ei se mișcaseră de dorință lângă ale lui. Respirația întretăiată și micile zgomote gâfâite pe care le făcea.

Felul în care brațele ei îl strânseseră, dorindu-l la fel de mult pe cât o dorea el.

Ridică mâna și prinse clanța, întregu-i trup îndemnându-l să intre și să ia ceea ce știa că ea i-ar da de bunăvoie. Ar trage perdeaua de la duș și ea s-ar întoarce, nu chiar șocată să-l vadă, așteptându-se să-l vadă și și-ar ridica brațele către el , ochii strălucindu-i de pasiune și de dorință.

Era atât de sigur de răspunsul ei, de felul cum ar reacționa că îi era greu să-și amintească faptul că o cunoștea doar de două zile. Greu să-și amintească faptul că era o clientă care venise la el pentru ajutor. Greu de amintit că fusese lovită și rănită și nu era în stare de acel soi de sex frumos pe care el ardea să i-l ofere.

Lăsă să-i cadă mâna, așteptând încordat, în tăcere, să se termine dușul. Când se făcu tăcere, bătu cu putere în ușă.

– Totul este în regulă acolo? întrebă el cu o voce gravă. Te ții încă pe picioare?

– Nu intra! strigă ea cu o voce plină de panică și el știu că își imaginase același lucru ca el. Ies imediat ce mă îmbrac și-mi usuc părul.

– Nu te grăbi, o sfătui el, închipuindu-și-o stând acolo, picurând stropi de apă pe covorașul din baie cu un prosop strâns la piept și uitându-se la ușă. Sunt în bucătărie, pregătind niște sandvișuri. Vor fi gata oricând ești și tu.

Stăteau la masă, mâncând supă de legume și sandvișuri cu brânză. Ea își uscase părul cu uscătorul lui, folosise spray antiseptic pe care-l găsise în dulăpior, pentru juliturile de la coate și coapse și luase două aspirine, așa cum sugerase el. Se simțea curată și ridicol de răsfățată în pantalonii și tricoul lui care-i atârna până la genunchi.

– Bine, spuse ea așteptând ca el să-și termine înghițitura înainte de a vorbi. Dă-i drumul!

Steve mestecă și se înecă.

– La ce să dau drumul?

– Această casă, arătă ea spre cameră cu lingura. Biroul de pe bulevardul Hollywood. Trebuie să recunoști că nu merg împreună.

– De ce nu? întrebă el, suav.

– Nu te uita așa de nevinovat la mine, știi de ce nu. Biroul tău aparține unui om de afaceri mediocru, care de-abia își duce zilele. Registrele tale, apropo, spun aceeași poveste. Acest loc a fost construit de cineva cu bani. O grămadă de bani. Ori ai avut un real succes – probabil ilegal – sau vreo bogătașă din Los Angeles te plătește pentru altceva decât arta ta de investigator, spuse ea cu un zâmbet subtil, alegând intenționat cele două posibilități care l-ar scoate din fire.

El nu prinse momeala.

– Poate sunt bogat.

– Ești?

– Ce diferență ar fi dacă sunt?

– Pentru ce? spuse ea, nedumerită de întrebare.

– Pentru tine.

– Pentru mine?

Îi trebui un minut să înțeleagă unde vroia să ajungă. Și apoi, ochii i se îngustară, aruncând flăcări. Începu să se ridice de pe scaun.

– Te-am dus, zâmbi el.

Ea îi aruncă o privire răzvrătită și se așeză la loc.

– Nu a fost frumos din partea ta, îl mustră ea.

– Ba a fost!

Ai înnebunit fiindcă am reacționat când ai încercat să mă insulți.

Ea își aplecă fața pentru a-și ascunde zâmbetul și mușcă din sandviș. El avea dreptate, împielițatul! Cum învățase s-o citească atât de bine în doar două zile?

– Precis ești bogat?

– Da, chiar sunt.

– Eu nu văd cum, îl privi ea speculativ. Ești un afacerist care nu are nici cea mai mică idee cum să-și țină registrele în ordine.

– Am un capital, spuse el, deloc ofensat de ceea ce ea considera a fi o insultă majoră. Sora mea Laurie se ocupă de el. Este bancher de investiții.

– Glumești.

– Nu, chiar este.

– De unde a făcut rost de capital o persoană cu succes mediocru?

– Numele de fată al mamei mele era Fallon. Familia ei avea în stăpânire o parte din pământul arid din valea San Fernando, cu mult înainte să se fi construit Aqueduct în 1900. De-a lungul anilor au reușit să țină cu dinții de pământ. Doar acum este zonă de case, magazine și industrie ușoară.

Willow tăcu o clipă, rumegând la asta. Nu auzise niciodată de familia Fallon, dar știa ce înseamnă să deții în proprietate pământ în vale înainte de a deveni căminul unei treimi din întreaga populație din Los Angeles. Și încă să mai deții pământ și acum.

– Și familia tatălui tău? Ți-au dat și ei puțin capital?

– Mama s-a măritat sub nivelul ei. Tatăl meu este William S. Hart, avocatul.

Dacă nu auzise de Fallon, știa cine era William S. Hart. Faimosul avocat în drept civil care se pensionase acum câțiva ani, dacă își

amintea corect, după ce-și făcuse un nume, adesea prelua cazuri considerate pierdute, fără nici un profit.

– Așa se explică această casă, spuse Willow, dar cum explici treaba de care te ocupi?

– Este nevoie de explicații?

– Sigur. Vreau să spun, cu astfel de condiții, de ce nu ești un avocat apreciat, cu o diplomă la Harvard, într-un birou din Beverly Hills?

– Eram. Vreau să spun partea cu Harvard, se amuză el de expresia ei uluită. Nu partea cu Beverly Hills.

– Ce s-a întâmplat.

– Avocații trebuie să joace după reguli. Mie-mi place să fac lucrurile în felul meu.

Willow nu se îndoia că era mai mult decât atât.

– Și? îl îndemnă ea.

– Și ce?

– Încă nu explică de ce faci ceea ce faci, sau de ce biroul tău se află într-o clădire modestă pe bulevardul Hollywood.

– Fac ceea ce fac pentru că sunt bun la asta, spuse el fără drept de apel. Și biroul meu este acolo fiindcă acolo sunt majoritatea clienților mei.

Willow se uită la el peste masă. Începu să înțeleagă.

– Ești un mare prefăcut, spuse ea încet când pricepu adevărul. Nu ești deloc un tip dur. Sub toată această masă de mușchi se ascunde o inimă bună. Un idealist. Un cruciat.

– Las-o baltă, bombăni el și-și îngropă nasul în ceaiul rece ca să nu se vadă că se îmbujorase.

Dar Willow avea ochi ageri și o limbă pe măsură.

Nu putea rezista. Era așa de drăguț când se înroșea.

– Ești un salvator al copiilor pierduți, spuse ea. Un apărător al femeilor, adăugă gândindu-se la sine. Un supererou care se luptă pentru adevăr.

Steve își puse jos paharul de ceai și o privi. Ea îl privea cu ochii strălucind de admirație ... și de altceva. Se uitară unul la altul clipe interminabile, amândoi respirând prea repede, inimile bătându-le cu putere, sângele înfierbântându-li-se.

– Un războinic modern cu propriul lui cod de onoare, spuse Willow, nota de glumă din voce dispărând.

– Willow, la naiba, te previn ... mormăi el, dar era o amenințare nouă și amândoi o știau, fiindcă n-ar fi fost în stare s-o rănească. Destul.

– Ce o să urmeze, durule? îl provocă Willow.

Cu un geamăt, el se aplecă peste masă, o prinse de umeri și o trase către el.

Capitolul 10

El îi luă buzele într-un sărut dur, pedepsind-o pentru frustrarea pe care o îndura de două zile. Willow îi răspunse cu tot atâta intensitate încolăcindu-și brațele în jurul mijlocului lui, în timp ce el o ridică, trăgând-o cu genunchii pe masă pentru a o avea cât mai aproape.

Sărutul părea să nu se mai sfârșească. Săruturi fierbinți, disperate, interminabile, cu mâinile lui alunecând prin păr pentru a-i ține capul, și degetele ei agățându-se de cămașa lui pentru a-l împiedica să se miște.

Willow simți ceva moale sub genunchi și realiză vag că era restul sandvișului cu brânză. Steve simți cum supa vărsată îi alunecă pe un crac de la blugi. Nici unul dintre ei nu dădu atenție acestor lucruri.

Tot ceea ce era important era satisfacerea nevoii care începuse să se nască între ei din momentul în care se văzuseră prima dată. Nevoia se dezvoltase flămândă, clipă de clipă, minut de minut, oră de oră, până când păru să fie singurul lucru din lume care conta. După două

zile de atâtare mentală, în final, nu exista decât o cale să potolească tensiunea din interiorul lor. Trebuiau să ajungă mai aproape ... încă mai aproape. Fără să-și dea seama începură să se dezbrace unul pe altul.

Ea își descleștă degetele de pe cămașa lui și începu în grabă să-i desfacă nasturii de metal de la blugi, iar el, alunecându-și mâinile pe spatele ei, le strecură sub cordonul pantalonilor largi, debarasând-o de aceștia. Cu gura încă lipită de a ei, o trase de spatele genunchilor, ridicând-o ușor, așa încât la sfârșit să stea în capul oaselor pe marginea mesei cu picioarele atârnate, pantalonii și resturile de sandviș zăcând pe dușumea între picioarele lui.

Desfăcând ultimul nasture de la blugii lui, ea își băgă mâinile pe șoldurile înguste împingând în jos chiloții și blugii.

El gemu, trupul său tremurând de dorință, dar în clipa următoare se opri.

Willow își smulse gura de a lui.

– Îți jur, murmură ea răgușită, vocea tremurându-i de dorință, că dacă te oprești acum, te omor cu mâna mea

– Ca să mă oprești acum, ar trebui să mă omori, replică el și o făcu a lui.

Era ceva repede, furios și frenetic.

Era superb.

Trecură câteva minute delicioase înainte să-și revină. Willow reveni prima la realitate, devenind conștientă de ceaiul rece care îi umezise tricoul la spate, de asprimea mesei de sub ea și variatele înțepături și dureri care proveneau din pasiunea dezlănțuită pe o suprafață care nu era destinată acestui scop. Zâmbi satisfăcută la amintirea acelor momente dulci.

S-ar putea ca mâine să se adauge noi jurăminte la cele pe care le primise mai devreme, dar meritase. Își întoarse capul și-l sărută după ureche, murmurându-i numele.

Steve oftă și înălță capul din scobitura gâtului ei.

– Te simți bine?

– Mmm-hmm, murmură ea și-i zâmbi cu ochii pe jumătate închiși și somnoroși.

Are cei mai expresivi ochi, gândi el când o privi. Arată orice gând și emoție. Erau pe rând vulnerabili și încrezători, mari de uimire, scăpărând de furie și de indignare, strălucind de râs și amuzament, care-i provocau atât intelectul cât și bărbăția, blânzi și aprinși de dorință, iluminați de satisfacție ca acum.

Se întrebă cum vor arăta când se va îndrăgosti și cât timp va dura până va vedea acea privire în ochii ei. Va aștepta oricât de mult, bineînțeles. Se încredințase ei aici, pe masa lui. Nu, nu era chiar adevărat, se încredințase în această după-amiază când o văzuse ieșind din cafenea și simțise cum inima i se oprește în piept. Altfel, indiferent cât de frustrat ar fi fost sau cât de tare l-ar fi provocat ea, asta nu s-ar fi întâmplat atâta timp cât era clienta lui ... cel puțin asta încerca să-și spună.

Fusese mai mult decât frustare și dorință. Pentru el, actul lor sălbatic de dragoste fusese confirmarea fizică a sentimentelor. Nu avusese de gând s-o facă atât de curând – sau într-un astfel de mod! – dar ce se întâmplase se întâmplase și nu-i părea rău deloc. Nu avea de gând să se mai frământe. Își stabilise pretențiile. Ea era a lui acum, să aibă grijă de ea, s-o venereze și s-o iubească. Mai devreme sau mai târziu își va da seama și ea de acest lucru. Putea aștepta până când va realiza. Numai de n-ar trebui să aștepte prea mult.

– Îmi pare rău să stric distracția, glumi ea. Dar masa nu a fost făcută să stai lungit pe ea și toți acești mușchi ... îi mângâie umerii ... cântăresc o tonă.

El zâmbi și se ridică, pipăindu-se. Zâmbetul îi dispăru și înjură.

Mirată, Willow își înălță capul, urmărindu-i privire. Îi trebui un minut să realizeze care era problema și trebui să-și muște buzele ca să nu râdă.

De fapt, nu era nimic de râs. Întregul motiv ar fi putut avea consecințe groaznice, dar nu se putea abține. Izbucni în chicoteli împotriva voinței sale.

Grijuliul, conștientul, bine pregătitul domn Hart uitase să folosească protecție.

Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat pe masă, spuse Steve, cum stăteau întinși în patul lui, scăldați în razele de lună care se infiltrau prin ușile de sticlă și lucarna de deasupra patului.

Făcuseră din nou dragoste, dar mai puțin nebunește decât prima oară, iar el își amintise să folosească un prezervativ din sertarul de la noptieră.

– Ai putea rămâne gravidă.

– Nu prea cred, îl asigură Willow. Nu este momentul potrivit al lunii.

– Dar s-ar fi putut întâmpla, insistă el și-și așeză mâna peste pântecul ei.

Willow ridică din umeri pe pernă, întrebându-se de ce gândul de a fi gravidă cu el nu era atât de îngrozitor cum ar fi trebuit să fie.

– Să nu ne îngrijorăm până nu va exista un motiv, îi mângâie ea mâna. Sunt alte lucruri care ar trebui să ne preocupe.

– Sunt HIV negativ, spuse el prompt.

Mă controlez anual și chiar mai des când cred c-aș fi putut avea unele contacte dubioase.

– Se întâmplă des? întrebă Willow, șocată de recunoașterea unei vieți sexuale atât de libere. Să ai contacte discutabile?

– În munca mea, nu poți fi prea prevăzător. Uneori dă peste tine un drogat care sângerează, sau trebuie să acorzi primul ajutor unui puști care a făcut vreo năzbâtie.

– Oh, spuse ea, puțin jenată că trăsese o concluzie greșită. Am văzut cutiile de prezervative din biroul tău și am crezut ...

– De ce, Willow Ryan, o tachină el ridicându-se într-un cot ca s-o privească, ai cotrobăit în sertarele mele?

– Căutam o ascuțitoare, spuse ea roșind.

– Aha, pufni el. Cotrobăiai.

– Nu vrei să auzi povestea mea? întrebă ea în efortul de a schimba subiectul.

– Există ceva ce ar trebui să știu?

– Nu prea. Primul meu iubit a fost un virgin, spuse dorindu-și ca el să se lungească la loc și să nu o mai privească discutând despre iubiții din trecut. Al doilea iubit al meu a fost un băiat pe care l-am întâlnit la colegiu. Am folosit prezervative.

– Și?

– Și asta-i tot, răbufni ea. Viața mea sexuală nu a fost atât de vastă și de variată ca a ta.

El nu se putu abține să nu zâmbească. Doar doi iubiți. Nu era o femeie care se dăruia ușor sau la întâmplare. Ceea ce făcea ca faptul că i se dăruise lui, și doar după două zile, să fie foarte special. Deci era pe jumătate îndrăgostită, dar încă nu-și dădea seama.

– Nu văd ce este atât de amuzant pentru unul dintre noi care este un practicant frecvent al sexului, se bosumflă ea, împingându-l.

El îi prinse mâna, ținând-o lângă pieptul lui gol.

– Deși recunosc că am avut ceva mai mult decât două iubite, spuse el, nici nu au fost hoarde întregi în dormitorul meu.

– Hmm! încercă ea să-și tragă mâna.

El refuză să-i dea drumul.

– Dar cele mai multe prezervative pe care le țin în biroul meu ...

Ea se opri din încercarea de a-și trage mâna.

– Le dai? Cui? întrebă, bănuitoare.

– Copiilor străzii, în majoritate. Fugarilor. Unii dintre ei fac șmecherii ca să supraviețuiască. Au nevoie de toată protecția pe care o pot primi.

– Oh, spuse ea cu o voce mică.

– Cele pe care le țin în sertarul de la noptieră, totuși ... spuse el, așteptând ca ea să se uite la el. Pe acelea le folosesc eu și nu-mi place să le las să se deterioreze ... Se rostogoli pe spate, încă ținându-i mâna la piept și cealaltă mână o vârî în sertar ... aș spune că sunt, aproape o jumătate de duzină rămase. Avem în fața noastră o noapte ocupată, scumpo, glumi el arătându-și gropițele în lumina luni

– Crezi că accidentul mamei mele și cel care a vrut să mă lovească ieri au legătură unul cu altul? întrebă Willow privindu-l pe Steve peste bulele de spumă care îi despărțeau. Stăteau în cada firbinte dintr-un colț al verandei din curtea din spate, cu pahare de suc în mână, înlăturând excesele unei nopți pasionate în pat, și al unei dimineți lungi, trândave, petrecută făcând dragoste în toată casa.

Steve se uită la ea, apoi scutură din cap, întrebându-se de ce mai era surprinsă.

– Nu te-a afectat prea tare, nu?

– O mașină în viteză care se năpustește asupra ta este greu de uitat.

Zâmbetul lui îi încuviință punctul de vedere și apoi deveni serios.

– Cât de mult știi despre ce s-a întâmplat mamei tale?

– Doar ceea ce ți-am spus până acum. A fost lovită de o mașină, în timp ce traversa bulevardul Hollywood. Sharon a primit o scrisoare de la poliție sau poate era de la ... morga unde îi duseseră corpul.

Steve se mișcă și veni lângă ea, cuprinzându-i umerii.

– Bănuiesc că a durat până s-o localizeze, fiindcă noi eram în afara statului, spuse ea îmbărbătată de atingerea lui.

– Această scrisoare pe care ați primit-o, dădea detalii? Spunea ceva despre accident? Traversa fără să se asigure? Era un șofer beat? Cineva care trecuse pe roșu? Fugă de la locul accidentului?

– Nu știu. A fost o fugă de la locul accidentului?

– Vom afla mâine, îi propuse el. I-am telefonat prietenului meu de la poliție seara trecută când erai la duș. O să caute pentru mine.

– Dacă a fost așa, atunci cineva a omorât-o, spuse ea calm de parcă ar fi vorbit despre o străină și cineva a încercat să mă omoare și pe mine.

– Dacă, accentuă el. Dar, dacă este adevărat, atunci lucrurile încep să arate în acest mod.

Willow rămase tăcută un moment, acceptând acest lucru.

– Ethan Roberts?

– Nu știm sigur.

– Nu, Nu sigur, încuviință ea. Dar tu crezi că a fost el.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

– Dacă accidentul mamei tale se dovedește a fi o fugă de la locul faptei, atunci, da, pe baza a ceea ce am descoperit ieri.

Cred că ar putea fi foarte bine el. Sau cineva angajat de el.

– Spune-mi, îi ceru ea. Totul.

– Nu este o poveste frumoasă.

– Spune-mi.

Așa că Steve oftă și-i spuse.

– Roberts și-a făcut întâi apariția la Hollywood la sfârșitul anilor șaizeci. A făcut două spoturi publicitare, a avut câteva apariții sportive într-un serial bisăptămânal la acea vreme. A dat lovitura în 1970, când a obținut rolul doctorului într-un serial de succes. Acolo a cunoscut-o pe mama ta. A spus adevărul despre asta. Studioul a aranjat întâlnirile, cel puțin prima, dar la insistențele lui Roberts. Conform unuia care mai lucrează la serial, era unicul mod de a o face să iasă cu el. Probabil că strugurii erau prea acri, o avertiză Steve. Tipul a recunoscut că nu-l plăcea pe Roberts prea mult, fiindcă făcea pe vedeta și-i trata pe ceilalți de parcă nu ar fi fost specii umane.

– Felul în care își tratează servitoarea, spuse Willow.

Steve încuviință din cap.

– Acest individ, o plăcea totuși pe mama ta. Spunea că era o fată bună, întotdeauna prietenoasă cu membrii echipei, bine pregătită profesional. A spus că i-a părut rău cu adevărat când a părăsit turnarea. Toți credeam că are mult potențial.

Willow strânse în tăcere mâna care-i înconjura umerii, mulțumindu-i.

– Oricum, Roberts părăsește serialul în 1972 când era în culmea succesului. Se căsătorește cu actrița cu care juca în 1977, o tânără actriță pe nume Heather Blaine. Au avut primul lor fiu, Peter, șapte luni mai târziu. Edward s-a născut în 1979 și au divorțat înainte ca acesta să fi avut un an. Roberts a continuat să facă filme, având din ce în ce mai mult succes, ajungând să capete statutul unui star mare ca

Nicholson sau Eastwood, să zicem. Era suficient să ajungă foarte bogat – Steve strânse din dinți cu furie – fosta lui soție și copiii locuiau într-un apartament de două camere din West Hollywood, de-abia ducându-și zilele.

Prin '82, steaua lui a început să apună, continuă el. Nu mai făcuse filme și avea doar apariții sporadice la televizor. Apoi, în 1984, a întâlnit-o pe Joanna Hudson, fiica unui ștab politic local, Blacke Hudson, la un bal de caritate. Se pare că cei trei s-au înțeles. Cu spatele asigurat de Hudson, Roberts s-a lansat în politică și în '85 a câștigat un loc în consiliul de conducere al orașului Los Angeles. El și Joanna s-au căsătorit în anul următor și după cum se spune, socrul lui a început să urzească planuri din ce în ce mai mari pentru el. În 1986, înainte de a-și anunța compania pentru un loc în Camera Reprezentativă a Californiei, Roberts a început bătălia pentru custodia celor doi fii ai lui. A fost foarte urât. Fosta lui soție nu a avut nici o șansă. Echipa de avocați bine plătiți ai lui Roberts au fabricat martori care au pretins că era o drogată care făcea sex pentru droguri, uneori în fața băieților. Era de crezut fiindcă Heather avusese o poveste cu drogurile, cu mult înainte de nașterea primului ei fiu.

Și a recunoscut că a primit daruri de la bărbați pentru a-și duce zilele, dar a jurat că nu i-a adus niciodată în apartament. A avut prieteni care au confirmat acest lucru în fața curții, care au spus că era o mamă bună, făcând tot ce putea pentru binele copiilor, cu nici un ajutor din partea tatălui. Presa locală a făcut un mare circ, reieșind că Roberts era îngerul salvator care se luptă să-și salveze copiii din ghearele unei mame vicioase. Când judecătorul i-a încredințat lui Roberts custodia copiilor, Heather aproape a înnebunit, țipând că nu-l va lăsa să-i ia și cum o să arate lumii întregi cine este el cu adevărat și cum o să-și ia copiii înapoi. A trebuit doi zdrahoni care

s-o tragă afară din curtea tribunalului. La o zi după ce i-a luat băieții, Heather a fost găsită moartă de o supradoză în apartamentul ei.

– Sinucidere? întrebă Willow cu speranță.

– Poate ... Steve își luă paharul de suc cu mâna liberă și trase o înghițitură pentru a-și înlătura gustul amar ... Sau poate ea era un impediment de care trebuia să te descotorosești.

– Ca mama mea, spuse Willow cu o voce plină de oroare și înfiorându-se. Ca mine.

Steve puse paharul pe marginea căzii și o trase în brațele lui.

– Nu știu sigur, spuse el ridicându-și mâna să-i înlăture o șuviță de păr ud de pe față. Poate că mortea mamei tale a fost un accident.

– Și ieri a fost tot un accident? Băiețelul greșea crezând că șoferul a încercat să dea peste mine?

– Nu, clătină Steve din cap încercând s-o liniștească, dar știind că nu putea, fiindcă în minutul în care văzuse mașina năpustindu-se asupra ei, simțise intenția șoferului, iar vorbele băiatului confirmaseră ceea ce știa deja. Oricine conducea acea mașină încerca să te omoare, spuse el.

Willow închise ochii o clipă, luptându-se cu lacrimile și panica.

– Dacă este tatăl meu?

– S-ar putea să nu fie. Șanse egale să nu fie, spuse Steve, încercând să aluge acea privire îngrozită din ochii ei. Am putea găsi ceva în acea cutie a lui Jack Shannon care dovedește că Eric Shannon este. Sau poate Blackstone. Sau chiar altcineva despre care nu știm nimic. Nu trebuie să fie Ethan Roberts.

– Dar tu crezi că este. Și crezi că a încercat să mă omoare pentru că aș putea fi un impediment în cariera lui politică.

Steve era tăcut nefiind în stare să-i dea un răspuns pe care ea îl dorea, nefiind în stare să mintă.

Willow își pierdu controlul. Își puse capul pe umărul lui Steve și începu să plângă.

Capitolul 11

Steve o strânse și mai tare în brațe, mângâindu-i părul și legănând-o ca pe un copil necăjit. O ținu pur și simplu, fără a-i spune vorbe banale de îmbărbătare, tot timpul cât plânse. După câteva minute ea se opri și se strădui să-și vină în fire. Apoi, când tăcu, trupul i se făcu moale lângă al lui. El crezu că adormise, ca un copil extenuat de lacrimi, dar ea oftă chinuit, trăgându-și răsuflarea să vorbească.

– Când eram o fetiță, spuse ea, atât de încet încât el se încordă ca s-o audă, îmi închipuiam tot felul de povești nebunești pentru a-mi explica de ce nu am un tată. Detaliile s-au schimbat în decursul anilor, dar unul a rămas constant și anume că nu a abandonat-o pe mama și pe mine de bunăvoie, că ceva în afara vrerii lui l-a îndepărtat și că el chiar ne-a iubit. Știam că nu voi găsi acel erou de poveste tragică atunci când în cele din urmă am venit să-l caut, recunoscu. Și poate că de aceea am așteptat atâta să încep cercetarea. Dar credeam ... ridică din umeri. Nu știu, bănuiesc că speram că o să găsesc un gen de om obișnuit, cineva care fusese îndrăgostit de o femeie frumoasă

și nu a mers. Cineva care poate ar fi bucuros să afle că are o fiică, îl privi cu o expresie demnă de milă și vulnerabilă. Nu credeam că voi descoperi un monstru.

Steve îi prinse fața în mâini.

– Nu este nici o diferență dacă Roberts Ethan este sau nu tatăl tău, spuse el, înlăturându-i urmele de lacrimi cu degetul mare. El nu are nimic de a face cu tine și cu ceea ce ai devenit. Această plăcere aparține mătușii tale Sharon și unchiului Dan și restul oamenilor care te-au crescut. Ești cine ești din cauza lor. Nu din cauza unui individ care poate ți-a dat sau nu o celulă de spermă.

– Știu asta, spuse Willow. Chiar știu. Descoperind cine este tatăl meu – chiar dacă este Ethan Roberts – nu o să-mi schimbe viața, sau cine sunt. Nu m-am așteptat la asta. Doar că ...

Zâmbi și se ridică în poala lui, jenată de lacrimi, dezamăgită de spulberarea visului din copilărie, înspăimântată de posibilitatea ce apărea la orizont, hotărâtă să înfrunte totul cu capul sus.

– Întreaga treabă m-a șocat un pic, spuse ea încercând să-și reia aerul obișnuit de voioșie.

Steve era mișcat de curajul ei. În piept i se puse un nod de emoție.

– Te iubesc, spuse el, vrând să-i dea ceva în locul a ceea ce pierduse.

Ochii lui Willow deveniră enormi. Din toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune el, acesta era ultimul la care se aștepta. Alături de alte șocuri la care fusese supusă, asta punea capac la toate.

– Nu știu ce să spun, murmură ea în cele din urmă, nefiind în stare să-i spună decât adevărul.

– Nu trebuie să spui nimic, zise el. Vroiam doar să știi.

El se ridică în picioare și o ridică și pe ea.

– Ar fi mai bine să mergem și să ne îmbrăcăm spuse el cu neglijență ca și cum nu i-ar fi făcut tocmai unul dintre cele mai incredibile declarații pe care ea le auzise vreodată. Zeke Blackstone ne așteaptă la patru și trebuie să ne mai oprim și pe la hotelul tău în drum.

***

Zeke Blackstone era o legendă a Hollywoodului. Venise în California de pe Broodway, din New York, la vârsta de douăzeci și doi de ani, tentat de promisiunile gloriei și norocului de pe marele ecran. Performanța extraordinară din primul film îi împlinise acest vis și-l catapultase în stratosfera starurilor de cinema, unde rămăsese de atunci. Acum, la patruzeci și șapte de ani, era în floarea vârstei, atât profesional cât și personal, regizând și producând, dar jucând și roluri care înnebuneau femeile.

Locuia cu soția lui, starul de televiziune, într-o comunitate foarte exclusivistă lângă coasta Pacificului, cunoscută sub denumirea de Colonia Malibu Beach.

Așteptându-se la vederi extraordinare ale oceanului, magazine fabuloase de unde cei bogați și faimoși își cumpărau produsele de firmă și domenii de milioane de dolari, Willow fu dezamăgită. Singurele vederi ale oceanului erau cele care se zăreau printre clădiri și plante, magazinele erau obișnuite și domeniile – dacă astea erau – stăteau ascunse în spatele unor porți de securitate și garduri înalte.

– Ești sigur că aici este? întrebă Willow când o luară pe un drum îngust care presupunea că duce spre fațada casei lui Zeke Blackstone.

Steve îi aruncă o privire de cunoscător.

– Ai încredere în mine, spuse el îndreptând mașina pe o alee în fața căreia se afla ceva ce semăna a garaj suburban. Ierburi înalte, care se pare că nu mai văzuseră mâna unui grădinar creșteau de ambele părți ale aleii, blocând vederea către plajă și umbrind parțial poteca spre treptele de lemn ce duceau la ușa din față – care era coșcovită de vreme și avea nevoie să fie vopsită.

Ariel Cameron răspunse ea însăși la ușă, arătând la fel de calmă și de elegantă ca la televizor. Părul îi era blond ca la TV, întors la vârfuri chiar deasupra umerilor. Ochii erau mari și albaștri, silueta zveltă uimitoare.

Era cu picioarele goale și purta o pereche de blugi albi, o bluză tunică de bumbac alb și cercei de perle în urechi. La mâna ei stângă sclipea un diamant de mărimea unui cub de gheață.

– Zeke este afară pe verandă, spuse ea după ce se prezentară. Intrați, vă rog.

O urmară printr-o casă care era la înălțimea tuturor așteptărilor pe care Willow le avusese vreodată despre felul în care locuiesc starurile de cinema. Holul era mai mare decât camera ei de zi de la Portland, triunghiular ca formă, cu un candelabru de metal atârnând din vârful tavanului de catedrală.

Camera de zi era cu două trepte mai jos. Mobila era foarte scumpă și de dimensiune mare, sofale mari, confortabile și scaune tapițate în alb și crem cu zeci de perne în nuanțe delicate de roz, bleu, galben și verde. Covoare mari, din aceeași gamă coloristică, defineau zone de conversație separate. Măsuța pentru cafea era mare, dreptunghiulară

și joasă, din lemn natur și sticlă. La capătul camerei era un cămin imens și un pian mare în celălalt, lăsând loc totuși, pentru o petrecere de o sută de persoane. Întregul perete din partea de vest a casei, care dădea spre plajă, era din sticlă.

Prin el, putură vedea un bărbat sprijinit de balustrada verandei vorbind la telefonul celular. Ariel bătu în geam pentru a-i atrage atenția. El se uită în sus și zâmbi, ridică un deget pentru a indica faptul că mai continua să vorbească și-și reluă conversația.

– Luați loc, le spuse Ariel, arătând spre cele mai apropiate scaune. Eu fug până la bucătărie să aduc ceva de băut. Vreți vin sau preferați altceva?

– Vin, răspunse Steve.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Willow automat fiindcă acesta era felul în care fusese crescută.

Ariel zâmbi.

– Nu, mulțumesc. Mă pot descurca ... Se uită către ușa de sticlă care se deschidea ... Iată, vine Zeke acum.

Zeke Blackstone era la fel de splendid ca nevastă-sa: înalt și cu umerii lați, aproape la fel de brunet pe cât de blondă era ea, cu o claie deasă de păr abia atinsă de gri la tâmpe. Blugii lui erau decolorați, cămașa din in șifonat și în picioarele goale purta sandale. În timp ce nevasta lui era de o eleganță rece și un sexapil discret, el emana farmecul bărbatului dur și de sexualitate aprinsă. Era genul de bărbat după care femeile își pierdeau capul și Willow credea poveștile scandaloase scrise despre el în ziare.

– Zeke Blackstone, se recomandă el întinzându-le mâna cu simplitate. Așezați-vă, vă rog ... Îi îndreptă spre o sofa și se cocoță și el pe brațul unui fotoliu supradimensionat ... Jack Shannon mi-a lăsat

un mesaj pe telefon ca să se asigure că am vorbit cu dumneata când ai sunat. L-am sunat înapoi, dar n-a vrut să-mi spună despre ce este vorba. Scriitorii, se strâmbă el, întotdeauna atât de dramatici.

Se ridică de unde stătea când soția lui se întoarse cu o tavă și i-o luă punând-o pe măsuța pentru cafea.

– Tot ce știu este că are legătură cu o tânără care locuia la Bachelor Arms în 197o ... Dădu fiecăruia câte un pahar de vin alb și-și luă unul pentru el, așezându-se lângă Ariel. Cum vă pot ajuta? întrebă el.

Willow ezită și se uită la soția lui.

– Îl poți întreba despre fostele iubite în fața mea. Sunt obișnuită cu dezvăluirile șocante.

– Ei bine ... Willow găsi că e mai bine să întrebe. Ocolișurile nu duceau la nimic ... Mă întrebam dacă ai putea fi tatăl meu.

Poate că Ariel Cameron era obișnuită cu șocurile, dar bărbatul ei nu era. Aproape că își vărsă vinul pe el.

– Ai putea să-mi spui pe ce îți bazezi afirmația? întrebă el calm.

Zeke Blackstone stătea și privea fotografiile pe care Willow i le dăduse.

– Niciodată nu mi-am dat întâlniri cu mama ta, spuse el. Și jur că acesta este adevărul. Dacă vrei să te liniștesc, aș fi bucuros să fac un test de sânge.

– Nu, asta ar fi ...

– Poate altă dată, o întrerupse Steve înainte ca Willow să termine.

Willow îi aruncă o privire mustrătoare; din punctul ei de vedere, simplul fapt că Zeke Blackstone se oferise să facă un test de sânge indica adevărul celor spuse de el.

– Îți amintești ceva în legătură cu Donna Ryan? întrebă Steve.

Cu cine se întâlnea sau acest soi de lucruri?

– Era iubita lui Eric.

Steve și Willow se uitară unul la altul.

– Eric, nu Ethan? vru să se asigure Steve.

– De fapt ... se încruntă, apoi dădu din umeri. Întreaga situație era cam ciudată. S-a întâlnit cu Ethon de câteva ori imediat după ce s-a mutat la Bachelor Arms, poate de trei sau patru ori. Și apoi ea și Eric s-au combinat. Destul de serios, cred.

– Știi dacă erau intimi?

– Așa credeam cândva ... Cine știe cu adevărat ce se petrece între doi oameni? Mai târziu, după ce a murit Eric, mi-am pus întrebări.

– De ce?

– Ethan era supărat când ea a început să-l întâlnească pe Eric. Aproape au intrat în conflict. Cei doi tipi, vreau să spun. Se pare că Ethan gândea că el fiind cel care a adus-o la Bachelor Arms, ar trebui să fie exclusiv proprietatea lui. Nu era fericit să împartă.

– Chiar așa? îl întrebă Steve pe Zeke. Să împartă?

– Nu știu ... Se uită la Willow scuzându-se. Poate. Și după ce Eric s-a sinucis, ea a părut să se întoarcă la Ethan pentru îmbărbătare. Era ca și cum se simțea vinovată și Ethan era singurul care ar fi înțeles. Acum, trebuie să țineți cont că eram chiar eu într-o stare de neliniște la acea vreme – acea noapte a schimbat lucrurile pentru fiecare din 1-G – îmi amintesc cum vorbeam toți despre doamna din oglindă și cum le-a schimbat viețile și ce înseamna cu adevărat apariția ei. Mi se făcea pielea de găină.

– Nu-mi spune, zise sec Steve. Amândoi au spus că au văzut-o, așa-i?

– Oh, da, răspunse Zeke. Din câte știu, Ethan a văzut-o cel puțin de două ori. Prima dată a fost chiar înainte de a primi rolul principal

în acel serial de succes. A doua oară a fost în noaptea în care a murit Eric. Era – poate încă este – complet convins că legenda este adevărată.

Steve pufni.

– Nu-i de mirare că sistemul nostru politic se duce de râpă.

Zeke râse.

– Nu a fost numai Ethan, spuse el. Se pare că mulți oameni au văzut-o în decursul anilor. Este unul dintre lucrurile pe care l-aș discuta ca un produs al unei imaginații superactive, dar Jack Shannon jură că au văzut-o și el și nevastă-sa.

– Da, așa zice, zâmbi Steve. Și acea nevastă a lui cu față drăguță aproape mi-a sucit gâtul când am pus la îndoială.

– Acea față drăguță păcălește mulți oameni, râse Zeke. Micuța Faith este o tigresă în privința lui Jack.

– Ai văzut-o pe femeia din oglindă? întrebă Willow.

– Nu, din câte îmi amintesc, scutură Zeke din cap.

– Eu am văzut-o, spuse Ariel.

Soțul ei se întoarse s-o privească.

– Ai văzut-o? Când?

Ea îi zâmbi drăgăstos.

– Acea primă oară când ne-am întors acolo împreună, după ce am început să ne întâlnim din nou.

– De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– A fost ceva fugitiv și nu eram sigură că am văzut ceva, așa că am uitat de asta. Auzind că vorbiți acum, mi-am reamintit.

– Crezi că asta v-a schimbat viața? întrebă Willow.

Ariel ridică din umeri.

– Zeke și cu mine suntem iar împreună.

Dacă m-ai fi întrebat dacă eu cred că s-ar fi putut întâmpla vreodată, înainte de acea zi din apartament, când am văzut-o, aș fi spus că era o șansă la un milion. Și totuși – zâmbi către soțul ei – iată-ne, mai fericiți ca niciodată.

– Și crezi că se datorează unei oarecare stafii dintr-o oglindă? o ironiză Steve.

– Nu știu. Poate. Este ceva aproape ... flutură Ariel din mână ... din altă lume, în legătură cu acel apartament. Îi afectează pe oameni în feluri stranii.

– Jack este convins că ceva ne-a adus înapoi la Bachelor Arms ... la scena crimei, așa cum a fost, spuse Zeke. Mai întâi pe el, ca să-și lămurească sinuciderea fratelui său și apoi pe mine și Ariel. Și acum pe voi, îi privi el pe sub sprâncene, ținându-și buzele. Asta face ca o persoană să-și pună întrebări.

***

– Face ca o persoană să-și pună întrebări despre sănătatea mintală a altor oameni, bombăni Steve când plăti vânzătorului de înghețată.

Se opriseră să ia cina la o cafenea cu mese afară și vederea la ocean. Apoi, în loc să mai întârzie cu cafeaua și desertul, optară pentru înghețată la cornet și o plimbare pe malul oceanului.

– Cum pot crede oamenii adulți în acest gen de prostie mistică, mă depășește.

Willow râse.

– Ce-a spus Jack Shannon seara trecută?

Sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ decât vezi? Sau ceva asemănător. Nu crezi că există în această lume mai multe lucruri pe care le putem vedea și pipăi?

– Nu, spuse Steve încăpățânat, urmărindu-i micuța limbă rozalie care lingea înghețata și simțindu-se cuprins de excitație. Lumea reală este mai mult decât suficientă pentru mine, adăugă el cu o voce gâtuită.

– Cine poate spune ce este real și ce nu este? întrebă Willow cu atenția îndreptată spre înghețata ei care se topea. Filozofii s-au certat pe această problemă de secole ... Oh, înghețata ta! crede-mă, când înghețata lui căzu pe nisip la picioarele lor. Nu-i nimic, îl liniști ea de parcă ar fi fost un copil de cinci ani, poți să iei din înghe ... Se opri din cauza privirii din ochii albaștri și-i trebui un moment să-și reia respirația. Nu ești deloc interesat să împarți înghețata mea cu mine, nu-i așa?

– Ba da.

El o prinse de încheietura mâinii, ținând-o până când înghețata se topi. Apoi, susținându-i privirea, îi duse mâna la gură și încet, oh – atât de încet, linse degetele lipicioase.

Willow oftă și dădu drumul la cornet.

– Vrei altul? murmură Steve, știind daja care va fi răspunsul.

Tăcută, Willow scutură din cap.

– Atunci, să mergem acasă, zâmbi el păcătos. Dar să cumpărăm din chestia asta și să luăm cu noi. Are gust bun.

Lumina de mesaj sclipea la telefon când intrară în casă, ceea ce întrerupse imediat dispoziția lor senzuală. Steve puse înghețata în congelator și se duse să asculte.

– Până la urmă am dat de cutia cu lucruri, spuse Jack Shannon. Amberson o are. A mutat-o din 1-G când eu și Faith ne-am mutat și a pus-o din nou în subsolul de la Bachelor Arms. Spune că acolo îi este locul, dacă îți vine să crezi. Mă duc s-o iau mâine dimineață. Mă puteți întâlni acolo în jur de zece și s-o cercetați atunci, sau așteptați și să veniți la noi în timpul săptămânii. Faith spune că ar fi bucuroasă să vă aibă la cină miercuri sau joi. Rămâne la latitudinea voastră.

Willow se înfioră de anticipare brusc, la fel ca un ogar înaintea unei curse. Steve o înconjură cu brațul.

– O să mergem mâine dimineață, îi spuse el, scuturând-o ușor.

– Aici Marty, spuse următoarea voce. Ai avut dreptate despre cazul Ryan. A fost o fugă de la locul accidentului. Nu a fost prins niciodată vinovatul, așa încât cazul este deschis în continuare. Sună-mă mâine la serviciu, prietene. M-ar interesa să aud de ce ești atât de interesat.

– Bănuiesc, spuse Willow încet, că asta aranjează mult lucrurile.

– Nu, spuse Steve gânditor. Nu cred că le aranjează. Este ceva în neregulă cu acest caz. Este implicat ceva mai mult decât încercarea lui Roberts de a ascunde de lume descoperirea că ai putea fi fiica lui.

– Ce vrei să spui?

– Scandalul care s-ar declanșa nu este suficient să justifice ceea ce s-a întâmplat ieri. Dacă te-ai fi adresat ziarelor, ar fi existat titluri ostentative cam două zile, după care ar fi dispărut. Cariera politică a lui Roberts nu s-ar fi resimțit prea tare. Lui îi este teamă de altceva.

– Că vom descoperi că a ucis-o pe mama mea.

– Da, asta ar fi o parte. Dar este mai mult decât atât ... Își frecă stomacul sub stern, acolo unde își avea instinctele ... O simt.

Capitolul 12

– Crezi că va merge? întrebă Willow când Steve împinse poarta de fier a curții de la Bachelor Arms și o conduse înaintea lui.

– Nu vom ști până nu vom încerca, spuse el. Roberts a fost foarte calm și șiret la telefon ca și când nu avea nici o idee și nu era interesat de teoria mea despre ce s-a întâmplat mamei tale. Îl puteam auzi asudând, zâmbi el drăcește.

Traversară curtea liniștită, tocurile pantofilor lui Willow țăcănind încet pe suprafața pietruită, sunând nefiresc de tare în tăcerea somnolentă. Vechea clădire grațioasă părea să moțăie în soarele dimineții, ca o bătrână doamnă care a adormit pe verandă în timp ce aștepta să vină cineva.

Temperatura păru să scadă cu zece grade când deschiseră ușa care dădea spre coridorul de la parter. Tăcerea se intensifică, devenind dintr-o dată ... nepământeană. Willow se înfioră și se apropie de Steve, strecurâdu-și mâna sub brațul lui. Ușa apartamentului 1-G stătea parțial deschisă, invitându-i să intre.

Ezitară în prag, fiecare pregătindu-se mental pentru ce avea să urmeze.

Steve se uită la femeia de lângă el.

– Nu trebuie să faci asta.

Willow își îndreptă spatele.

– Ba trebuie, declară ea și își scoase mâna de sub brațul lui.

Apartamentul era gol, cutia cu vechi amintiri și secrete nicăieri la vedere.

– Bănuiesc că Jack și Amberson trebuie să fie la subsol căutând-o, spuse Steve.

Willow se duse la oglindă.

– Greu de închipuit că atât de mulți oameni au fost afectați de asta, nu crezi? ... Întinse mâna și atinse ornamentele ramei ... Este doar o oglindă veche.

– Este mai mult decât o oglindă, spuse o voce din spatele ei.

Ea se răsuci.

Ethan Roberts stătea în ușa deschisă a unuia dintre dormitoare. Era îmbrăcat într-un costum albastru, cămașă albă și o cravată cu picățele roșii. Era exemplul ideal al politicianului de succes: tradiționalist, bine îmbrăcat, urban și manierat.

Cu excepția armei din mâna lui.

– Este o oglindă de privit în viitor, spuse el amabil, ca și cum făceau o conversație la un cocteil. Dacă te uiți suficient în ea, îți vei vedea reflectată întreaga viață. Dacă vrea și doamna, adăugă. Față de mine a fost întotdeauna bună.

– Credeam că ai spus că n-ai văzut-o niciodată, îl provocă Steve, încercând să distragă atenția lui Ethan de la Willow.

– Am mințit, recunoscu Roberts, fără a-și lua ochii de la oglindă sau de la Willow. N-ar fi prudent pentru un bărbat în poziția mea să admită că el crede în stafii, nu? Votanților nu le-ar plăcea. Nu mișca, Hart, ordonă el cu o voce de oțel. N-aș vrea să trebuiască să te împușc pe dumneata. Sau pe domnișoara Ryan.

– Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Steve, ca și cum ar fi fost o curiozitate minoră.

– Am aranjat un mic accident, spuse el. Nu o altă fugă de la locul accidentului. Ar fi prea evident. Un foc de această dată, cred. Va fi foarte tragic. Doi tineri iubiți arși într-o casă izolată din Laurel Canyon fiindcă detectoarele de fum nu aveau baterii noi.

– Sunt prea mulți oameni care știu de data aceasta, Roberts. Jack Shannon și Amberson sunt la subsol chiar acum. Știu că ne întâlnim cu tine aici. Dacă vom fi morți, vor ști că ai fost tu.

– Ar putea suspecta, încuviință Ethan. Dar nu vor ști niciodată. Nici unul dintre ei nu va fi în stare să spună dacă m-au văzut aici, sau că v-au văzut pe voi. Nu, nu i-am omorât, spuse el, văzând privirea îngrozită de pe fața lui Willow. I-am încuiat în subsol când s-au dus să caute acea cutie. La această oră a zilei, cu toți chiriașii la muncă, vor trece ore până cineva le va da drumul.

Din câte știu eu, nu au văzut pe nici unul dintre noi. Va părea că ați lenevit în pat și ați ars mai mult decât cearșafurile.

– Nu o să scapi cu asta.

– O să scap, spuse Roberts, cu încrederea unui copil care obține întotdeauna tot ce vrea. Întotdeauna am scăpat. Omorul este de fapt foarte ușor, să știi. Dacă îți iei precauțiile necesare și o faci singur fără să fie implicat altcineva care să te trădeze este foarte simplu. Nimeni nu descoperă.

– Noi am descoperit, spuse Steve. Știm cum ți-ai omorât fosta soție.

– Sinucidere cu o supradoză de droguri, spuse Ethan. Era deprimată din cauza pierderii băieților. Toți au fost de acord cu asta, chiar și poliția.

– Și mama mea, interveni Willow. Ai omorât-o și pe ea. De ce?

Fața lui Roberts se strâmbă, devenind urâtă.

– Fiindcă era o târfă mincinoasă, care m-a trădat cu Eric Shannon. Eu am fost cel care a descoperit-o. Eu am fost cel care a adus-o la Bachelor Arms. Și trebuia să fie a mea .

– Și ea nu a vrut să aibă de-a face cu tine, nu-i așa, Roberts? îl ridiculiză Steve. A ieșit cu tine doar fiindcă a obligat-o studioul. Și apoi a început să se întâlnească cu Eric Shannon și a refuzat să mai iasă cu tine

– Nu a înțeles ce i-aș fi putut da eu. Ce am fi putut face împreună. A trebuit s-o fac să înțeleagă.

– Cum? Cum ai făcut-o să înțeleagă?

– Am urmărit-o pe ea și pe Eric sus în apartamentul ei, în noaptea petrecerii. Eric tocmai avusese un diferend cu fratele lui despre un scenariu pe care îl vânduseră la Regl Pruductions și ea voia să-l consoleze. Am așteptat în ușa dormitorului ei, ascultându-i cum fac dragoste ca animalele și când ea a adormit, Eric a ieșit pe balcon la o țigară, iar eu l-am împins peste blustradă, spuse el la fel de calm de parcă ar fi aruncat o pungă de gunoi la ghenă. Apoi m-am dus la petrecere în 1-G. Când Donna a venit mai târziu și a întrebat unde este Eric, cineva i-a spus că s-a dus să aducă bere. Ideea asta eu o lansasem, spuse el cu mândrie. Au trecut două ore până când cineva a găsit trupul.

Zeke s-a împiedicat de el când alerga după Ariel, care-l prinsese cu o femeie în pat, ți-a spus asta?

– Ne-a spus că Donna s-a întors spre tine după moartea lui Eric. Și asta ai plănuit?

– Am înțeles-o, spuse el. Am compătimit-o. Chiar am iertat-o pentru ce a făcut cu Eric, până când mi-a spus că era însărcinată cu bastardul lui.

Lui Willow i se tăie respirația.

– Da, Eric Shannon este tatăl tău, domnișoară Ryan. Te consolează să știi asta?

– Da, șopti ea. Mă consolează foarte mult.

– Nu ai mai mult gust ca ea, spuse el fără drept de apel.

– De ce a trebuit să aștepți peste un an ca s-o omori? întrebă Steve. De ce nu ai făcut-o când ai descoperit că era însărcinată?

– Pentru că a fugit, răspunse Ethan. Și nu știam unde s-a dus. S-a întors mai târziu, spunând că-i pare rău și că vroia să reluăm de unde am întrerupt. Dar mințea. Mă suspecta că l-am omorât pe Eric și încerca să găsească dovada. Nu exista nici o dovadă și i-am spus. M-a amenințat că se duce la poliție cu bănuielile ei. Nu puteam lăsa să se întâmple acest lucru. Semnasem să joc rolul unui erou din Western și acest gen de publicitate – chiar dacă nu se dovedea nimic – ar fi distrus totul.

– Așa că ai omorât-o.

– Da. După cum am spus, este ușor să omori. M-am deghizat, am folosit o mașină din parcare și am doborât-o. Am parcat mașina în stradă la șase blocuri de acolo și am plecat.

– Nu simți nici o remușcare? întrebă Willow neputând înțelege ... El omorâse trei persoane fără să clipească.

Trei persoane – despre care știau ... Cum dormi noaptea?

– Foarte bine.

– Este un psihopat clasic, spuse Steve. Fără conștiință. Fără morală. Fără suflet. E în regulă, Marty, își ridică el vocea adresându-i-se cuiva din afara camerei. Cred că avem destul.

Ethan se uită spre Steve.

– Credeam că ești mai profesional decât să încerci aceste trucuri ieftine, șuieră el.

Încet ținându-și mâinile la vedere, Steve trase de gulerul cămășii lui sport și-i arătă firele.

Fața lui Roberts se făcu stacojie de furie.

– Nu ! gemu el, trăgând asupra lui Steve care se apropia.

Steve primi glonțul în piept și continuă să meargă. Se năpusti asupra lui Roberts, lipindu-l de perete. Arma căzu din mâna lui Roberts și începu să se învârtească pe podea.

– Pune mâna pe ea, ordonă Steve, dar Willow deja se aplecase s-o ridice.

– Nu-mi puteți face mie asta, strigă Roberts, în timp ce Steve îl ținea lângă perete, așteptând poliția care deja năvălea în încăpere. Este ilegal. Sunt un reprezentant al legislaturii statului californian. Cer ...

Se opri brusc, întregul lui trup înțepenind și se uită peste umărul lui Steve cu o privire de oroare pe față.

Steve își răsuci capul, uitându-se peste umăr să vadă la ce se uita celălalt bărbat. Suprafața lucitoare a oglinzii le reflecta imaginile.

– Ai văzut-o, nu? îl ironiză Steve, întorcându-se din nou cu fața la Roberts. Doamna din oglindă se uita la tine, nu-i așa? Ei bine ... zâmbi el drăcește apăsându-și brațul mai tare peste gâtul lui Roberts.

Cel mai mare coșmar al tău începe să devină realitate.

Credeam că aceste veste antiglonț te protejează spuse Willow, în timp ce stătea în mijlocul apartamentului 1-G și pipăia ușor cicatricea urâtă care se forma ceva mai jos de locul unde bătea inima lui Steve.

Insistase să-i vadă imediat rana, împingându-l pe polițistul care era ocupat să-l elibereze de vestă și de fire.

– Arată de parcă cineva te-ar fi lovit cu o crosă de baseball, se uită la polițist de parcă ar fi vina lui. Nu aveți veste antiglonț care să ofere o protecție mai bună ca aceasta? întrebă ea.

– Nu, doamnă, spuse el imperturbabil. Este cea mai bună din serie. Aș avea și eu nevoie de una ca asta.

Willow își dădu jos jacheta de pe umeri și-l lăsă pe polițist să-i scoată vesta de pe ea.

Polițistul îi mulțumi politicos, apoi se întoarse și părăsi încăperea urmându-i pe camarazii lui polițiști.

Willow deja își îndreptase atenția asupra lui Steve.

– Simți ca și cum ți-e ruptă coasta? întrebă ea neliniștită.

– Doar când mă împungi așa cu degetele, spuse el crispându-se când ea își dădu degetele la o parte.

Se uită la el cu ochi îndurerați.

– Oh, Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să te doară. Îmi pare rău, eu ...

– Willow, îi luă el mâinile într-ale lui. Willow, este în regulă. S-a terminat.

– S-a terminat, închise ea ochii pentru a-și recăpăta controlul. Da, s-a terminat, spuse ea punându-și fruntea pe pieptul lui.

El o înconjură cu brațele și o strânse.

Stătură așa un moment lung, ținându-se unul pe celălalt, bucuroși că erau în viață. Și întregi. Și împreună.

Ea își ridică fața și-i zâmbi.

– Te iubesc, spuse ea încet. Credeam că ar trebui să știi.

El scutură din cap.

– Nu încă, rosti el. Așteaptă până când îți vei reveni după toate acestea.

Ea își îngustă indignată ochii.

– Sugerezi cumva că nu știu ce spun? Că este un soi de emoție provocată de adrenalină?

– Ceva de genul acesta, spuse el, amuzat de vehemența ei.

– Ei bine, arogantule ... Dacă n-ai fi atât de rănit, îți jur, Steve Hart, că te-aș lovi așa de tare încât ai simți și săptămâna viitoare, scutură din cap de parcă nu-i venea să creadă ce spusese. Doar fiindcă ești suferind te scutesc de niște palme de data aceasta. Nu voi mai fi așa de îngăduitoare ... Îi încolăci gâtul cu brațele ... Te iubesc, Steve Hart, îl privi în ochi când îi repetă cuvintele. Și te voi iubi întotdeauna, cavalerul meu în armură, așa că obișnuiește-te cu asta.

– Willow, eu ...

Ea zâmbi, încântată că-l lăsase fără grai.

– Taci și sărută-mă, îi comandă ea coborându-i capul spre al ei.

– Hm, spuse o voce din spatele lor. Întrerup ceva?

– Da, răspunse Steve, depunând o ultimă sărutare pe buzele lui Willow, înainte de a se întoarce să vadă cine era.

Jack Shannon stătea în hol îndreptându-se spre ușa apartamentului 1-G cu o cutie de carton în brațe.

– Mă gândeam că ați vrea să vă uitați la asta chiar acum, spuse el intrând în încăpere. Sunt o grămadă de chestii interesante aici, puse el cutia jos și-i întinse mâna lui Steve. Nu-ți pot mulțumi destul. Descoperind că Eric nu s-a sinucis, mi s-a luat o mare greutate de pe suflet.

– Mulțumește-i lui Willow, spuse Steve, scuturând mâna celuilalt bărbat. Ea este cea care a insistat să afle ce s-a întâmplat.

– Aș vrea s-o sărut, dacă se poate, spuse el punându-și vorbele în practică. Bine ai venit în familie, Willow, o sărută el pe obraz.

Willow îl cuprinse cu brațele și-l ținu strâns un lung moment.

– Îți mulțumesc, rosti ea zâmbind printre lacrimi de fericire. Unchiule Jack, spuse ea.

Jack mormăi.

– Pare cam caraghios venind de la o femeie care are aproape vârsta soției mele, spuse el și zâmbi. Dar bănuiesc că m-aș putea obișnui.

– Ar fi mai bine, spuse Steve, fiindcă nu va scăpa nici o ocazie. Tipa știe cum să vorbească.

Jack și Willow se îmbrățișară din nou.

– Vă așteptăm pe amândoi la cină miercurea viitoare, îi invită el și-i lăsă singuri cu cutia și oglinda.

Îngenunchează pe podea, cu cutia de carton între ei.

– Eu tremur, spuse Willow. Fă-o tu.

– Steve trase cutia și scoase comorile ce fuseseră ascunse vreme de douăzeci și cinci de ani. Erau mai multe fotografii. Și ilustrate de la Donna către Eric. Și un jurnal.

"Donna mi-a spus astăzi că o să aibă copilul meu", scrisese Eric.

Și acolo era visul pe care Willow crezuse că-l pierduse. Tatăl care o iubise pe mama ei și fusese despărțit de ea și de copilul lor nenăscut nu din vina lui.

– Oh, Steve, spuse ea cu lacrimi în ochi. Steve, eu ...

Se opri brusc, vrăjită de ce vedea în oglinda din spatele lui.

Văzând privirea de pe fața ei, se întoarse și el către oglindă.

– O vezi? șopti ea.

Steve clipi, încercând să-și limpezească vederea.

– Eu ... pe Dumnezeul meu, da, recunoscu el. O văd.

Stătură acolo o vreme, observând doamna într-o rochie lungă, pală. Ea se uită la ei privindu-i gânditoare și apoi dădu din cap și zâmbi blând, după care dispăru.

Willow și Steve se uitară unul la altul, amândoi minunați de magia a ceea ce se întâmplase

– Bănuiesc că asta înseamnă că visurile noastre cele mai mari se vor împlini, spuse Steve atingând cutia ce stătea între ei.

– Da, se vor împlini, spuse Willow și-i acoperi mâna cu a ei. Dar este mai mult decât ce se află în această cutie.

– Da?

– Știi că așa este, dădu Willow cutia la o parte și veni mai aproape de el. Și tu ai văzut-o.

– Mda, să zicem ... dădu el din umeri.

– Să nu îndrăznești să dai înapoi acum, domnule, îl avertiză ea, cuprizându-i capul cu mâinile ca el să nu-și întoarcă fața. Ai recunoscut deja.

El o cuprinse de mijloc.

– Și dacă nu recunosc?

– Prea târziu. Am văzut-o amândoi. Împreună.

– Însemnând? glumi el, știind precis unde vroia să ajungă.

– Înseamnă că suntem pe cale de a ne atinge visul nostru cel mai mare nu-i așa? își sumeți ea capul, privindu-l printre gene, cu buzele tentante aproape de ale lui când îi puse întrebarea.

– Ar fi bine s-o crezi, iubita mea, spuse el și-și aplecă fața s-o sărute.

Epilog

Rumorile scandalului fură auzite prima oară la un post de televiziune local, după-amiază. Dar în acea seară presa din Los Angeles tipărise unele versiuni ale poveștii, printre ele articolul din prima pagină a lui Times, sub semnătura lui Jack Shannon, care detalia cariera nefastă a lui Ethan Roberts. În dimineața următoare, povestea senatorului ucigaș era în orice ziar și se discuta la fiecare talk show la televiziune, era dezbătut de toți cetățenii orașului.

O armată de reporteri și cameramani TV se strânseră în fața reședinței lui Roberts și "Hard Copy" trimisese un reporter la casa lui Steve, în efortul de a da de urma detectivului care dezlegase enigma.

***

– Bănuiesc că cel mai mare coșmar al lui devine realitate, spuse Willow în timp ce știrile de la CNN terminau un segment din acuzarea lui Ethan Roberts pentru omor, la Curtea Supremă din Los Angeles.

– Da, rosti Steve plin de satisfacție. Oricine în lume află ce criminal nenorocit este.

– Totuși ... Willow se așează pe marginea patului imens de la hotel. Nu mă pot opri să nu-mi pară rău de familia lui. Acea fetiță drăguță a lui trebuie să fie rănită și confuză acum.

– Acelei fetițe drăguțe îi va fi mai bine fără Ethan Roberts în viața ei.

– Hei, obiectă ea, când ecranul televizorului deveni negru. Urmează știrile bursiere.

– Wall Street va fi și mai încolo, spuse el, luându-i telecomanda.

Ea îl privi pieziș.

– Vreau să urmăresc asta chiar acum, insistă ea ca să-l vadă cum reacționează.

– Și eu vreau să fac dragoste cu soția mea. Acum.

Willow aproape se topi când o cuprinse căldura. Soție. Era un cuvânt frumos, un cuvânt sexy. Un cuvânt plin de semnificație. Îl auzise acum două zile, la ceremonia de la Las Vegas din capela de nuntă; ar fi trebuit să fie obișnuită, de-acum. Dar de fiecare dată când o spunea cu acel ton posesiv, sugestiv, simțea cum se topește toată. Începea să suspecteze că întotdeauna va fi așa.

– Ai vreo obiecție? întrebă Steve cu zâmbetul lui cunoscut, când începu să-și deslege cravata.

Willow se alătură provocării implicite din ochii lui.

– Nu, răspunse ea, mâna îndreptându-i-se către nasturele de sus al jachetei negre de seară. Nici o obiecție, îl privi provocator pe sub sprâncene. Emisiunea se va da din nou peste o jumătate de oră.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Mă provoci, doamnă Hart?

Willow își desfăcu ultimul nasture de la jachetă.

– Ce părere ai, domnule Hart? se alintă ea.

El îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor peste învelitoarea de saten a patului.

– Este mai bine decât în fantezia mea, murmură el. Mult mai bine.

– Te iubesc, spuse el, privind-o în ochi.

Willow îl încolăci cu picioarele.

– Și eu te iubesc, durule.

Sfârșit.